

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK 2025

Hamvazószerdától Pünkösd vasárnapjáig

E füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba
az ország különböző tájairól.

2025. március 5., Hamvazószerda

Mt 6,1-6.16-18

Ismerem a mások tekintetének igényét, elismerésük és tiszteletük fontosságát – és ismerem az emberi szempárok fölött ragyogó Teljesség Mosolyát.

Az utóbbi az előbbi tapasztalatok homályaiból tud hitelesen felragyogni és helyreállítani.

Mindaddig, amíg nem tudjuk átélni Istennel való Egységünket, rákényszerülünk a kettősség játszmáira, a feltételekhez kötött érdemek elnyerésének látszataira. Ha belül nincs, akkor kapkodunk külső igazolások és igazodási pontok után. Ha ilyenkor eldicsekszünk egy-egy jó cselekedetünkkel vagy böjtünkkel, akkor azt is Isten ölelő karjaiban és tekintetében tesszük, csak még nem öleltük vissza, és nem mosolyogtunk vissza Rá – de igényünk ez, a vágyunk Ő.

Amikor vágyunk megvalósulásának tudatára ébredünk, akkor már nincs szükségünk külső megerősítésekre, mert megtapasztaljuk, hogy az Élet bennünk Él. Újjászülettünk a Szeretet részeként, és ennek nem voltak külső feltételei, kiérdemelni nem lehet, csak ráismerni és elfogadni. Isten kegyelme által a tisztelet és elismerés – amire szükségszerűen vágytunk – lényünk része lesz, és ez felfoghatatlan erő, méltóság és szabadság. A Vele való egység által rajta kívül, Tőle függetlenül nincsenek tettem: vagy engedem, hogy tegye általam mindazt, amit szeretne, vagy nem engedem. A jóság, a dicsőség és a hála mindenképpen Istené.

Budai Márta, Székesfehérvár

2025. március 6., csütörtök

Lk 9,22-25

Szenvedése mindenkinek van, keresztje csak a Krisztus-követőnek

Gondolatvilágomban, illetve szenvedésvállalásaimban szét kell választanom a különböző kategóriájú szenvedéseket. Egyik oldalra helyezem az emberré válás kapaszkodásait, a másik oldalra helyezem a Jézusért elvállalt nehézségeket.

„Istenem, én nem engedem, hogy ezek a szenvedések elszakítsanak Tőled, letérítsenek Feléd tartó utamról, és ezen állapotban is a szeretetben ténylegesítem az életemet. Segíts, hogy Veled együtt ez sikerüljön is. Sem elkeseredni, sem eltérülni nem akarok. Megteszek mindent, hogy utamon ne akadályozzon a szenvedés, de ha nem tudom leküzdeni, akkor így akarok kedvedben járni. Ameddig a nélkülém és ellenemre húzott falak tágulni engednek a szeretetben, addig tágulok. Nem engedem, hogy ez a fajta szenvedés odaálljon közéd és közém, és megrontsa viszonyunkat.”

A szenvedések másik csoportját, vagyis a keresztteket, tudatosan vállalni akarjuk.

Nem keressük, de tudjuk, hogy minél hűségesebben zárkózunk fel Urunk mögé, vagyis minél valódibb keresztények leszünk, annál biztosabban zuhogni fognak ránk ezek a csapások a világ fiai részéről, hogy fölszámolják bennünk és körülöttünk azt a másfajta életstílust, amely az Isten sajátja, és annyira idegen az önzésben élő és hatalomra törő evilág fiai körében.

Keresztutam ott kezdődik, ahol végérvényes döntéssel rálépek Krisztus útjára.

Jézus keresztútját is megelőzte a Getszemáni vérverejtékes döntése, ő sem kereste, csak vállalta a keresztet. Csak aki lelke mélyén igent mond az Istenre, vagyis igent mond a szeretetre, az indul el a keresztúton. Ennek a döntésnek totálisnak kell lennie: Istenbe gyökerezve kell meghoznunk, és életünk teljes keresztmetszetére, minden területére kell vonatkoztatnunk. Nem maradhatnak a döntésből kimaradt, onnan kilógó területeink.

Isten mellett dönteni lehet ugyan úgy általában is, de Jézus óta Isten mellett dönteni csak úgy lehet, ha Jézus mellett döntünk, vagyis igent mondunk az ő Útjára. Aki Jézus Útjára lép, az vállalja azt a küldetést, azt a feladatot, amit Jézus kapott a világba érkezésekor. Az ilyen embernek egyszerre emberiség-méreteken kell gondolkodnia, és a maga kis hatékonysági területén meg kell indítania az emberiség családdá kovácsolódását a szeretetben.

Az Isten útjára, tehát Jézus Útjára lépett ember messzire néző ember.

Az Isten útjára, tehát Jézus Útjára lépett ember messzire néző ember, ezért nem hagyja magát rövid lejáratú csapdák vagy csapások által eltéríteni távlati terveitől, ezért útja keresztút.

A távlati jóért vállalja a rövid lejáratú ütések. Keresztjeit eltéríthetlensége okozza. Ha egyszer totálisan odaadta magát, akkor hogyan is lehetne eltéríthető? A totális döntés, a totális odaadottság azonos a keresztek által sem eltéríthetőséggel.

Jézus előbb csak az Atya által kijelölt Útra mondott igent, s csak a Getszemániban a Keresztre.

Jézus után mi már tudjuk, hogy az Útra és a Keresztre együtt kell igent mondanunk, mert ha csak az Útra mondunk igent, de a Keresztre nem, akkor a Kereszt megjelenésekor kénytelenek leszünk az Utat elhagyni.”

[Barcza Barna: A mi keresztutunk (kivonatos közlés)]

A fenti írás volt az egyik közösségi találkozásunk anyaga volt, amelyet már többször elolvastam azóta is. Barna kiválóan megfogalmazta azt, amit én ilyen nagyszerűen nem tudnék leírni, de talán e kivonattal emléket is állítok Barnának, hiszen a nála zajlott nagycsütörtöki éjszakai imák is nagy hatással voltak ránk.

Lepsényi Mária, Budapest

2025. március 7., péntek

Mt 9,14-15

Ebben a szövegrészben kiválóan érzékelhető, hogy a „kifelé élő emberek” viselkedése nem tetszik Jézusnak.

Istennek tetszésünknek tökéletesebbnek kell lennie, mint amilyen volt a zsidó szentírás-tudósoké és a legvallásosabb farizeusi szektáé. Ők szó szerint, sőt betű szerint értelmezték az Írást, és nem a lényegi mondanivalót keresték. Külsőleg akarták Isten kedvét keresni, nem pedig a szív és az életvitel odaigazításával. Az irgalmas szeretet nem kapott helyet életükben, csak a törvény, a jog, az előírások betartása. A farizeusok mindig konkrét cselekedeteket kértek számon az embereken. Sose nézték azonban a mélyebb indítékot a másik emberben.

Ezzel szemben Jézus hogyan tanított? Nem a következő lépés a lemérendő, hanem az irány, amerre tartasz. És a szándék, ami vezérel. A zsidókat kormányzó farizeusok cselekedet-bevasalók. Jézus pedig Istennek tetsző lelkület kialakítására tanít. Ehhez viszont távlatokban kell gondolkodni. Nem elegendő egy cselekedet megvizsgálása. Lehet-e egy cselekedetet értékelni a távlatok ismerete nélkül?

Mindig Isten kedvében kell járnunk. Ez a legfontosabb. Ha velünk a Vőlegény ünnepelni kell, együtt örülni vele.

Miben múlom felül a farizeusokat, és miben nem?

Lepsényi Mária, Budapest

2025. március 8., szombat

Lk 5,27-32

Ebben a részben Jézust mint emberhalászt figyelhetjük meg munka közben.

Jézus „szemügyre vesz egy Lévi nevű vámszedőt”. Kérdezhetnénk: Miért pont egy vámszedőt? Azért, mert az ő halássterülete minden emberre kiterjed.

Jézus megszólítja, és az ő követésére hívja Lévit. Lévíben a megszólítás óriási belső változást hoz létre. Mindent elhagy, és követi Jézust. Nagy örömeben vendégséget rendez, amelyre már ő is előítélettől mentesen fogadja a vendégeket. A farizeusok és írástudók megbotránkoznak Jézusnak a viselkedésén. Ők mint az igazságosság őrei az ószövetségi igazságos Isten képviselőinek tartják magukat. Törvénytisztelőknak és a törvényt másokon is behajtóknak. Rákérdeznek a vendégeskedés meghívottjaira. Jézus, aki önmagát gyógyítónak, orvosnak tartja, elmagyarázza, hogy nem a magukat egészségesnek tartóknak, hanem azoknak van szüksége orvosra, akik gyógyulni akarnak. Azokhoz szól a küldetése.

Lelkiismeretvizsgáló kérdések:

- Képes vagyok-e én is bárhol szemügyre venni ígéretes embereket?
- Tudom-e, hogy ha Jézus-követőként megszólítok valakit, csak akkor mondhatom, hogy megszólításom jézusi, ha a másokban megtapasztalom a jó irányú változást?
- Tudok-e előítéletmentesen fordulni embertársaimhoz? Nem csábít-e olykor a gondolat, hogy vannak „Bokron belüliek”, és „Bokron kívüliek”?
- Szükségem van-e orvosra, vagy egészségesnek vélem magamat?
- Belátom-e, hogy csak akkor gyógyulok, ha képes vagyok más felismerésre térni?

Bóta Tibor, Budapest

2025. március 9., vasárnap

Lk 4,1-13

Legyőzni a kísértéseket!

Lukács evangélista szerint Jézus a Lélekkel telve vonult a pusztába böjtölni, imádkozni, az Atyával találkozni. Mégis, ezt a lelkiileg erős embert, Isten Fiát is megtalálja a Sátán kísértése.

Van, hogy úgy érezzük, mi is tele vagyunk Lélekkel, pozitív energiákkal, és nem árthat nekünk semmi. Minden sikerülhet, nem eshet bajunk, hiszen vigyázunk magunkra, és a Jóisten is vigyáz ránk. Elbízzuk magunkat, erősek vagyunk, nekünk ez jár, megérdemljük.

Aztán elég könnyen hozunk rossz döntéseket, étkezés, szabadidő, vagyon-tárgyak, egészségünk, testi épségünk kockáztatása területén is. Ilyenkor talán már nem vagyunk eltelve a Lélekkel, egy másik erő hat ránk. Van, aki megkérdőjelezi a Sátán létét, de kár lenne ezt tagadni, ha már annyit említ szinte minden vallás szent könyve, az irodalom, a zene és egyéb művészeti ágak.

Testvéreim, tegyük fel magunknak ezeket a kérdéseket:

Bennünk is ott van a Lélek? Ösztönöz-e arra, hogy magunkba nézzünk, megvizsgálva eddigi életünket? Elindít-e bennünk valamit? Vagy várjuk a csodát, hogy a kőből kenyér lesz? Vagy leborulunk mi is a pénz, a hatalom, a média és világi hívságok előtt?

Imádjuk a gyerekeinket, unokánkat, autónkat, a finom ételeket? Vagy tényleg csak az Urat, a mi Istenünket, és csak neki szolgálunk?

Engedünk-e a kísértésnek vagy azt várjuk, hogy Isten majd csodát tesz, megment minden bajtól, sérüléstől, szenvedéstől?

Ha szeretet tölti be a szívünket, akkor a Szentlélekkel együtt le tudjuk győzni a kísértéseket, ahogy Jézus is tette és teljesíteni tudjuk küldetésünket.

Bognár Péter és Bognárné S. Kinga, Székesfehérvár

2025. március 10., hétfő

Mt 25,31-46

Egy szavunk sem lehet: ez világos beszéd. Jézus világosan elmondja, mit vár tőlünk. Ráadásul mindez igen egyszerű. Ennyit fognak odaát számon kérni tőlünk. Képesek vagyunk ezt felfogni...? Aprópénzre váltani...? Mert kifogásunk, az van bőven... Pedig eszközeink is lennének. Itt van mindjárt a Hazai Rászorulókért Alapítvány, vagy a „Csak egyet” szolgálat, esetleg a Mécs börtönlátogató szolgálat. Csak a szándék, a jó elhatározás hiányzik a legtöbbször. Elfoglaljuk magunkat „fontos” dolgokkal, és nem marad idő a betegek meglátogatására, vagy a börtönben sínylődők, a szegények megsegítésére...

Pedig ha csak egyszer látnánk átc sillanni egy beteg szemén Jézusét...

Nekem azzal is gondom volt, hogy mit adjak a kéregető hajléktalannak. Azt hallottam ugyanis egy velük „hivatalból” foglalkozótól, hogy nem teszek jót azzal, ha pénzt adok. Viszont nem hagyott békén, hogy ne menjek el mellettük tétlenül. Megkérdeztem hát az akkori lelki vezetőmet, mit tanácsol. És azóta is eszerint járok el. Azt mondta: „Valóban nem jó, ha pénzt adsz. Adjál neki inkább egy csokit vagy nápolyit. Az biztosan jólesik neki, és legalább aznap már biztosan nem hal éhen.” Nem nagy dolog a táskába bekészíteni egy párat...

Ez csak egy ötlet. De ha kérjük, a Lélek egészen biztosan még több jó ötlettel el fog látni.

Almássy Mária, Budapest

2025. március 11., kedd

Mt 6,7-15

Ebben az evangéliumi részben Jézus a helyes imádságra hívja fel a figyelmünket.

Arra tanít, hogy kérő imádsággal mindenkor merjünk a Mennyei Atya elé járulni, de ne gondoljuk, hogy a szószaporítással nagyobb hatást tudunk elérni, mivel ő jól tudja, hogy mikor és mire van szükségünk

A mi Atyánk az én Atyám is, mert mindenkinek személyre szólóan Atyja. Ez lényeges, mert 8,2 milliárdan vagyunk, és azt gondolhatjuk, hogy a nagy tömegben elveszünk. Az Atya akarata és dicsősége érvényesüljön. A napi kenyérgond az első, amit manapság nem ismerünk úgy, mint Krisztus idejében. Sokkal nagyobb a létbiztonságunk, a jólét nem kedvez a hitnek. Bűneinket felismerjük (gondolattal, szóval, cselekedettel, mulasztással)? Meg tudunk-e szívből bocsájtani? Nem számításból, hogy mi is irgalmat nyerjünk. A kísértés a Sátán hatására ébred az emberben. Vannak gyenge pontjaink. A kísértést az ima, a mennyei kegyelmek csökkenthetik. A kísértés mindenkit a legsebezhetőbb oldalán támad.

A legnagyobb kérés, amire 2000 éve várunk, Jézus földi országának eljövetele. Pio atya meglátta a gyónó bűneit, azt is megérezte, ha valaki úgy ment hozzá, hogy nem volt megkeresztelve. Gyökössy Endre református lelkész mondta, hogy „én a katolikusoktól a gyónás lehetőségét irigylem”.

Ha a gondolkodásátalakítás életünk része marad, akkor biztos, hogy meg tudunk maradni a Jézusi szeretet útján!

Vágújhelyi Ferenc, Pomáz

2025. március 12., szerda

Lk 11,29-32

„Íme, nagyobb van itt...”

„Íme” (vagyis lásd meg, vedd észre!), itt van a legnagyobb. Mert akire mindenki várt, vedd észre: eljött. Mi lehetne nagyobb felismerés? Ezzel összecseng, hogy „Íme (= vedd észre!), Isten országa közöttetek/bennetek van”. Ez nem valamiféle apokaliptikus jövő, és nem is megfoghatatlan, misztikus múlt, hanem az örökké tartó jelen („...aki vagyok”). És nem is zavaros elmélet, vagy kívülré tett vallásos jelkép, pulpitusra emelt bálvány, templomi freskó vagy szobor, hanem a kőkemény gyakorlati valóság.

Vedd (már) észre, hogy Krisztus benned van, köztünk van! Ne imádkozz szobrokhhoz vagy útszéli kereszthez! Ne rimánkodj világi vagy egyházi hatalmasságoknak! Sem alvilági démonoknak. Hanem vedd észre, hogy íme (lásd meg), benned van. Benned/köztünk van az erő, benned van a megoldás. Egyetlen szóval: Jézus, vagyis a szeretet, vagyis az örök parancs és minden problémának a megoldása, kulcsa. Ez nem titok vagy misztérium. Jézus valóságosan benned van, és ez az a hit, ez az a szikla-alap, amire építheted az életed. Ne engedj a külső vagy belső csábításoknak, kísértéseknek, hanem ragaszkodj a belső Istenedhez.

Persze ez nem könnyű, mert ez munka, és az ember nem szeret dolgozni. Legfőképp önmagán nem. A benned lévő Isten és hatalmának felfedezése, a benned élő Krisztus felfedezése azt kívánja meg, hogy önmagadat félre tudd tenni. Mert a legnagyobb akadály szintén mindig belül van, sosem kívül. Önmagunk vagyunk a legnagyobb akadályunk annak, hogy a bennünk lévő Istent meglássuk. Időt és energiát kell szánnunk arra, hogy lefejtsük azokat a rétegeket, amik eltakarják a bennünk élő szeretetet. És ez munka. De ahogy „Délnek királyné asszonya eljött a földnek széléről, hogy hallhassa Salamon bölcsességét”, Te is meg tudod tenni, hogy eljuss önmagadban a benned élő Legnagyobbhoz, a Krisztushoz. Hajrá!

Dombi János, Bányai közösség

2025. március 13., csütörtök

Mt 7,7-12

Nagyon biztató tanácsai ezek Jézusnak. Egyúttal felelősséggel is járnak. Legfontosabb talán, hogy nekem kell munkához látnom ahhoz, hogy változni tudjon az, ami ítéletem szerint nem jól van. Először a szituáció ismerete, vizsgálata elengedhetetlen, mert el kell döntenem, adott helyzetemben melyik fajta segítségkérést kell alkalmaznom ahhoz, hogy legyen eredménye!

Miután rájöttem, hogy kérnem kell-e, vagy keresnem kell, vagy zörgetnem kell, akkor rá kell jönnöm arra, hogy mit kérjek, mit keressek vagy hol zörgessek. Istenünk nem vállalja át e munkának a felelősségét. Lehet az az eredménye ennek a töprengésnek, hogy rájövök arra, mit tudok én tenni. Ezt könnyen elszalaszthatjuk, kihagyván az esettel való szembenézést. Aztán csóváljuk a fejünket, mert nem történik semmi javulás. Teremtő Istenünk szándéka, hogy ismerjük meg magunkat, környezetünket, helyzetünket. Ennek hiányában nem tudjuk azt tenni, ami szükséges. Jézus hangsúlyos kezdő szavai: Kérjétek... keressetek... zörgessetek... felszólítások is egyben, hogy tegyük meg, ami tőlünk függ, ha változást szeretnénk.

Adj, Uram, erőt hozzá mindannyiunknak!

Dombi Zsuzsi, Bányai

2025. március 14., péntek

Mt 5,20-26

Ez a fejezet a Hegyi Beszéd része. Elég részletes, nagyon is, úgyhogy tudomásul kell venni, és ennyi. Azért többel is próbálkozom. Mindjárt az első mondat: Ha az igazságosságotok – Istennek tetszésetek – nem több a farizeusokénál... Kívánom: legyen több! Azután mindaz, ami az ölésre mutat, harag, rosszindulatú megjegyzés stb., csírájában kell megszüntetni, nehogy nőjön, növekedjen, dagadjon.

A 23-24. versben a rendezetlen kapcsolatokban Isten elé borulás előtt kell ezeket rendbe hozni, kibékülni, bocsánatot kérni, amit a helyzet kíván. Utána, ha már rend van, szent a béke, folytatható, ami abbamaradt. Ennyire fontos az emberi kapcsolatok rendezése. Nehogy a bíróság döntse el, ki a bűnös, ami még világi szempontból sem előnyös.

Ez üzenet megvalósításához akaratot, erőt, kitartást, türelmet kívánok!

Tölösi Magdolna, Bányai

2025. március 15., szombat

Mt 5,43-48

Ha valaminek a megvalósításához szükségünk van a Szentlélek támogatására, akkor leginkább a jézusi ellenszereget megélése az. Hiszen a világ mai helyzete talán sohasem volt ennyire veszélyeztetett a háborús kilátások miatt. A harmadik világháború általánossá válásának esélye egyre növekszik, és az atombombák bevetése a Föld bolygó és rajta minden élet megsemmisülését okozhatja.

Ezt az ellenszereget, a növekvő gyűlöletet meg lehet állítani felebaráti szeretettel és imádsággal? Ha – Jézus szerint – a minden teremtményét szerető Mennyei Atya tehetetlen, azaz korlátozta mindenhatóságát az általa adott és tiszteletben tartott emberi és sátni szabad akarat miatt, akkor nekünk van-e esélyünk elhárítani szeretetünkkel és imáinkkal ezt a katasztrófaesélyt?

Karácsony előtt, amikor ezen gondolkodom, elolvastam Ferenc pápának az oroszországi nunciushoz írt levelét. Ebben ismételtelen felhívást intéz a békéért, elítél minden erőszakot, és a diplomáciai úton történő megoldást javasolja a háború lezárásáért. Emlékeztet arra, hogy a háború kitörése óta könnyörög Istenhez, az élet, a remény és a bölcsesség egyetlen forrásához, hogy térítse meg a szíveket, és tegye alkalmassá őket arra, hogy rátérjenek a párbeszéd és a megbékélés útjára. Ez a fájdalmas és elhúzódó háború sürgősen arra szólít minket, hogy kötelességünk együtt gondolkodni, miként enyhíthetjük a szenvedéseket, és építhetjük a békét. Kölcsönös felelősség köt össze minket az igazi emberi testvériség szellemében. Dosztojevszkij is ezt fejezte ki rendkívüli erővel Iván és Aljosa párbeszédében – utalt a Karamazov testvérekre a pápa. Az ártatlanok szenvedése hathatós felhívás minden erőszakforma ellen... Kiáltásuk Istenhez szól, békéért fohászkodik a háború helyett, párbeszédért a fegyverroponálás helyett, szolidaritást kér a részérdek helyett, mert *soha nem lehet Isten nevében gyilkolni*. Végül a pápa a nagy tiszteletnek örvendő orosz bölcs, Szárovi Szent Szerafim szavaira emlékeztet: „Sajátítsd el a béke szellemét, és körülötted ezrek menekülnek meg”.

A béke szelleme a Szentlélek, aki Jézus szerint elvezet a teljes igazságra, és eszünkbe juttatja, amit tanított követőinek. Ő éppen azért lett emberré, hogy tanításával és élete példájával megismertesse a mindenkit szerető Mennyei Atyát, és átadja a szeretet Lelkét minden tökéletességre törekvő embernek. Hiszen ahogy Dombi Feri bácsi tanította: „Olyan nehéz embernek lenni, hogy eddig csak az Istennek sikerült”.

Itt és most rajtunk fordul, hogy ez irányba fejlődjünk, azaz célunkat betöltsük a pünkösdi Lélekre hallgatással.

Várnai László, Nagykanizsa

2025. március 16., vasárnap

Lk 9,28-36

Kiválasztottság...

Milyen kiválasztottnak lenni?

Ezt mindenkitől kérdezem, aki olvassa az elmélkedést, hiszen mindannyian kiválasztottak vagyunk. Nem egyformák a lehetőségeink, az adottságaink, de az biztos, hogy Isten mindannyiunkat valami céllal teremtett.

Szóval kiválasztottnak lenni nagyon jó.

Az életünk ajándék – nem tettünk semmit azért, hogy létrejövünk. Azonban hogy mivel töltjük meg, hogyan élünk, az rajtunk múlik, a mi felelősségünk.

Ajándék élet + lehetőség a kiteljesedett életre – azért ez nem rossz kiindulási pont.

Jézus az evangéliumi szakasz szerint meghívott néhány tanítványt, menjenek vele fel a hegyre. A tanítványok nem mondták, hogy most más dolgom lenne, fáradt vagyok, még előbb el kell intéznem valamit, fáj a fejem, ki vagyok merülve stb. Rászánták az idejüket, energiájukat, fontosnak érezték, és eleget is tettek a meghívásnak.

A hegyre vezető úton és fenn a hegyen megteremtették a lehetőségét annak, hogy meglássanak valami olyat, amire gondolni sem mertek. Ilyenek azok a hatalmas, szóval ki nem fejezhető felismerések, tapasztalások, megvilágo-sodások, érzések. Ez az az állapot, amit nem szívesen hagyunk ott. A tanítványok is azt mondják, építsünk sátrat, maradjunk még. A „jó nekünk itt” kényelmében szeretnének maradni.

Csodálatosak a felismeréseink, meglátásaink, de mégiscsak tettekre kellene, hogy sarkalljon az, amit a szívünkben, lelkünkben érzünk, mivel a hit a cselekvő szeretettel teljesedik ki.

Ott a hegyen valami csoda történt, de nem Jézus változott meg, hanem a tanítványok. Ők kaptak felismerést – nem a hegy miatt, nem a körülmények miatt, hanem – mert „megnyílt” a szemük és a szívük.

És hogy miért nem beszéltek erről?

Hogy lehet elmondani:

- annak, aki kemény munkával még nem mászott magas hegyre, hogy milyen a havas hegy-csúcson állni, milyen érzések kavarnak ott az emberben?
- hogy milyen egy kisbabának életet adni, ha még a szülőszoba közelében sem járt valaki?
- hogy milyen egy hosszas betegápolás fájdalma, gyötrelme, bánata és mégis jó érzése?
- annak, aki egészséges, elmondani, hogy milyen egy betegséggel küzdeni hosszú éveken át?
- hogy milyen üldözöttnek lenni, ha valakit sosem üldöztek, bántottak?
- hogy milyen egy furcsa, megmagyarázhatatlan élmény, ami te sem értesz egészen, de megváltoztatja az életedet stb.?

Valamennyit megérthet belőle az, akinek beszámolunk az élményről, de átadni, ami velünk történt, mégsem tudjuk. Mert nemcsak tények vannak, hanem minden érzékszervünk is részt vesz egy megtapasztalásban: a látvány, a hangok, az illatok, a tapintás, az ízek és egész lényünk. Hogy lehet ezeket szavakba foglalni?

De tudom, hogy amivel tele van a szívünk, azt nem lehet és nem is kell magunkban tartani, és ha a szavaink és a tetteink is a szeretet útját építik, akkor az életünket jó dolgokkal töltjük meg, és hasznosan éljük azt.

Nekem azt üzeni ma ez az evangéliumi részlet (amit bár ismerek, de mindig szem előtt kell tartanom), hogy sok ajándék van az életemben, és meg kell teremtenem az időt, hogy valami „csodás” felé megnyissam a szívemet. Nem spórolhatom meg az energiát, amit bele kell fektetnem, hogy „felérjek a hegyre”, és tettekre váltsam a felismeréseimet.

Pappné Márta, Székesfehérvár

2025. március 17., hétfő

Lk 6,36-38

Sokszor hallott, idézett mondatok, amiket az ember leráz magáról: „*Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas!*” Azt hisszük, hogy ez nem nekünk szól. Pedig igen. Lk 6,27-ben mondja Jézus „*Nektek, akik hallgattok (engem) ezt mondom...*” Mondhatjuk úgy is: akik imádságban hozzám fordultok, vagy akik Bibliát olvastok, szentmisére jártok... stb. Nem értjük, hogy lehetnénk mi *olyan* irgalmasok mint a Mennyei Atya? Távolságunk mi ettől... Igen, távol, de képesek vagyunk rá, csak változtatni kell a szemléletünkön, a hozzáállásunkon!

Más szóval is mondhatnánk; legyünk humánusak! Ha a kidobott kutyákon tudunk segíteni, a bajban lévő embertársunkon miért nem? Legyünk humánusak, legyünk emberszeretők! Valahol itt van az az ajtó, amelyen keresztül elhozhatjuk Isten országát. Nem ezért imádkozunk minden nap? „*Jöjjön el a Te országod!*” „*Isten országa rajtatok fordul.*” Hogy legyünk irgalmasok? Tegyük jót az emberekkel!

Tegyük meg azt, amit az aktuális életállapotunkban meg tudunk tenni. (Ez családon belül is érvényes.) Ha tudunk, segítsünk, ha tudunk, adjunk.

Mit mond még a humánus? Ne ítélkezzünk bírói módon! Például a koldusnak nem adok pénzt, mert úgyis elissza. Ő tehet arról, hogy ebbe az élethelyzetbe került. (Lehet.)

Te, aki bármikor hozzányúlsz a fűtött szobában egy kis itókához, miért ítéled el azt, aki a hidegben alkohollal melegíti fel magát? Akinek az alkohol segít túlélni az elviselhetetlen élethelyzetet? (Persze ez csak egy példa.)

Itt a súlyos figyelmeztetés *„Ne ítélkezzetek, hogy Isten se ítélkezzen rajtatok!”*

Isten úgy viszonyul hozzánk, ahogy mi viselkedünk embertársainkkal. Ha bárkit is elítélünk, ugyanolyan ítélet alá esünk mi is. ami alapján a másikat elítéltük. Jézus többször is figyelmeztet minket erre. Meg kell gondolnunk, mit csinálunk, és hogyan! Mindezt buddhista szóhasználatnál karmának is nevezhetjük.

Érdemes lenne átgondolni az életünket, amikor ítélkeztünk mások felett. Amikor nem bocsátottunk meg másoknak. A harag minket köt gúzsba, nekünk árt. Kérjük ilyenkor Isten segítségét, hogy el tudjuk engedni a haragot!

Jó lenne ezeket az ítélkezéseket legalább gondolatban átértékelni, felülírni!

Felmerül a kérdés, lehet-e Isten ítélete-e életem jelenlegi nehézsége, vagy a betegség?

Talán igen, talán nem. Például ha valaki egészségkárosító életformát folytatott, Isten ítélete-e az hogy megbetegszik? Nem vagyok bölcs ennek megválaszolására, de a vakon születettnél is kérdezték Jézust. Ki vétkezett, ő vagy a szülei? Előző élet következménye is felmerült. Jézus válasza csak „nem” volt, de nem utasította el az előző életbeli bűnök következményét...

Az ítéletre vonatkozóan komoly figyelmeztetés a gonosz szőlőmunkásokról szóló példabeszéd. A történet vége nem arról szól, hogy a szőlő ura megenyhülne, hogy megölték a fiát. Súlyos ítélet a történet vége. A szőlősgazda elpusztítja a munkásokat, és másnak adja a szőlőt. Jézus figyelmeztet a szigorú ítéletre: *„elveszik tőletek Isten országát”* (Mt 21,4) Jézus nemcsak az őt akkor körülvevő farizeusokra célt ezzel.

Át kell gondolnunk! Bűneink miatt tényleg Krisztus urunk vére által engesztelődik ki a Mennyei Atya? Tehetünk bármilyen bűnt, Szent Fia kereszthalála által nyerünk bűnbocsánatot?

Jézus erről egy szót sem említett!

Gondoljunk, amíg nem késő! Változtassunk, amíg lehet!

„Mert amilyen mértékkel mérték, olyan mértékkel mér majd vissza nektek az Isten.” (Lk 6,38, fordította Gromon András)

Lombos Ida, Budapest

2025. március 18., kedd

Mt 23,1-12

„Köztetek ne így legyen”

Erről a bibliai részről elsősorban azt mondhatjuk: Jézus itt jól kiosztja a farizeusokat. És végül is így van. Mondhatjuk, semmi közünk ehhez a leszúráshoz, nem nekünk szól, hiszen ez az akkori írástudókhöz, Mózes székében ülőkhöz intézett elmarasztalás. Hányszor vagyunk úgy istentiszteleten, veszünk részt misén, előadáson, hogy közben azt gondoljuk: Na, jól megmondta a pap a szomszédasszonyomnak; vagy de kár, hogy nincs itt XY, mert ez a beszéd pont neki szól. Addig míg így gondolkodunk, farizeusok vagyunk. Azt gondoljuk, hogy mi teljesen rendben vagyunk, másoknak van szükségük arra, hogy megváltozzanak. Szálka-gerenda történet. Ismerős, ugye? Párterápiával foglalkozó szakember tudna erről mesélni, hogy mennyi ember kezdi így elmondani problémáját a gondban lévő házasságáról: „Ha a férjem/feleségem megváltozna, ha nem ezt csinálná, nem azt mondaná, nem lenne semmi gond otthon.

A bibliai vallási vezetők a sok száz zsidó törvény betartatásával, aminek persze ők felét sem tartották be, hatalmas terheket raktak a hívek nyakába. Nekünk is vannak elvárásaink, amik nyomaszthatják gyermekeinket, családtagjainkat, barátainkat. Nekünk panaszkodott egy fiatal házaspár, hogy egyikük édesanyja elvárja; minden Szenteste hozzájuk menjenek, pedig ők már szeretnének maguk maradni ezen az ünnepen, pláne hogy már van egy pici babájuk. Nagyon megsértődött az anyós, amikor ezt felvetették. Mit tegyenek, kérdezték? Ti, hogy csináltátok, mikor kirepültek a gyerekeitek? El kell tudni engedni őket, mondtuk. Az ilyen fajta terhek meg tudják mérgezni a rokoni kapcsolatokat. Ne rakjunk felesleges terheket gyermekeinkre! Senkire!

Jézus nem serpákat akar belőlünk csinálni, éppen ellenkezőleg, fel akar szabadítani. („Ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek” Jn 8,36.)

A farizeusok viselkedése a külsőségekről, az elismerésről, a figyelemfelkeltésről szól. Ki ne esett volna már a hiúság csapdájába: engem hallgatnak, rám figyelnek, én vagyok a központban. Ez többeknek jó érzés. Sokaknak hiányérzetük van, nincs önbizalmuk, otthon is leszólják, nem érzik, hogy szeretve vannak, pedig mindnyájan különlegesen, fontosak, egyediek vagyunk. Isten kezdetektől fogva így néz ránk, megismételhetetlen gyermekére, akibe elrejtett egy darabot magából. Istenarcúak vagyunk mindannyian. Aki ezt nem éli meg, az máshol keresi az elégedettséget, a harmóniát, az fel akar tűnni, meg akarja mondani a tutit, nála van az igazság, elismerésre vágyik, azt akarja, hogy őrá figyeljenek.

Lehet, hogy többnek gondoljuk magunkat másoknál, de nem vagyunk többek. Azt mondja Jézus: a nagyság útja a szolgálat útja. Ha tudunk kisebbek lenni, háttérben maradni, egyszerűbb szolgálatot elvégezni, szinte láthatatlanul, engedni, hogy a másik kerüljön előrébb, akkor vagyunk nagyobbak.

Két tanulsága van számomra a mai igeszakasznak: nekem kell megváltozni; a másikat tegyem láthatóvá, ne magamat.

Kálmán Márta, Budapest

2025. március 19., szerda

Mt 1,16.18-21.24a

Én mint Betlehem!

Jézus igazi születése bennem történik. Ennek a várakozása mindennapi, teljesen független az adventtől. Megtörténhet egy átlagos nyári napon, tavasszal a piacon sorban állva vagy akár ősszel a munkahelyemen is. Megszülethet a legváratlanabb helyzetekben: olyanokban, amelyekben nincs méltóság, nincs csillogás. Azokban a pillanatokban, amelyek nem egy feldíszített fára hasonlítanak, hanem inkább egy koszos lábosra. Amikor szégyent, haragot vagy bármilyen más nehéz érzést érzek magamban, esetleg látok magam körül. És mégis ilyenkor tudom megélni, miként kapcsolódik össze a születés és a megváltás.

Mert a bennem történő Jézus születése nem másoknak szól, hanem nekem. Azért, hogy Jézus közel legyen hozzám, érinteni tudjon, és működjön bennem.

Ilyenkor Józsefként „felébredek az álmomból”, és úgy cselekedhetek, ahogy jó. Nekem és Neki. Egy jelentéktelen nyári napon, a piacon, vagy munkába menet az utcasarkon.

Köllőd Márton, Budapest

Amikor elolvastam ezt a részt, első gondolatom az volt, hogy bár ne ez lenne. Nem azért, mert nem kell szembenézni a szegénység-gazdagság mindannyiunkat érintő gondjával és bennünk is lakozó ellentmondásával, és ne lehetne mindezen moralizálni. Hiszen ez a rész igazán magasan jövő labda a Bokor szellemiségét ismerőknek. De ha arra gondolok, hogy Marx is ezt a részt idézi, amikor arról beszél, hogy a vallás a nép ópiuma. Mert ez – valljuk be őszintén – ópium, amellyel igazoltak egy olyan rendet, amely mára oda vezette a világot, ahol ma van – mondjuk ki, a szakadék szélén. És hol itt a szerető, mindenkit átölelni akaró Atya képe? A szívünket vizsgálva Ady szavaival mondván „titkon érezzük”, hogy ezzel a képpel baj van. Ezzel a szentírási résszel nem lehet pasztorálni, ma az emberek nagy része úgy rázza le ezeket a mondatokat magáról, mint kutya a vizet. Hogy tudom hát itt megvédeni Isten becsületét, vagy meg kell-e egyáltalán védenem?

A helyzetemen kicsit könnyít, ha beleolvasok a szakirodalomba, és megtudom, hogy ez egy közkedvelt, egyiptomi eredetű, ókori tanmese volt, amely hellenisztikus közvetítéssel jutott el Alexandriából Izraelbe, széles körben terjedt el, és ma 8 változatban ismert különböző forrásokban. Lehet, hogy Jézus csak idézte, és fűzött hozzá valamit – ami nem maradt fenn, vagy lehet, hogy – és a biblikusok ezt vallják – szerkesztői betoldás, és nem Jézus saját anyaga. De attól még itt van, és háromévente halljuk a szentmisén, és felszólít bennünket, és most itt nagyböjtben is.

Vannak történelmi helyzetek – és a mai kor is ez –, amikor valami ütőset kell mondani arról, hogy baj van. Hogy olyan felhők tornyosultak felénk, amelyekre való reakciót nem lehet elodázni. És egy megoldás van: jónak kell lenni, szeretni, osztozni kell. És sokszor nem lehet megmagyarázni, hogy milyen az ember, vagy milyen Isten a maga összetettségében. Nem lehet gyorstalpalót tartani, vagy kis-előadást. Nem lehet prédikálni, hiszen ezen gondolatok kimondásához Jézusnak is három év kellett, nekünk meg itt a Bokorban vagy 30. Azt kell mondani, ami ilyenkor hathat. Hogy vigyázz, mert majd fordul a kocka. Az idő sürget, már nincs idő a dolgok kibeszélésére. A fenyegető jövő tudatos választ kíván, ha kell fenyegetést.

De nekünk is ezt mondja? Mi is csak azért vagyunk jók, mert félünk? Vagy mert a jézusi elvárás fenyegetően tornyosul felénk, és félünk az örök élet elvesztésétől? És fogunkat összeszorítva tesszük a jót, és kényszerítjük rá gyermekeinket, hogy fogadják el az általunk nekik szánt életmódot? És kitacepaózzuk a mátéi ítéletablót az életünk horizontjára, ahol a félelmetes bíró ítél jobbra vagy balra. Életre vagy halálra, mint a birkenauai vonatrámpán a táborparancsnok. Felettes énként tornyosul előttünk ez a lukácsi szöveg.

Vagy belülről bontakozik ki bennünk egy érték, egy út, egy magatartás, egy szemlélet: igen, jónak kell lennünk. Mert Isten ezt mondja, súgja, kiabálja – kinek, hogy – bennünk. Mert megszólalt, mert felnyitottuk a sorompókat, mert összetörtük az edényeket. Mert bennünk volt, és kiáradt általunk.

Ha Jézus most itt lenne, és prédikálna nekünk, biztosan nem a gazdagról és a szegény Lázárról szólna. Hanem a mi következő lépésünkhöz adna szellemi muníciót. Ahhoz, hogy hogyan kell építeni az ő új világát, itt és most. 2025 tavaszán. Neked, nekem, neki. Veled, Uram, és nem nélkülöd.

Garay Bandi, Dunakeszi

A szőlősgazda türelme, szinte naiv jóhiszeműsége, kockázatvállalása meglep minket. Ennyi eredménytelenség, szolgálóinak oda küldése és erőszak után, hogy küldheti oda még a fiát is?

Mélyebben belegondolva Isten türelme az erőszakos, gyilkos emberiséggel szemben szinte végtelen. Szelíd eszközökkel próbálja jobb belátásra bírni, tanítani az embereket. A zsidó írástudóknak minden ismeret rendelkezésükre áll ahhoz, hogy Isten tanítását helyesen értelmezzék, mégsem teszik. Sőt hatalmuk megtartása érdekében erőszakos módon próbálják félreállítani az útból az akadályt.

Jézus tudja, az életére fognak törni. Egyelőre alattomban szervezkednek ellene, kérdéseikkel csapdát állítva neki. Példabeszédében megvilágítja, valójában mit tesznek, és hova fog vezetni ez: öléshez, Isten megtagadásához.

Jézus gyakran hangsúlyozza, hogy nem elég bírni a tudást, megkapni a lehetőséget Isten megismerésére, de gyümölcsöt is kell teremnünk, mégpedig jó gyümölcsöt. Isten próféták által tanította a zsidókat, vezette őket. Szavaiból érezzük, ha nem térnek jobb belátásra, Isten Országában könnyen leelőzhetik majd a tanultakat, (vallási értelemben is) jó pozícióban lévőket, az erényeket kisajátítókat az általuk lenézettek, a valamilyen értelemben „kicsik”, egyszerű emberek, ha mindazzal, amijük van jól sáfárkodnak, Isten Országát építik, ha köztük nem a hatalomvágy, hanem a szolgálat, rivalizálás helyett a békés együttműködés a jellemző.

Mi milyen gyümölcsöt termünk? Észrevesszük-e, hálát adva érte, mennyi mindent kaptunk, mennyi talentumot, ismeretet? Isten ügyét és egymást szolgáljuk-e vele, vagy számunkra is csak az anyagi előrejutás, szellemi felsőbbbbség tudat, valamiféle főnökösködés, kiskirálykodás a lényeg saját köreinkben?

Ha Jézus korában élnénk, azon farizeusok, írástudók közé tartoznánk-e, akik végül Jézus ellen szóltak, „Na, azért ezt ne már, ekkora áldozatot azért még se... Ha ilyeneket mond, nem lehet Isten fia, küldötte.” Vagy ha nem is tartoznánk közéjük, később szembe mernénk-e fordulni a tömeghisztériával?

Nagybánék, Budapest

2025. március 22., szombat

Lk 15,1-3.11-32

A mai evangélium a jól ismert tékozló fiúról szól. Rajta kívül a bátyjáról és az édesapjukról. (Lásd *A tékozló fiú hazatérése*, H. J. M. Nouwen (1932–1996) a múlt század egyik jelentős katolikus szerző könyvét és Rembrandt festményét.)

¹²A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: *Apám, add ki nekem az örökség rám eső részét! Erre szétosztotta köztük vagyonát.* ¹³Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét, és elment egy távoli országba. Ott léha életet élve eltékozolta vagyonát.

Először bújjunk a fiú bőrébe! Mi is így tennénk? Elmondanánk-e terveinket az örökség felhasználásáról? Kérnénk-e tanácsot a szülőktől, esetleg másoktól?

¹⁴Amikor már mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s nélkülözni kezdett. ¹⁵Erre elment, és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára a sertéseket őrizni. ¹⁶Örült volna, ha éhségét azzal az eledellel csillapíthatta volna, amit a sertések ettek, de még abból sem adtak neki. ¹⁷Ekkor magába szállt: *Apám házában a sok napszámos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg éhen halok itt.* ¹⁸Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: *Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened.* ¹⁹Arra, hogy fiadnak nevezz, már nem vagyok méltó, csak béreseid közé fogadj be.

Önmagadtól észre szoktad-e venni, hogy rossz úton jársz? Tudod-e, ha bajban vagy, hogy mi a teendő? Van-e kitől tanácsot kérsz? Tudsz-e bocsánatot kérni, ha hibáztál?

²²Az apa odaszólt a szolgálknak: *Hozzátok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá. Az ujjára húzzatok gyűrűt, és a lábára sarut.* ²³Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. *Együnk és vigadjunk,* ²⁴*hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült. Erre vigadozni kezdtek.*

Te is ilyen könnyen meg tudsz bocsátani? Szoktál-e feltételeket állítani a megbocsátáshoz? El tudod-e felejtetni a bocsánatkérőnek a vétkét? Tudsz-e örülni, ha valaki bocsánatot tud kérni tőled? Akár meg is tudod ajándékozni? Eszedbe jutott-e, hogy életedben szülőként kiadd gyerekeidnek az örökséget?

²⁵Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zeneszót és a táncot. ²⁶Szólt az egyik szolgának, és megkérdezte, mi történt. ²⁷Megjött az öcséd, és apád levágta a hizlalt borjút, mivel egészségben előkerült – felelte. ²⁸Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni.

El tudod-e fogadni, ha valakinek a véleményed ellenére megbocsátanak? Hangot adsz-e az egyet nem értésednek az ilyen esetekben?

³¹Az Apa azt mondta neki: *Fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tied.* ³²S illett vigadnunk és örülnünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.

Általában tudod-e meggyőző érvekkel indokolni, magyarázni a cselekedeteidet?

Kaszap Márton-István, Pécel

2025. március 23., vasárnap

Lk 13,1-9

Mindig van új esély

Fontos hogy megbánjuk bűneinket. Az emberi lét nemcsak a biológiai élet fenntartásáról szól, hanem a lélek tisztaságának a megőrzése is fontos.

Emberek vagyunk és sokszor hibázunk, ami nem baj, ha meg tudjuk báni a vétkeinket Isten és a testvéreink előtt. Isten végtelen türelemmel van irántunk, míg nem hozunk gyümölcsöt, és megtérünk hozzá. Mindig kapunk egy új esélyt, csak észre kell vennünk!

„...Csak akkor, ha feltáru
előtted bűneid,
S szemedből kicsordulnak
miatta könnyeid,
Ne töröld le: borítsa el
bűnbánat lelkedet!
S Isten maga szárítja fel
patakozó könnyedet.
Várjad Őt, könnyhullatva,
porba hullva mélyen,
Jönni fog Ő kegyet adva,
hogy a lelked éljen.
Ha bűnbánat könnyözöne
áztatja az orcád,
Akkor van a menny öröme
a legközelebb hozzád....”

Osvald István és Kata, Székesfehérvár

2025. március 24., hétfő

Lk 4,24-30

Áradj, Kedves Lélek!

Olyan jó Neked! Ott fújsz, ahol akarsz – legalábbis Jézus ezt mondta Nikodémusnak.

Mindenkiben benne vagy!? Te vagy az Isten Lelke!? (A kérdőjel csak a párbeszéd érdekében van.)

Látod, Kedves Lélek, hogy egyre több Bokor-Testvérünket kísérjük ki a temetőbe, és ott kapunk egy beszédet, egy búcsúztató szöveget.

Kérdeznék: Te mit mondanál a résztvevőknek, és hogy szólítanád meg a halott Lelkét?

Szeretnék megkérni, hogy egyszer tölts el annyira engem is, hogy megírhasam azt, amit egyre több ismerősöm próbál megírni, azaz a saját temetésén majd felolvasandó búcsúbeszédét. Ezt azért is kérem, mert megkeresett valaki a Bokorból, és elmondta – 65 évesen – hogy évek óta kész a partecédulája, a temetési értesítője (minta: Kovács Tádé).

2024. december 19-én írom-e sorokat, és a Bokorportálon olvasom: „...Ma reggel életének 75. évében a székesfehérvári kórházban meghalt Reichardt Gyuri testvérünk. Gyuri a fehérvári papi otthonban lakott, előtte sok éven keresztül Gannán volt plébános. Várnai Laci fogja majd temetni ...”

Vajon mit fog Laci mondani a koporsó mellett? Vajon megkapta-e Gyuritól a búcsúbeszédét?

Egy búcsúbeszéd lehet prófétálás? „...egy prófétát sem látnak szívesen a saját hazájában”, és valószínű, hogy a temetésén sem, pedig lehet, Lélek, hogy Te ott is fújni akarsz.

Tehát én is melengetem a Lelkemben, hogy írni kellene... esetleg Évivel együtt... egy kései hattyúdalt. Feleségem, Éva, 3 és fél éve ment el. 69 évet élt. A F/II közösségem kísért, gondozott a fájdalomban, és kaptam egy könyvet tőlük. E könyv segítségével könnyebben, másképpen viszonyulok Hozzád, Lélek, azaz az Élethez és a Halálhoz.

E könyv elolvastatott velem még 3 könyvet, és összehozott érdekes Emberekkel. Köszönöm Neked, Lélek.

Olyan Lelkem van, mint a Tiéd, azaz könnyen lelkesül, így aztán átélhetem az elutasítást... de azért ez segít, segíthet.

Szeretettel,

Bisztrai György, Budapest

2025. március 25., kedd

Lk 1,26-38

Jöhetne-e egy angyal ma bárkihez is? Hogyan fogadná ma egy fiatal lány ezt a köszöntést? Mi kell ahhoz, hogy befogadók legyünk? Milyennek kell lenni ahhoz, hogy ilyen mondatokkal köszönthesse nek ma?

Mária hittel fogadja az angyal szavát. Hittel fogadja el Isten akaratát. Hittel egyezik bele Isten szándékába. Hite teszi őt üdvösségünk szolgálójává.

Mit tegyek, hogy halljam az Angyal szavát? Alakítsátok át gondolkodásotokat! – halljuk szintén az Evangéliumban.

Most Ady Endre *Karácsonyi rege* c. verse jut eszembe: „...Nem volna csak ennyi, imádni az Istent, és egymást szeretni...” És milyen messze vagyunk ettől ma!

A Bokor valamikor elkezdődött, kicsiben, házaknál összejöttek az emberek, és beszélgettek. Istenről és szeretetről, mit kell tenni, hogy jobb legyen a világ, és az ember megtalálja benne magát. Az első keresztények is házaknál jöttek össze, imádkoztak, elfogadták Istent Urukak, és segítették közösségi társaikat, megosztottak mindenben, amijük volt. Szerették egymást.

A mi életünkben is valami új kezdődhet el, ha Máriához hasonlóan mi is befogadjuk életünkbe Jézust. Ez a lelki újjászületés bennünk is Isten Lelke által történhet meg. A hit befogadása ma is együtt jár azzal, hogy engedjük belépni az életünkbe Istent.

Istenem! Minden születéssel, minden emberi élet kezdetével valami újat alkotsz, és minden emberrel terveid vannak. Segíts bennünket, hogy az általad kijelölt utat – még ha nem mindig egyenesen is, de – folytathassuk. Add meg, hogy mindig keressünk Téged, és hallgassunk Rád, ahogy Mária is hallgatta az angyal szavait.

Dénes Zoltánné Zsuzsa, Budapest

2025. március 26., szerda

Mt 5,17-19

A bekezdés címe: Jézus és az ószövetségi törvény. Ennek a törvénynek kell beteljesednie anélkül, hogy egy i betű vagy egy vesszőcske elmaradna belőle, míg ég és föld fönáll.

Korábban a „beteljesedés” szó számomra a jövődölések beteljesedését jelentette. Amikor ezt írom, még javában advent van. Egyik adventi énekünkben ez áll: *„A jövődölések beteljesedésének rólad, édes Üdvözítőnk” (Ho 2/5).*

Az Ószövetségben sok utalást találunk arra, milyen lesz az eljövendő Üdvözítő. Ezek egy része teljesen világos. Betlehemben születik, Dávid király családjából származik, eljövetelekor sok csodát tesz. De olyan jövődölések is szerepelnek a próféták írásaiban, amelyekről egyáltalán nem gondolták volna, hogy a Messiásra vonatkoznak. Diadalmas hadvezérben reménykedtek. Elképzelhetetlen volt számukra, hogy az eljövendő Szabadító szenvedni fog, és meg is ölik. Sajnos, ez a prófécia is beteljesedett.

Az a gyanúm, hogy a törvény beteljesedése nem a jövődölések beteljesedését jelenti. De akkor mi az a törvény, aminek be kell teljesednie? Azt mondja Jézus, hogy azért jött, hogy a törvényt tökéletessé tegye. A következő bekezdésekben ezt is teszi. *„Hallottátok a régieknek szóló parancsot... Én pedig azt mondom nektek...”*

A parancsok gyűjteménye alkotja a törvényt. A törvény pedig egy szóval: a szeretet. A szeretetnek kell beteljesednie, teljessé válnia. A szeretetnek kell betöltenie mindent.

Ennek létrejöttét úgy tudom előmozdítani, hogy bármit teszek, szeretettel teszem. És ha mindenki így tesz, akkor fog beteljesedni a szeretet törvénye.

De nem azt kell nézmem, hogy mások így tesznek-e. Csak azzal kell törődnöm, hogy én megtegyem, ami rajtam áll.

Szuly László, Dunaalmás

2025. március 27., csütörtök

Lk 11,14-23

Józan ésszel

Egy régóta néma megkötözött, lelkileg rab embert SZABADÍT meg Jézus, és teszi nyilvánvalóvá az ő hatalmát. A némaság ebben az esetben többet jelent, mint a beszédre való képtelenséget. Benne van az ember gondolatainak elfordítása Istentől, cselekedeteinek és kapcsolatainak korlátozása, akaratának leszűkítése, az emberi szabadság és méltóság elvesztése. Mindettől, a GONOSZTÓL, az ember feletti hatalmától szabadít meg Isten, hogy egész életünket az ő szolgálatába állíthassuk.

Amióta emberiség létezik, a HATALOM kérdése volt mindig talán a legfontosabb kérdés, a PÉNZ kérdése mellett. Jézus csodáival kapcsolatban azt tapasztalták, amit addig soha. Ugyanis Jézus a SZAVÁVAL teremtett. Rendet például ebben a rendetlen világban. Aztán teremtett egészséget a betegség helyére. A vak szemgödrökbe egyetlen szavával teremtett látó szemet. Beszédet a görcsös némaság helyébe. Olyan HATALOMMAL cselekedett Jézus, amit addig soha senkinél nem tapasztaltak. És ez a tény félelemmel töltötte el a nézők, hallgatók szívét. Egyszerűen nem értették azt, hogy hogyan lehetséges, hogy Jézus csak szól, semmi egyebet nem csinál, csak szól, és amit mond, az

abban a pillanatban megtörténik. Jézus erejének a FORRÁSÁT nem értették, hitték. Egész közlelől átéltek Jézus szeretetét, gyógyító hatalmát, de nem értették, hogy „hogyan csinálja”. Valójában azt sem hitték el, amit a saját szemükkel láttak.

A farizeusok VÁDOLNAK. Nem annak örülnek, hogy egy ember tud beszélni. Ez elsikkad. De hogyan csinálja Jézus? Milyen erővel? Hogy jön ő ahhoz, hogy csak úgy? Azt már elfelejtették, hogy ördögi lélekkel nem lehet ördögöt űzni, mert MEGHASONLIK önmagával.

Jézus egyszerűen rávilágított, hogy KÉPTELEN dolog az, amivel vádolják. Elvárja, hogy használjuk az ESZÜNKET. Napjaink világában, ahol a híradást oly sokszor a kommentár helyettesíti, ahol a tényeket ideológiailag megszűrve, kozmetikázva, ilyen-olyan csomagolásban tálalják, ahol az ember vonatkoztatási rendszerét észrevétlenül manipulálják, igencsak szükség van arra, hogy tisztán lássunk, és ne veszítsük el JÓZAN ESZÜNKET. Hogy a csodát meg tudjuk különböztetni a szemfényvesztéstől, s ne új és új jeleket hajhásszunk, hanem engedjük, hogy hozzánk és közénk is elérkezzék az Isten országa.

„*Aki nincs velem, ellenem van.*” Kemény szavak ezek, de megmutatják életünk ALAPIGAZSÁGÁT. Semmi sincs életünkben, ami közömbös volna. Életünk minden percét arra kaptuk, hogy JÓT tegyünk vele, hogy Jézusért éljünk. A szabadnak teremtett ember a maga kettősségével összeköti az Isten és a Sátán világát. Bennünk van a LÉTRA, és minden jó melletti döntésünk – egy létrafokot jelent FELFELÉ, az Isten Országa felé, és minden rossz melletti döntésünk – egy létrafok LEFELÉ, a Sátán Országa felé. Csak Jézussal képes az ember ezen a létrán felfelé haladni, lefelé egyedül is képes.

Mit akarunk látni? Hogy látjuk a világot? Mindenki ellenünk van? Vagy azt, hogy milyen sokan keresnek, még ha sokszor nem is találják a jó utat? Attól függően, hogy hogyan látunk, egy egészen más világban fogjuk találni magunkat. Lássunk JÉZUS SZEMÉVEL!

Istenünk! Áldd meg Feléd irányuló törekvéseinket, és segítsd felfelé kapaszkodásunkat, hogy a világosság fiai – és ne a világ fiai legyünk. Nélküled legyőz minket a rossz, de Veled sikerül legyőznünk a rosszat jóval. Ámen.

Rihmer Karcsi, Budapest

2025. március 28., péntek

Mk 12,28b-34

„...Az Úr a mi Istenünk, az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! ... Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! Ezeknél nincs nagyobb parancsolat.”

Az Egyetlen Istent szeretni talán többségünknek megy, legalábbis úgy gondoljuk magunkról. De vajon az Egyetlen Isten szeretetében felismerjük-e feladatként a felebarát szeretetét, mert valószínűleg nem szerethetjük az Isten a másik, a felebarát szeretete nélkül. De hogyan is kell szeretnünk a felebarátunkat úgy, mint önmagunkat. Valójában jól szeretjük magunkat? Tisztában vagyunk-e azzal, hogy mi is Egyetlenek vagyunk? Ennek az értéknek a tudatában kell önmagunkat szeretnünk. Isten az embert a saját képmására teremtette, és hívta arra a küldetésre, hogy szebb legyen a világ általa. Vajon szebb-e a világ általam? Vajon helyesen szeretem magam, mert csak akkor tudom helyesen szeretni a felebarátomat is. Ha kihagyom a felebaráti szeretet lehetőségét, akkor az már nem fog megtörténni, ez az én dolgom lett volna, hogy megtörténjen. Ezt tudatosan fel kell ismernem lelkiismeretvizsgálatomban! Mert senki úgy szeretni nem tud, mint én. A tökéletlen ember küldetése, hogy belead mindent, próbál szeretni. Ez a szeretetkiáramlás tesz bennünket valóban Isten gyermekeivé. Ha tudatosan és elszántan tesszük a jót, hogy szebb legyen a világ. Ebben a dimenzióban megélhetem az önmagam szeretetét, hihetem azt, hogy általam szebb lett a világ, mert felelősséget érzek felebarátaim sorsa iránt.

Áts András, Budapest

Fontosabb, hogy a másik

Mi hiányzik a farizeusból, és mi van meg a vámosban?

A farizeus valamennyire vagy talán a maga teljességében megtartja azokat a törvényeket, amelyeket tanít. Nem rabló, nem házasságtörő, nem igazságtalan.

Mindössze két nagy hibája van. Az első, hogy másokhoz méri magát, a második, hogy megelégszik a külső szabályozásokkal, és a lelkiismerete tükrén keresztül nem vizsgálja meg azokat. Csak az a fontos, hogy a másik embernél előrébb álljon, és közben ne kelljen erőfeszítést tennie a jobba levésre, legyen elegendő, ha a másikat rossz színben tünteti fel.

A vámos viszont befelé figyel. Pontosán tudja, hogy ahogyan él, az nem Istennek tetsző, és megvan benne a változtatásra való hajlam.

A vámos igazi bűnbánata jobba levésre sarkall. Ott nincs harmadik személy, csak ő és a lelkiismerete, az azon keresztül megszólaló Isten.

Én hol állok jelenleg?

Van helyes önismeretem? Nem értékelem-e le magam túlságosan? Észre-veszem a jót is? Tudok-e hálát adni kemény munkával elért, vagy netán ölembé pottyant sikereimért?

Vagy netán elbizakodottá válok? Észreveszem a sikerek mellett a hiányosságokat? Tudok érte őszintén bocsánatot kérni, vagy mentegetem magam? Mennyire mérem magamat másokhoz?

Istenem, add meg nekem és minden testvéremnek, hogy tudjunk figyelni a Te belső hangodra, amely egyedül alkalmas arra, hogy ezekre a kérdésekre őszinte választ kapjunk.

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

Egy példabeszéd több tanulsággal

Számomra ez a rész több üzenet is hordoz.

Az egyik, hogy az Apa elfogadta a Fiú döntését, bár biztos nem értett vele egyet. A fiú szabad akaratot kapott. Szabadságával rosszul élt, egészen mélyre süllyedt. Az örökségét nem kezelte megfelelően. Rájött, hogy rossz döntést hozott, és kereste a kiutat. Kétségbeesett, reményvesztetté is vált. Szégyen, fájdalom és a veszteségek siratása közben büntudatot is érzett. – Hányszor, de hányszor vagyunk így a saját életünkben mi is! És mint ahogy a tékozló fiú is, az Atyánál találunk biztos menedéket. Az Atya maga siet a tékozló fiú elé, amikor hozzá fordul segítségért. Nincs vád a részéről, nincs hosszú útmutatás, csak egy irány. Egy ölelő, befogadó kéz, és az érzés: Bízhsz bennem! Tudatni akarja, hogy „itt vagyok”, „veled vagyok”, nem tervezem lemondani rólad, sőt ünnepet ülünk, hiszen öröm a hazaérkezésed.

Nem tettei szerint köszönti, hanem szeretettel, feltétel nélkül. Nemcsak megbocsájt, hanem kifejezi szeretetét, örömét is. A visszafogadás ünnepi keretek között történik.

Az otthon maradó fiú valószínűleg már azért is elítélte a testvérét, mert elment. Ő egy kötelességét ismerő és teljesítő fiú. Ő nem tud megbocsájtani. Szembeállítja önmagát testvérel. Kimutatja az elégedetlenségét, és igazságtalannak véli apja döntését, pedig az Apa vele szemben is igazságos, hiszen ő is megkapta korábban a részét („elosztotta köztük vagyont”). Apja nem vonja kétségbe az érzéseit, arra reagál, ami a szavak mögött van, a haragra. Arra biztatja, hogy neki is örülnie kellene, hiszen az atyai ház mindenki előtt nyitva áll, akármilyen múlttal rendelkezik is.

Mindannyiunknak lehetősége van élni az Atya befogadó szeretetével, de nekünk is őszinte bűnbánatot kell tartanunk, vágynunk kell rá, hasonlóan a tékozló fiúhoz.

Cseh András és Szilvia, Székesfehérvár

Jézus Kána felé tartott, ahol előzőleg a vizet borrá változtatta. A kafarnaumi királyi tisztviselőt (párhuzamosan a Mt 8,5-13, illetve Lk 7,1-10 által leírt kafarnaumi százados történetével) a remény űzthajtotta Jézus elé, amit éppen azok az emberek ültethettek el benne, akik igen jól ismerték a próféciákat és Jézus személyét, útját, egészen eddig a pontig. Ez az ember rettenetes terhet cipelt Jézus elé, és aligha volt más lehetősége. S aki egyszer tudott csodát tenni... – másodszor is tud. A tisztviselő mélyen hitt is ebben.

Mélyen tudok hinni a csodában, ha nagy a baj – magam is.

És Jézus gyógyít. Távgyógyít. Még csak nem is látja, nem is érinti a beteget.

A hit messze túllép a fizikailag tapintható dolgok körén, és nem törődik bele a lehetetlenbe. A királyi tisztviselő feltétlen hite nélkül nem történhetett volna meg az, ami történt. A „Ha csak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek” – nem is neki szól, ellenben mindenkinek, aki akkor, ott jelen volt, vagy valamiképp köze volt hozzá. Vagy: tudomása VAN róla ma, most. És nekem is, aki szembesülök ezzel?

Nyilvánvaló, hogy Jézus sokkal többet akar adni, mint jeleket és csodákat. Olyan életet, ami több a fizikai létnél. Jézus nekem, nekünk szóló szava ellentmond annak az emberi logikának, amely keresi a magáét, nem akar osztozni, támadással „megvédi” magát, csak a saját érdekeit képviseli, tiszteli az erőset és megveti a gyengét, mert – látszólag – ez az érdeke. Jézus azt a részt növeli és erősíti az emberben, amelyik az önzetlen, az empatikus, az osztozó, az arcát odatartó. Nem keresi a saját érdekeit mindenáron, de felismeri az értéket, és nem cseréli le tapintható, tárgyi értékre vagy egy „könnyebb” útra. Életet igazító felismerésre hív, ezt akarja odaajándékozni, s ha átlépi a fizikai lét szabályait, az egy nagyon erős történés, egy felkiáltójel, de a hétköznapok „kijelentő mondatai” teszik érvényessé. Jézus a tisztviselőt a csodán keresztül érinti meg. Olyan mélyen, hogy megfordul az élete. Nem tudjuk, mi történt vele ezután, de legkésőbb három év múlva súlyos megpróbáltatás érte ezt a hitet. Régtől sokat gondolkodom azon, mi lenne, ha tudnánk, hogyan hatott az olyan személyekre Jézus kereszthalála, akik ilyen különleges módon, gyógyítás útján kerültek vele kapcsolatba. Mi volt a reakciójuk? Megrendültek? A hitük rendült meg? Kritikus pont volt az életükben? Vagy éppen hogy megerősödtek? Nem vagyok biztosítva – itt olyan jó lenne a „mi” mögé bújni –, és tudom, egy hatalmas „igen” kimondása után is éltetni kell a kis, mindennapos „igen”-eket. Különben megfakul a csoda.

Bognár Éva, Csömör

Jézus a Beteszda fürdőnél meggyógyít egy 38 éve beteg embert. Megszólította őt, és megismerve életkörülményét, kérdezte: „Meg akarsz gyógyulni?”

Erre a kérdésre bennem is kérdések vetődnek fel: Miért kérdezi? Miért törődik pont ezzel az emberrel? Személyes kapcsolat kezd kialakulni közöttük, s a betegnek ki kell mondania, mit szeretne!

A beteg pedig így kezdi a válaszát: „Nincs emberem!”

Elgondolkodom: A kapcsolatok kiépítése két félen múlik, kezdeményező és fogadó, indító és válaszoló félen. A fenntartásuk is – „ápolásuk” – a felek befektetésein múlik. Időráfordítás, meghallgatás, megértés, türelem, elfogadás – oda-vissza csatornák! Ezek által épülnek a kapcsolatok, és épül/változik az egyén személyisége is!

Ennek a hosszú ideje beteg embernek vajon miért nem volt „embere”, barátja/testvére/segítője?

Folyton csak panaszkodott, türelmetlen volt, megkeseredett, tuskéket növesztett a hosszú betegség alatt, kiállhatatlanná vált, nem tudott adni jó szót, kedvességet másoknak, őket hibáztatta az állapota miatt?... Lehet, hogy a lelke is beteg volt?

Mi hogyan állunk ezzel? Jézus példájával odafordulunk embertársunkhoz? Kimondjuk, mit szeretnénk, hogy bennünk is tudatosuljon, megerősödjön, hogy mit is szeretnénk valójában? Fordítunk elég időt, odafigyelést a kapcsolatainkra? Elszaladunk, kibújunk, vagy csak legyintünk a megtartás, a cselekvés, a segítség helyett? Vagy megteszük, ami telik tőlünk?

Nekünk, nekem vajon van-e, lesz-e emberem?

Szekeresné Ági, Pécel

2025. április 2, szerda

Jn 5,17-30

Jézus egylényegű az Atyával

Az emberiség igyekszik minél jobban megismerni a közelebbi s távolabbi környezetét. Az eddigi eredményeket a különböző tudományok összegzik és kutatják tovább. Például a biológián belül a fajok sokféleségével, azok rendszerezésével a rendszertan foglalkozik, a társadalom életének, működésének törvényszerűségeit, szabályait a szociológia, a társas viselkedést a szociálpszichológia vizsgálja. Ezekhez sokféle témakörben készül felmérés, teszt interjú.

Ebben a részben Jézus az Atyát és önmagát az „élete van önmagában” kategóriába sorolja, egymáshoz való viszonyukról részleteket árul el. Úgy is jellemezhetjük mint szeretet- és cselekvési egységet. Sok tettük mások felé irányul: halottak feltámasztása, életre keltés, ítélet. Ezek közé tartozik természetesen tanítás is: „Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hallja szavamat, és hisz annak, aki küldött, az örökké él, nem esik ítélet alá, hanem már át is ment a halálból az életre.”

Hol vagyok én? Hallgatnom kell a Fiú szavát, és hinnem benne. Erre szánjak időt, gondolatot, beszélgetéseket!

Mennyire vagyok nyitott az új gondolatokra?

- 1) Sok-sok éve foglalkozom Jézus tanításaival, nem hiszem, hogy valaki újat tudna mondani.
- 2) Rendkívül sok bibliai helyről sokféle tanítást meghallgattam, pár még belefér!
- 3) Mindent alaposan át szoktam gondolni, pár hitbéli kérdésben még önmagammal sem értek egyet, csak akkor hallgatok meg a buborékomon kívüli tanítást, ha valaki olyan ajánlja, akinek adok a szavára.
- 4) Eléggé elmélyedtem az Újszövetségben. remélem, ha mindent megteszek, a Lélek új felismerésekre vezet.

Ezeket túl találd meg a válaszodat!

Tóth Anikó, Budapest

2025. április 3., csütörtök

Jn 5,31-47

Az Atya tanúsága Jézusról

A Szentháromság világában az Atya a szeretetkört indító, a Fiú a készségesen válaszoló, majd az idő teljességében az Atya küldöttként a mennyből alászállva az ember felé új kört nyitó és erre választ váró igénnyel fellépő Üdvözítő.

Ebben a kapcsolatban is az indító a Nagyobb, ő a kezdeményező, ahogyan ezt Jézus a búcsúbeszédében mondja is. „Ha szeretnétek engem, csak örülnétek annak, hogy az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam” (Jn 14,28).

Először mindig a kisebbnek kell tanúságot tennie az akceptált Nagybbról, hogy aztán a Nagyobb is elismerően tanúskodjon róla. Jézus mondja: „Mindazt tehát, aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom mennyei Atyám előtt (Mt 10,32).

A tanúságtevés itt is kölcsönös, fifti-fifti alapon, miképpen én Őt, úgy Ő engem, tehát a mi kezünkben van az üdvösségünk. Ahogyan Szent Ágostontól az idézet: „Születtél közreműködésed nélkül, nem üdvözülhetsz közreműködésed nélkül.” Nekünk van rá szükségünk, hogy tanúskodjunk Jézusról. „Nekem nincs szükségem emberi tanúskodásra, csak azért mondom ezt, hogy üdvözüljete” (Jn 5,34).

Jézus csak az Atyától jövő dicsőítést fogadja el. Ez meg is valósult az Atya részéről, a mennyből jövő szózat formájában, két esetben is (Mt 3,17; Mt 17,5). Emberektől akkor fogadja el a dicsőítést, ha az Atya küldötteként végbevitt tettekért járó elismerésben részesül. „Senki sem tud hozzám jönni, ha az Atya, aki küldött engem, nem vonzza, és én feltámasztom őt az utolsó napon (Jn 6,44).

Irányváltás

Kuszáltságból kimozdulva,	Megadja a csúcsértéket,
Fókuszálva a Fiúra,	Embernek az üdvösséget,
A szívet ez lángra gyújtja,	Lélek gyümölcsét teremve,
Ösztönöket szublimálja.	Az Isten dicsóságára.

Rohonczi Gábor, Budapest

2025. április 4., péntek

Jn 7,1-2.10.25-30

Többször olvashatjuk az evangéliumokban, hogy a vallási vezetők, a farizeusok Jézus ellen fordulnak. Most is ez történik, miután Jézus a kafarnaumi zsinagógában az élet kenyérének nevezte magát. Még a tágabb körbe tartozó tanítványai közül is sokan otthagyják, a vallási vezetők meg halálra keresik. Jézus ettől függetlenül fölmege a sátoros ünnepre, hiszen ez egy lehetőség számára, hogy szélesebb körben taníthasson. De „nem nyilvánosan, hanem „titokban” megy. Félt? Nem valószínű. Csak óvatos. Meglepetésszerűen akar megjelenni, nem akarja, hogy azonnal elfogják.

Nagy a tanácstalanság a hallgatósága körében. Úgy gondolják, hogy ismerik őt, és annak alapján ez a Jézus nem lehet a Messiás. Pedig amit tudnak róla, az csak a felszín, azok csak általánosságok. Igazán akkor ismernék Jézust, ha tudnák, hogy az Atya küldte őt, és megértenék, hogy egész tanítása az Atyáról, az ő világról szól.

Nekem ki a Jézus? Az, aki született karácsonykor Betlehemben, meghalt nagypénteken Jeruzsálemben, közben meg járt itt-ott? Vagy nagyon-nagyon odafigyelek arra, amit mond, hiszen tudom, hogy az Atya küldte hozzám (HOZZÁM!). Az én hitemnek mi az alapja? Mennyire mély az Isten-ismeretem? Akarom-e még jobban elmélyíteni?

Félek-e? Mennyire vagyok óvatos, tudatos, megfontolt? Ugyanakkor kiállok-e az általam megismert igazság mellett? Rólam lehet-e tudni a tágabb környezetemben is, hogy ki vagyok, merre megyek?

Bakonyi Mária, Pécel

2025. április 5., szombat

Jn 7,40-53

Várjuk a Lelket. Várjuk, hogy eltöltsön. Készülünk, olvassuk az elmékedéseket. Szeretnénk képesek lenni Isten igéjének és akaratának közvetítésére. De mire is kell igent mondanunk, amikor a próféta-ság Lelkét kérjük?

Jézus realista. Nem festi a sikeres – elismert – megbecsült ember képét a hallgatósága elé, akár a múlt, akár a jövő prófétáiról beszél. A Jézust hallgató tömeg megosztottságáról tudósít János. Vannak, akik elismerik őt, vannak olyanok, akik egyenesen a Messiást látják benne. És vannak olyanok, akik nem Jézus szavai vagy tettei alapján ítélik meg őt, hanem az általuk ismert jövődőlés be nem teljesedése miatt elutasítják. János nem tudósít arról, hogy a Jézust elismerők, a felismerés fényében mit cselekszenek. Követik-e őt? Cselekvési szándék csak azokban jelenik meg, akik a tanítói hatalmat gyakorolják, akik szeretnék Izrael népéből végleg eltávolítani. El akarják távolítani, mert számukra Jézus tanítása csak félrevezetés, ámitás. Számukra Jézus tanítása megbukott a származásán, rossz helyről jött, és ráadásul még bírálja is a nép vallási vezetőit.

Várjuk a Szentlelket. Igent akarunk mondani a prófétálásra is. Igent mondani a próféta hármass feladatkörére, az „int–buzdít–vigasztal”-ra. A próféta-ság buzdít–vigasztal feladatköre meglehetősen népszerű. Könnyű elfogadni, jólesik hallani. Az intés gyakorlása az, ami kiváltja az elutasítást, üldöztetést. A két népszerű feladat gyakorlása az intés elhagyásával viszont csak hamis prófétává tehet. Várjuk a Szentlelket, és igent mondunk a prófétálásra, és ezzel igent mondunk az üldöztetésre, a megszégyenítésre és a kiközösítésre is.

Várjuk a Szentlelket, és kérjük a Bátorság Lelkét, hogy Isten szándéka szerint tudjunk szolgálni, inteni – buzdítani – és vigasztalni.

Dévai Zoltán, Pécel

2025. április 6., vasárnap

Jn 8,1-11

„...leült és tanította őket”

Tekintsünk az evangélium mondataira, és próbáljuk megfogalmazni az üzenetét!

Jézus legjellemzőbb tevékenysége a tanítás volt. Ezért is nevezték rabbinak, tanítónak. Mellesleg csodásnak tűnő dolgokat is tett, gyógyított, de legfőbb tevékenysége a tanítás volt. Kérdés, hogy mi volt a tananyaga és a módszertana.

Talán egyszerű a válasz: *a szeretet tanának tanára* volt, aki arra próbálta rávezetni a honfitársait, hogy miképpen lehet megvalósítani a szeretet országát ezen a földön. A szeretet országa, az Isten országa pedig nem más, mint a feltétel és személyválogatás nélkül ajándékozó szeretet élettere. Ennek egyik alaptétele: „Tedd másnak is, amit szeretnél, ha neked tennének!” – Nem kell teológiai végzettség ennek a megértéséhez.

Szeretném, ha lenne mitennem, lenne öltözetem, lakásom stb., és könnyű kitalálni, hogy mások is így vannak ezzel. Tehát adnom kell az anyagi javaimból azoknak, akik nem tudják megteremteni a normális élethez szükséges anyagiakat.

Aztán azt is szeretném, ha a nehézségeimben segítenének, a terheim hordozását megkönnyítenék azok, akik kicsit erősebbek nálam. Tehát erőm szerint nekem is segítenem kell másokat a szolgáló szeretettel.

A harmadik, talán manapság is a legfontosabb: szeretném, ha nem bánthanának, sem szóval, sem tettelesen, és semmiképpen nem akarom, hogy megöljenek! Tehát nekem is békeségteremtő módon, szelíden kell viselkednem. A keresztény világban mintha ez a tétel a feledés homályába merült volna, pedig talán ez a tétel lenne a legfontosabb. Ha az erőszakot sikerülne eltüntetni az életünkben, azonnal megvalósulna az Isten országa ezen a földön. Akkor nem gyilkolnák egymást

tőlünk keletre az emberek, és nem kellene elmenekülniük az otthonukból az anyáknak és a gyerekeknek. Arról nem is beszélve, hogy csillagászati összegeket spórolhatnánk meg, amit szociális célokra fordíthatnánk, mondhatnánk azt is, hogy a jólétünkre.

Jézus tananyaga ilyen egyszerű. Mindenki megértheti, ha akarja, és bárki megvalósíthatja, ha akarja. A gondolkodásátalakítást és a megvalósítást egyes szám első személyben kell kezdeni, és e tekintetben nem érdemes másokra várni.

Talán egy pár mondatot ejthetnénk *Jézus módszertanáról* is. A tanítás-tanulás folyamatában jelentőséggel bír a módszertan. Néhány évtizeddel ezelőtt még természetes megnyilvánulás volt a tanár részéről a diáknak adott nyakleves. Lehet vitatkozni rajta, hogy hatékony volt-e vagy sem. Valószínű, hogy igaz a népi bölcsesség: „Akinek nem fáj a szó, nem fáj a bot sem!” Manapság az iskolából azonnal elbocsátják azt a tanárt, aki megüti a tanulót.

Kérdés továbbra is, hogy mi a helyes módszertan a jézusi etika oktatásában. Valószínűleg az, amit Jézusunktól eltanulhatunk: *senkire sem erőlteti rá a tananyagát, csak felkínálja*. Hallgatói azonban szembesülhetnek a következményekkel. Ha megfogadják, a harmónia lesz a jellemző az életükre, ha elutasítják vagy elengedik a fülük mellett, akkor bizony összekuszálódik az életük, mondhatjuk, hogy ember alatti szintre süllyed.

Aztán az is jellemző volt Jézus módszertanára, hogy *kérdezgette a hallgatóit*, a tanítványait. Párbeszédet folytatott velük. Manapság azt mondhatnánk, hogy interaktív kapcsolatban volt velük. És ami talán a legfontosabb: tanításával, módszertanával, életpéldájával olyan tanítványokat nevelt, akik előbb vagy utóbb maguk is tanítókká kell, hogy váljanak. Talán ennyit elég is elmondanunk az evangéliumi mondatról, amely így szól: „A nép köréje sereglett, ő pedig leült, és tanította őket.”

Az elhangzott történettel és Jézus tanításával kapcsolatban meg kell még említenünk egy *létfonosságú* életmegnyilvánulást. Ennek pedig az *„irgalmasság”* a neve. Az írástudók és a farizeusok, mondhatnánk képmutató módon, azt szeretnék, ha Jézus is „áldását” adná az asszony megkövezésére, és ugyanakkor csöbbe is húznák. Jézus azonban zseniális módon oldja meg a problémát: szembe-síti a vádlókat a saját viselkedésükkel, tanít arra, hogy irgalmasságot akar, nem pedig áldozatot, és megmenti az asszonyt. Ugyanakkor nem bagatellizálja el a viselkedését, és kéri, hogy többet ne vétkezzen. – Azért említsük még meg, hogy ezek a derék erkölcsösök csak az asszonyt ráncigálták a nyilvánosság elé, a férfit, akivel elkövette az ún. „házasságtörést”, azt nem. Így ez eléggé egyoldalúnak tűnik, bár Mózes törvénykezése szerint mindkettőt meg kellett volna kövezni.

Szóval valamennyiünk számára tanulságos ez a történet, amely azt is illusztrálja, hogy a Jézust követő embernek irgalmasnak is kell lennie a felebarátja iránt, és jelszerű életet is kell élnie. Kívánom a kedves Olvasóknak, hogy erőfeszítésük Istennek tetsző és az embereknek hasznos legyen.

Bódás János

Valahol ki van jelölve helyed...

Azért van síró, hogy vigasztald,
az éhező, hogy teríts neki asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd,
vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat nyerjen karjaid között.
Azért roskadnak mások lábai,
hogy terhüket te segíts hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják.
Mélység felett van csak magasság.
Hogyha más gyötrődik, szenved – azért van,
hogy te befogadd szívedbe boldogan.

Megmutattad néha legalább,
hogy lelked által enyhült, szépült a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt
ott is, ahol eddig minden tiszta volt?

Mi vagy? Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnyak.
Valahol rég... siess... keresd,
Ki van jelölve a helyed.

Csak ott leszel az, aminek Isten szánt,
másként céltalan lesz az életed,
s a sors ekéje bármily mélyen szánt,
mag leszel, mely kőre esett.....
Cserép, melyben nem virít virág,
s nem veszi hasznát
sem az ég, sem a világ.

Miklovicz László, Nőtincs

2025. április 7., hétfő

Jn 8,1-11

Vajon mi vihette rá az asszonyt a házasságtörésre?

Szerelmes lett egy másik férfibe? Elhanyagolta a párja, keserűvé vált, és minden mindegy volt neki? Pénzért tette, mert szüksége volt rá? Kíváncsiságból, hogy vajon milyen egy másik férfivel? Vajon mi ment félre az életében, hogy ekkora rizikót vállalt? Vagy azt hitte, hogy sosem fog kiderülni?

Egyértelmű, hogy Jézus véteknek mondja a házasságból való kitekintést. Jólesett volna, ha a férfit is maga elé hozatta volna, hogy utána kettőjüknek mondja az egyedüli lehetséges választ ebben a helyzetben. Nem kövezés, nem bagatellizálás, hanem önmagunkkal való szembenézés.

Ismertem egy prostituált asszonyt. A férjének játékszenvedélye volt, és amit keresett, azt el is játszotta. A sérült gyerekének csak így tudott enni adni, iskoláztatni, nyári táborba küldeni. A takarításból nem tudta előteremteni a mindennapit. Nem tudtam mit mondani, csak együtt sírni vele.

Hívó ember vagyok, én is szövetséget kötöttem az Istennel egy életre. Vajon én hányszor és miért töröm meg ezt a szövetséget? Valami másra vágyom? Nem érzem Isten közelségét, akkor meg minek megtartani a szövetséget? Evilági haszon csábít el az Útról? Arra nem számíthatok, hogy nem fog kiderülni. Az Ószövetség számtalanszor féltékenynek állítja be Istent, aki nem tűr meg maga mellett mást. Nekem úgy tűnik, hogy Jézus sem osztozkodik. Mégsem gondolom, hogy féltékeny lenne, hiszen ott már elveszett a bizalom. Talán inkább szomorúan várja, hogy megbocsáthasson, és aggódik, hogy ne nagyon égessem meg magam. Nem hiszem, hogy van olyan, aki felé örökre elveszne a bizalma.

Jó látni a higgadt, szelíd Jézust a felhergelt tömeg közepette. Bárcsak mi is megtalálnánk a megfelelő, kijózanító szavakat, amikor acsarkodó emberek közé tévedünk!

Kőszeginé Melinda, Pécs

2025. április 8., kedd

Jn 8,21-30

Az igazsággal nemigen tudunk mit kezdeni, főleg a Jézus szájába adott háromszori fenyegetéssel: „meghaltok bűneitekben”. Mivel a szakasz főcíme: a hitetlenség veszélyei, ezért inkább vallunk nektek mind a kilencen arról, hogy nekünk mit jelent a hitünk.

- 1) Hitem első sorban reményt ad, hogy Istennel jobb ember lehetek, mint nélküle. Abban is bízom, hogy sok hasonló gondolkodású személy lesz egyszer, s ezáltal szebb lesz a világ.
- 2) „Hiszek Uram, segíts hitetlenségemen” (Mk 9,24). Vajon van-e hitem, ha sokszor akarva-akaratlanul hátrébb tolom Istent az életemben? Hiszem, hogy Isten létezik, de azért én akarok irányítani, nem adom át a kormányt neki, pedig tudom, hogy Ő jobban vezetne. A hitem segít elfogadni az élet nehézségeit. Bízom abban, hogy életem végén a Jóisten elé kerülök, és Ő kegyelemmel néz majd rám.
- 3) Hiszek a mindenben és mindenkiben jelenlévő Istenben, aki maga a szeretet. Ezért hiszem, hogy az emberek ezt fölismerve előbb-utóbb testvérekként élnek, és gondoskodnak a teremtett világunkról.
- 4) Azért hiszek, mert a hitemből merítem az erőt az élethez, ez ad reményt, biztat szeretetre, megbocsátásra, jóságra, szelídségre, alázatra..., arra, hogy úgynevezett „jó” ember legyek.
- 5) A hitem nélkül elkanászodnék. Jézus az egyetlen, aki üdvözíteni tud. Elmondása szerint a hit megtart, ha ráteszem az életemet a Neki való engedelmességre. A hitetlenség megakadályozza a csodákat életemben.
- 6) A családi indíttatás megalapozta a hitemet. Bár gimnazista koromban meginogtam és kétségeim voltak. Aztán talákoztam olyan emberekkel – papokkal, rokonokkal, barátokkal –, akik hitelesen meséltek Istenről és a hitről. Ma már elképzelhetetlennek tartok egy Isten nélküli életet. Gyakran érzem indíttatásait, ami a jóra ösztökél.
- 7) A hit számomra kaland. Olyan, mint egy közös sziklamászás. Erőfeszítéssel, útkereséssel, nevetéssel, a Lélek és a társak által mutatott kapaszkodók használatával. És mindez a csúcs, a csodás cél elérése, valamint a mászás öröme érdekében!
- 8) „A hit Isten élete bennem.” Számomra kegyelem és felelősség.
- 9) A hit nekem olyan, mint a levegő. Van. Magától értetődően élek benne kisgyerekkorom óta. Hiszek a Teremtés csodájában, a mindent átható, életet adó Lélekben.

Ámulattal csodálom a teremtett világ szépségét, az emberi életek láncolatát, történéseit és összekapcsolódásait. Megnyugvást, néha menedéket ad, amikor gyenge vagyok. Máskor eltölt az ujjongás, öröm és a hála, vagy annak az ereje, hogy semmi bántódásom nem eshet, hiszen Isten tenyerén hordoz.

Gyurgyóka közösség, Pécs

2025. április 9., szerda

Jn 8,30-42

„Amikor ezeket mondta, sokan beléje vetették bizalmukat. Jézus tehát így szólt azokhoz a zsidókhöz, akik bíztak benne: Ha ti megmaradtok az én igémben, valóban a tanítványaim vagytok és megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket” (Jn 8,30-32). Ez az evangéliumi rész teljesen egybecseng Márk ide vonatkozó részével: „Itt a kedvező idő! Elérkezett Isten Országa! Tekintettel az örömezenetre, változtassátok meg gondolkodásotokat és életeteket, és bízzátok rá magatokat Istenre” (Mk 1,14-15)!

A Lélek segítő, pártfogó erejében lehet és kell Istenben bízni. Jézus elküldte az Atya és az ő szeretetének tartalmát, a Lelket, hogy életünkben meg tudjuk valósítani, amit Isten megálmodott rólunk. Ezért imádkozunk odaadón, hogy a Szentháromság szeretetét örömmel és nyitott szívvel tudjuk megélni emberként. Különösen érzékenyen érintheti az embert egy súlyos betegség során. Magam átéltem ezt az élethelyzetet. Sokat segített a gyógyulásba vetett remény és bizalom. Ez a viszonyulás elengedhetetlen a Teremtő iránt.

Miben lehet bízni, hogy segítséget kapok?
Mennyire szoktam követelőzni? Milyen alapon?

Mlecsenkov Angel, Szigetszentmiklós

2025. április 10., csütörtök

Jn 8,51-59

Jézus és a zsidók egyik hosszú vitatkozásának a végét olvashatjuk a mai evangéliumi részben. Vagy nem is tudom, minek kellene nevezni, hisz az egyik fél kész a párbeszédre, a másik viszont nem is hallja meg, amit mondanak neki. A zsidók meg sem próbálják megérteni, amit Jézus mond, mert ők tudják, hogy Ábrahám az atyjuk, és tudják, hogy Jézus számariai és ördögtől megszállott. Sajnos a vitakultúra az elmúlt két évezredben sem emelkedett, a karaktergyilkosság, a másik lekicsinylése az egyik legfontosabb ellenérve az emberek jelentős részének. Mindegy, mit mond a másik, nem gondolkozunk, már van kész válaszuk, amellyel a másik tudtára tudjuk adni, hogy miért nekünk van igazunk, miért ő mond hülyeséget. Mert sokszor ez a cél. A másik legyőzése a vitában, az, hogy mindenki tudja, nekem van igazam (mint mindig), elvégre nem hordjuk a lelkiismeretünket más zsebében, nem igaz? Diogenésztől származik a következő igazság: „Azért van két fülünk és egy szánk, hogy kétszer annyit hallgassunk, mint beszéljünk.” Tehát a következő vitánál, párbeszédnél figyeljünk magunkra, s ha rajtakapom magam, hogy míg őt hallgatom, már az ellenérveimet sorolom magamban az ő meglátásával szemben – s fejben már több ellenérvet tudtam felsorakoztatni az ellen, mint amit ő mellette –, akkor jusson eszembe Diogenész mondása, s próbáljam a másikat teljesen megérteni. Mielőtt még úgy járnék, mint a zsidók Jézussal, mert nem értették, hogy mi az a halál, amiről Jézus beszél. S a következő reakcióm – hasonlóan az evangéliumban olvasottakhoz – a felháborodás lesz, s ha a valóságban nem is, de képletesen könnyen ragadhatok én is követ.

Jézus azt mondta, hogy „Atyám dicsőít meg, ... én ismerem (őt), és megtartom tanítását.”

Én mennyire ismerem Jézus atyját? Mit teszek, hogy jobban megismerjem? Manapság divatos az „én-idő”. Mennyi „Isten-idő” van egy napomban, hetemben?

Szabó Jolán, Budapest

2025. április 11., péntek

Jn 10,31-42

Az evangélista a 31. versben a 10,25-30-ban elhangzott beszédre adott reakciót írja le. Az evangélium szerint a zsidók csak két alkalommal ragadnak követet: a „mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok” kijelentést követően a 8,59-ben, és ebben a részben, miután Jézus az Atyával való egységéről beszélt. A megkövezés ugyanis az istenkáromlás büntetése (Lev 24,14-16).

Válaszában Jézus a következőket mondja: „Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem! De ha azokat cselekszem, és nekem nem akartok hinni, higgyetek a tetteknek.”

Majd a mai evangélium végén azt olvashatjuk: „Sokan fölkeresték (Jánost), mert amit mondott Jézusról, az mind igaznak bizonyult.” Természetes tulajdonságunk, hogy szeretünk jónak, jobbnak látszani. De teszek is érte, hogy valóban egyre jobb legyek, vagy megelégszem, azzal, hogy a látszat jó

legyen? Fejleszttem magamat, hogy az Atya tetteit tudjam cselekedni? Hogy az általam mondott dolgok igazak legyenek? A szó és a tett általában együtt jár. Természetesen ideig-óráig lehet színlelni dolgokat, de előbb-utóbb kiderül, ha valami nem őszinte, nem szívből-lélekből jön.

Tettek és szavak. Az én tettem és szavaim mit mutatnak? Kinek a tetteit cselekszem? Mit mutatnak tetteim? És a szavaim? Igazak? Összhangban vannak a tetteim és a szavaim?

Szabó Jolán, Budapest

2025. április 12., szombat

Jn 11,45-57

A mai evangéliumi szakasz a Lázár feltámasztása utáni eseményeket mondja el. Érdekes módon egy szóval sem említi, hogy hogyan hatott a feltámadás Lázárra vagy testvéreire, hanem azt emeli ki, hogyan hatott ez a dolog azokra, akik meglátogatták a családot. A látogatók többsége Jézus tette alapján hitt Jézusban. Természetesen (?) voltak olyanok is, akiknek az első dolguk volt az „illetékeseket” értesíteni arról, hogy mi történt. Hisz így is már mennyi bajt okozott ez az ember! Hová lesznek a megszokott dolgok, a szabályok, ha vaki így viselkedik? Mi lesz, ha a rómaiaknak nem tetszik ez az egyre nagyobb népszerűséggel bíró ember? Meg ki tudja, mi a hosszú távú terve? Mi a küldetése? Gyorsan össze is ül a válságstáb, megoldás is születik: Keresztre vele! Hatalmuk, anyagi gyarapodásuk szempontjából tökéletes döntés (mi már tudjuk, hogy a rómaiak pár év múlva mégiscsak elindultak, s lerombolták Jeruzsálemet, a templomot), és csak egy ember életébe kerül. Megverik a pásztort, szétszalad a nyáj, s minden megy tovább a maga normális rendjében.

A legtöbb ember hajlamos megideologizálni a cselekedeteit. Természetesen csak másokra, az egész népre gondolva teszünk meg dolgokat. Az, hogy így az történik, amit mi akarunk, csak egy szerencsés mellékkörülmény. Mi döntünk, s a kisebbik rosszat választjuk, úgy, hogy akiről döntünk, nem is tudott esetleg róla, hogy volt döntési lehetőség. Majd megmagyarázzuk neki, hogy miért úgy a legjobb neki. Esetleg még hozzátesszük: én sem örültem neki, de mindenkinek így a legjobb.

Ezt a csapdát csak nehéz elkerülni, de igyekezni kell! A jó baráti kapcsolat az embertársakkal és Istennel segíthet, hogy nyitottak legyünk az Igazságra, az Életre, az Útra.

Szabó Jolán, Budapest

2025. április 13., Virágvasárnap

Lk 22,14-23,56

Virágvasárnap és Húsvétvasárnap – mindkettő az ünneplésről szól, de egészen máshogyan.

Virágvasárnapon a pászka ünnepére készülődött Jeruzsálem. Nagy sokaság özönlött a városba. A tömeg egy része hallott Lázár feltámasztásáról, és ünnepelni akarta Jézust, más része pedig éhes volt a szenzációra; amikor megtudják, hogy Jézus Jeruzsálem felé közeledik, összegyűlnek, pálmaágakat lengetnek, ruhájukat terítik eléje – mindez egy király érkezésének kijáró tiszteletadás. Sőt azzal a zsoltárral dicsőítik Jézust, amelyet egykor Júdás Makkabeusnak énekeltek (aki a szírek uralma alól szabadította fel Izraelt). Jézustól pedig azt várják, hogy a római iga alól fogja felszabadítani őket.

Jézus azonban nem lóháton jön – mint egy király, hanem számárháton, a próféták állatán. A számárháton bevonulás kifejezi, hogy Jézus békés szándékkal jött.

A tömeg ujjong, mert úgy érzi, hogy megérkezett az, aki minden problémájukat megoldja: a betegeket meggyógyítja, az éhezőket megeteti, a halottakat feltámasztja. Azaz annak tekintik Jézust, akinek látni szeretnék. A nép azt hiszi, ünneplésükkel most becsülik meg igazán Jézust, pedig valójában ekkor becsülik le. Virágvasárnap a félreértések ünnepe!

A nép ünnepel – de ez egy *földi* ünneplés volt. Ünnepezték az emberek Jézust, akiben a földi megváltót látták: aki megszabadítja őket a római iga alól, aki könnyebbé teszi az életüket.

Virágvasárnap példa arra, amikor az Égiek valamit nem akarnak, de hagyják (tiszteletben tartva az emberek szabadságát). Jézus hagyja, hogy ünnepeljék. Hagyja, de nem akarja. Egészen mást akar. – Nekünk is szól a kérdés: Mi kinek látjuk Jézust?

Húsvétvasárnap, a feltámadás napja viszont egy *szellemi* ünnep. Az egész szellemi világ ünnepli a feltámadott Krisztust. Nem mint földi királyt, hanem Azt, aki legyőzte a halált, aki a Megváltást és az Istenben való boldogságot hozza el az emberek számára. A földön ekkor nem ünnepezték. Húsvétvasárnap a tanítványok a sírboltot üresen találják. Az üres sír üzenete számukra és számunkra is: ne Jézust, az embert keressük, hanem a feltámadott Krisztust!

Számunkra már Húsvétvasárnap a legnagyobb keresztény ünnep lett. A feltámadás, a megváltás, a halált legyőző, agapé-szintű szeretet ünnepe.

Virágvasárnap és Húsvétvasárnap – egészen más lelkületet hordoz.

Virágvasárnapi lelkület: az emberben elvárások és félreértések vannak Krisztussal kapcsolatban. A virágvasárnapi lelkület arra figyel, hogy mit kaphatok az Égiektől. Vágyakról szól – mire vágyok, mit szeretnék, mit kaphatok. Kicsit nemesebb változatban az én személyes fejlődésem vágyáról szól. Ebbe a lelkületbe belefér az, hogy az ember neheztel az Égiekre mindazért, amit nem kapott meg. És belefér az öröm is, de amiatt, hogy az Égiek megadják mindazt, amit én szeretnék. A virágvasárnapi lelkületben Krisztus távoli, elérhetetlen.

Húsvétvasárnapi lelkület: az emberben csak hála, tisztelet és a szeretet érzése van. Arra figyel, hogy én mit adhatok az Égiek számára. A közösségi fejlődésről, az emberiségfejlődésről szól. A háláról szól: hála az Égieknek mindazért, amit megadtak számunkra – talán még a kellemetlen, fájdalmas eseményekért is hálát tud adni az ember. Önzetlen öröm van az emberben amiatt, hogy Krisztus elhozta mindenki számára az isteni szeretetet. Húsvétvasárnapi lelkületben Krisztus közelivé, elérhetővé válik.

Az ember kevert lény: mindkét lelkület megtalálható bennünk – talán csak az arány változik. A legtöbb ember eleinte azért követi Krisztust, azért imádkozik hozzá, hogy jobbá, kellemesebbé, boldogabbá tegye a földi életét, hogy elmúljanak a gondjai, hogy egészséges legyen ő vagy a szerettei, hogy megtalálja a párját, hogy a családja rendben legyen. Ez a virágvasárnapi lelkület: az ember tiszteli, követi Jézust, imádkozik hozzá, sok jótettet, szolgálatot megtesz – de cserébe azt reméli, hogy megóvják az Égiek, hogy könnyebbé, boldogabbá teszik az életét. Ez egyfajta cserekereskedelem az Égiekkel. Imával, jó tettekkel akarom megvásárolni a földi boldogságot. Ez a virágvasárnapi lelkület.

Mire elég ez a lelkület? Ugyanazok az emberek, akik Virágvasárnap ünneplik Jézust – remélve tőle a földi boldogságot –, amikor látják, hogy ez nem teljesül, pár nap múlva azt kiabálják: „Feszítsd meg!” Jézus halálát kívánják. Csak addig tart meg a virágvasárnapi lelkület, amíg jól alakul az életünk. Sok vallásos ember megreked a virágvasárnapi lelkületnél.

Mi mit teszünk, ha az életünk nehéz helyzetbe kerül? Elégedetlenség, csalódás, szembefordulás, neheztelés van bennünk, vagy hála? Melyik lelkület erősödik fel bennünk?

Az első Virágvasárnap óta kétféle Krisztus-követő van:

- A lelkendezve hozsannázó, de Krisztust kihasználni akaró, aki csak addig hűséges hozzá, amíg ő teljesíti az elvárásait.
- Akiben nincsenek elvárások, aki Krisztust szolgálni akarja, és a nehézségekért is hálát tud adni.

Nagyhét – nagy lehetőség. Lehetőséget kapunk, hogy a Nagyhét belső átélése révén eljussunk a virágvasárnapi lelkülettől a húsvétvasárnapi lelkülethez. Régen ezt a hetet úgy is hívták, hogy csendes hét. Belső elcsendesedésre, befelé fordulásra, önvizsgálatra ad lehetőséget ez a hét.

A Nagyhét belső zárandokútra hív bennünket, amelyen tisztázó kérdésekre kell választ adnom magamban, az Égieknek. Húsvét fő kérdése nem az, hogy mit kaphatok az Égiektől, hanem az, hogy én mit adhatok nekik. Húsvétvasárnap fő kérdése: Melyek azok az életterületek, kapcsolatok, amelyekkel életerővel kellene ellátnom, vagy életre kellene keltenem? Minek kell meghalnia bennem, és minek kell feltámadnia? Én minek/kinek látom Jézust? Mit jelent számomra a Megváltás?

Mikloviczné Panni, Nőtincs

2025. április 14., hétfő

Jn 12,1-11

A betániai vacsora

Nehéz időkben pihenésre vágyunk. Vendégszerető házban ismerősökkel, barátok közt tölteni egy kis időt, feszélyezettség nélkül otthonosan együtt vacsorázni szereteteinkkel – ez minden korban, minden időben erős igénye az embernek. Azoknak is, akiknek van módjuk ilyesmire, és azoknak is, akikre terített asztal nem vár sehhol.

Feloldódni az övéi közt, a másokra figyelés, a sok emberrel való kapcsolattartás szellemi és lelki koncentráltasága után – a tanítványokra igazított figyelem körülményei között – Jézus számára üdítő lehetett. Az események ismert magyarázata a párhuzamos helyek kommentárjaiban fellelhetők.

A vacsorán résztvevők köre adott. A családtagok mellett a tanítványok is ott ültek az asztalnál. Az, hogy ki-ki milyen gondolatokkal, milyen értéssel/tudással volt ott jelen – ez érdekes lehet most. Amint az is, hogy a hívatlanul-váratlanul érkező, megjelent érdeklődőket mi vezethette a házhoz éppen akkor.

A nyugalmasan indult estét váratlanul környezetidegen körülmény zavarja meg. Hirtelen átható, erős illat tölti be a helyiséget. Az egyszerű életformához szokottak felkapják a fejüket. A gazdagság, a jólét, a felső, uralkodó osztályok atmoszférája veszi körül az asztalt, burkolja be az asztaltársaságot. Másféle élethelyzet, életmód és életvitel illata lengi be a szobát, és ez oda nem illően, provokatívan és kellemetlen módon hatott kinek-kinek legbensőbb énjére is. A helyzet kényelmetlen, kellemetlen, nem megszokott, nem ismerős. Az illat a férfiakból asszociációkat hív elő Mária korábbi életével kapcsolatban. És bizony, nagyon nem illeszkedik Márta háztartást, vendéglátást kiszolgáló csendes jelenlétéhez sem, mert tizenegy-két ember váratlan, vagy akár tudott és előkészített ellátása is sok tennivalót jelent – amit az Írás csupán két szóval intéz el. Márta gondosságot, figyelmet, törődést igénylő szolgálata és Mária cselekedete éles ellentétben áll.

Ki hogyan reagál? Ez fontos kérdés lehet. Látjuk a megfelelni akarás konkrét megszemélyesített példáját Júdásnál. Milyen „magasabb” szempontba lehetséges csomagolni a kritikát, az irigységet. A lenézést. A megvetést. Nincs, aki formailag vagy tartalmilag kifogásolhatná a megszólalását. A szegénységre fókuszáló jézusi magatartást Jézustól látta, elméletben ezt tanulta eddig. Álljon helyre a normális világ rendje. Ennek biztos tudatában aztán – Jézus és mások füle hallatára – dicséretre és elismerésre méltó módon nyilvánul meg. Az elismerést várja, ezt reméli. Milyen nehéz neki, Júdásnak – az, hogy szétváljék esetében az elmélet és a gyakorlat. Amint olvassuk, tolvaj volt, aki a pénzt kezelve sikkasztott az adományokból, lopott a szegényektől. E hajlandóságáról értesülve, megnyilvánulását olvasva, nemcsak a megfelelési vágy, hanem az irigység és a kapzsiság szelleme is szól szavaiból. Kétszínűsége gyengíti a megfelelni akarás feltételezését, rámutat valódi szándékára. A szegényekre neki éppenséggel semmi gondja sincsen.

Kíváncsiság és kétkedés. A hívatlanul megjelent érdeklődők is figyelmünkre méltók. A hírek értéke volt, van. Szájról szájra terjed a helyszín, az időpont. Együtt van Lázár és Jézus? Ezt látni kell! Akár egyetlen emberen belül is megjelenik a kíváncsiság mellett a kétkedés: – hogy biztosan Lázár-e az?, és igazolásvágy – Jézus igen, feltámasztotta, erre is képes! És ezen felül felfedezhető az odasietők motivációiban minden olyan további, érzésszerű és gondolati árnyalat, ami az embert rendkívüli események hatására fáradtságra nem tekintve mozgásba hozza.

Ugyanúgy, mint manapság felfedezhető az a számos értelmezési keret, amelyben egyes emberek vagy kisebb csoportok az eseményeket elhelyezik, értelmezik. A hit és a hitetlenkedés, a szeretet és gyűlölet, az érdekek és értékek metsző buborékokat képeznek.

Érdekérvényesítés. A szakaszból egyértelmű, hogy az érdeklődők nem voltak kevesen; nem néhány odatévedt lélekről volt szó. Az odasietők számossága elérte a kritikusnak tartott tömeget. Evangéliumi szakaszunkban ez az észlelés a főpapokat is értelmezésre kényszeríti. A Jézus körüli események túlnőttek rajtuk. A hatalommegtartás és ezzel összefüggésben az érdekérvényesítés egyetlen módját önmaguk, társadalmi szerepük, hatalmuk féltése miatt a gyűlöletben és a gyilkosságban találják meg. Első lépésként Lázár legyen halott, legalábbis egyelőre csak ő. Álljon helyre a normális világ rendje. Hiszen Lázár az ok, aki miatt sok zsidó érdeklődése, hite, rajongása megnyilvánul, és élete, létezése egyszersmind az a további ok, amiért az emberek hisznek Jézusban.

Hatások. A betániai vacsorának tovagyűrűző hatásai voltak. A legegyszerűbb tettnek is lehetnek – a szereplők által fel nem mérhető – hullámokat vető következményei. A mi napi tetteink is ilyenek lehetnek. Mit gondolnak az esemény tanúi? Nem tudhatjuk. Képzeljük magunkat az asztalhoz, most mi is ott ülünk.

Figyelmesség és szeretet. Szakaszunk sok mindenre tanít minket. Arra is, hogy tudjunk különbséget tenni. Jézusnál semmi sem gépies, megszokott. Szabad. Szabad, amikor Júdás észrevételére nem sablonos választ ad, hanem mer személyesen – minden résztvevő figyelmének kereszttüzeiben – megnyilvánulni. Nem maximalista, nem aszkéta sektavezér, aki ha esik, ha fúj, görcsösen ragaszkodik a saját maga által mondottakhoz, szó szerint, mindenkor, minden időben. Ha így tenne, Júdás elégedetten folytatná a vacsorát.

Elismerő. Jézus nem szégyeníti meg Máriát sem, Júdást sem. Jól csak a szívével lát az ember, és Jézus éppen erre mutat példát figyelemmel és szeretettel.

Vincze Gabi, Budapest

2025. április 15., kedd

Jn 13,21-33.36-38

Mesternek mondotok, s az is vagyok... (s az előbb megmutattam nektek, 'lábatokat is megmosom')

Egy közületek elárul engem... (Ki lehet az? Nem én vagyok, ugye?) (Júdás), mihelyt a falatot elvette, azonnal kiment, pedig éjszaka volt... ezután így szólt Jézus: Most dicsőíttetik meg az embernek Fia, az Isten is megdicsőíttetik őbenne.

Elgondolkodtató: Miféle dicsőíttetésről, megdicsőíttetésről is beszél?

A nagy műveket is az utolsó szeg beverése, az utolsó simítások megtétele teszi késszé, teljessé. Ha Jézus a kereszt(halál) elől elmenekül, az utolsó szeg elől – az emberek hazamennek, kudarcérzéssel a szívükben: 'Ez sem sikerült, pedig olyan ígéretes jelenség volt.' Ha tizenkét légiónyi angyal szabadítja meg a kereszttől, akkor a hatalom ereje láttán az ember 'igazodni kezd az erővonalakhoz': *Aha, így és így kell viselkednem, hogy ne járjak rosszul... S ebből sem lesz belső meggyőződés, hit.*

Júdás eltávozása után Jézusnak nem maradt több lehetősége – csak a keresztig vezető és a halál tényével bizonyító, penge-keskenységűvé szűkülő életút, tanítás és magatartás. De csak néhány, hangsúlyozom, csak néhány ember számára bizonyíték ez: a kiszaladó és ott sírva fakadó Péternek, a kereszt alatt maradó Máriának és Jánosnak – és a római századosnak, aki ott jelentette ki, hogy 'ez az ember valóban Isten fia volt.' Hahó, volt ott még valaki, aki – akkor – hitt? Nem?

Akkor ebből a néhány emberből, és a visszasunnyogó tanítványokból indult ki a hitünk. Csoda? Dicsőség?

Ha egy hosszútávfutó az utolsó helyről hajrázva nyer, mindenki lelkesen ünnepli. Jézus ebből az abszolút vesztes helyről indulva nyeresre áll ma – ha nem is tartják annak sokan, sok-sok (valós? hazug?) ellenérvet, hibát sorolva –, de hányan igen? Ma már nem ketten-hárman-tízen vannak...

S mi? Mi vajon győztesnek érezzük-e, nem legyőzőnek (!), győztesnek, megdicsőítettnek tudjuk-látjuk-tartjuk-e Jézust? Ünnepeljük-e, *Lelkesen?*

A tökéletes megoldás

*Az utolsó szög is pontosan a helyére verve,
rögzít már a nekem kezdettől kiszemelt helyre,
a keresztezett gerendákon.*

*Shhh ... hát tényleg nem tudják,
mit végeztek be most?*

...

Sóhajtok: Jajj, bocsáss meg nekik,

...

*és köszönöm neked, atyám,
ezt a "reality"-t, az elejétől,
...aa... ... a mostani végéig.*

*Beteljesült ... a látásod.
A puzzle-nak vége, kirakva.
Teljes és hibátlan...
Ám ugye, ez nem a vége,
hanem épp kezdete
a beléd rohanó utamnak?*

...

Mondd, ... hol vagy Te most!?

Éppen ebben a percben!!?

*(Jaj... homály lepi szemem, legyenek,
törölném, marja a vér-verejték!
Veronika, kérlek! ... A kendődet..!)*

Szomjúság!! .. Inni!! A szivacs íze ecet ...

Élesen fájnak, tűzből vannak a szegek!!

Álmodok? Mindezt – így – mondd:

Szabad az embernek!? Lehet ezt? Lehet?

Kérlek, bocsásd meg nekik, jaj, bocsásd meg!

Nem tudják, mit tesznek!!!

(...Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!)

Még mindig – úgymond – tréfálkoznak?

*Egy fájdalmas igazság is jobb,
mint egy hazugság: nincs bennem öröm...*

Alig rebbenő reményem rí bennem:

ne hagyj el! Ne hagyj el! ... Köszönöm.

Igen. Rossz szenvedni-meghalni!!
Végre ... fogadj el, Atyám ... teljes, kész ... vége...

...

Minden könnyű lett, magamból kilépve.

*De mintha valaki erősen oldalba bökne...
dárdával ... De az, ott a fán, már nem én vagyok,
ó, már nem én vagyok!*

Majd leszek, eljövök ismét, mert feltámadok.

(2021. 09. 07., Veér I. Tas)

Zsombok Gyuri, Budapest

2025. április 16., szerda

Mt 26,14-25

A) Mt 26,14–16: árulkodás?... vagy...? Árulás? Az óvó néni figyelmezteti a szülőt: az ötéves M. bejelenti neki („árulkodik”), hogy melyik ovistársa rosszkedvet keltett a középsős csoportban. Pedig a kisgyerekek csak a rendet, fegyelmet igénylik – az óvónő felszólításainak-figyelmeztetéseinek megfelelően. Az elmúlt két évezredben Júdás műveltségi-nyelvi utóélete teremtette meg ezt a még mindig élő szókapcsolatot-gyermekmondókát: „Árulkodó Júdás (kell-e piros nadrág?)”. Vajon Júdás beépített ember, ügynök, vagyis a zsidó vezetők megbízottja volt a Tizenkettő körében?

Az evangéliumok némileg különbözőképpen mutatják be a 12. számúnak hátraminősített apostolt – több alkalommal is eltúlozva rossz tulajdonságait. (Például a pénzt a vallási vezetők ajánlották föl számára, nem ő kérte.)

Simon fia Júdás inkább a zsidó nemzeti érdekek védelmezője, szabadságharcos, zelóta lehetett. [Mellékneve: iszkariótész (= karióti) vagy nagyobb valószínűséggel: szkariótész – szikariosz = „szurkáló” szabadságharcos (latin: *sica* = kés, *tőr*; *sicarius* = késeles).] Mozgatórugója a Jézussal való elégedetlenség, csalódottság – zsidó nemzeti szempontból.

B) Mt 26,17–25: beágyazottság + hagyományújítás. Közösségével Jézus mélyen be van ágyazódva az akkori vallási és társadalmi valóságba. A húsvéti vacsora megrendezése céljából „ehhez meg ehhez”, „egy bizonyos emberhez” küldi tanítványait. Jézus betartja vallása előírásait (de a mélyben, belül és a gyakorlatban különösképpen tökéletesíti, „újít”, borítja a „rendet”). A vacsorán számba veszi a tanítványi hűtlenséget. A *didómi* = (túlóan értve) „elárul” szó helyett lehetséges, valószínűbb az „átad”, „kiszolgált” jelentés. (Egyébként Júdás feltehetően nem gondolta, hogy Jézus ilyen kegyetlen sorsra jut...)

- Árulkodom vagy tapintatos-elsimítő-javító-békességteremtő vagyok? Elégedetlenkedem-e a vallási élet(em), a jézusi közösség eredményeivel? Hatalmi megoldást várok Jézustól?
- Akarom-e, valósítom-e az isteni, jézusi, szeretetközösségi rendbe történő beágyazódásomat/beágyazódásunkat? Csalódom-e a jézusi megoldásokban, vagy Jézus mellé állok, vele maradok? A „majd mások megoldják” (a rendszer, a vezető stb.) könnyebbsége helyett vállalom-e a gondolat-szó-tett édes, lelkiismeret-bátorító terhét – legalább egy-egy nekem kínálkozó részterületen? Tehát a pompásan sziporkázó, Jézustól tanult elvek közepette keresem-e, vállalom-e az egyéni és/vagy közösségi gyakorlati megoldásokat, az aprópénzre váltást?

[Irodalom: Biblia (SZIT, 2018), Gromon András: Jézus evangéliuma Márk-Lukács-Máté tolmácsolásában (Elpídia Kiadó, 2003, 2007, 2013)]

Mészáros András, Bicske

Fura dolog ez az időutazás. Advent 3. vasárnapján írom a nagycsütörtöki elmélkedést. Nem is olyan könnyű belehelyezkedni most a Nagyhét hangulatába. Szerencsére egy egészen konkrét és jól ismert történetet mond el a mai Evangélium, ez megkönnyíti a dolgomat. Jézus megmossa a tanítványai lábát. Megdöbrentő esemény. A résztvevő tanítványok is furcsállják, nem tudják hová tenni, nem is igazán értik, hogy mi történik velük. Mi is kicsit zavarban vagyunk, amikor a legtöbb templomban a mai este megjelenítik ezt az eseményt. Persze szimbolikusan, azaz a 12 kiválasztott férfi szépen felöltözik ünneplőbe, és gondosan megmossa a lábát az ünnepi szertartás előtt, nehogy kellemetlen helyzetbe hozzá magát vagy a szertartást végző papot. Pár csepp víz az egyik lábra, majd törlés, és jöhet a következő. Ilyenkor mindig eszembe jut Gyulai Oszkár atya mondása a Szondi utcai templomban: „És akkor Jézus megmosta a tanítványai koszos, bűdös, retkes lábát!”

Jézustól tudjuk, hogy vágyva vágyott elkölteni tanítványaival ezt a vacsorát. Nagyon fontosnak tartja ezt a lábmosást, ezzel lényeges tanítást akar demonstrálni még utoljára, mielőtt visszatér oda, ahonnan jött, Istenhez. Még akkor is fontosnak tartja ezt a szimbolikus cselekedetet, ha tudja, hogy tanítványai nem igazán fogják érteni. De hogy valami nagy, rendkívüli dolog történt velük, azt azért valamennyien érzékelték.

Érzékeljük mi is, ma is. Barlay Szabolcs atya kisegítőnek érkezett egykor a Tömő utcai kis kápolnába, Futó Karcsi bácsi mellé. Egyetlen dolgot kért Karcsi bácsitól, azt, hogy a nagycsütörtöki lábmosási szertartást ő végezhesse. Végezte is nagy átéléssel, megrendítő komolysággal.

A mai történet főszereplője számomra azonban nem is Jézus, hanem Péter. Ő nemcsak nem érti a dolgot, hanem hevesen tiltakozik is! A többiekkel teszel amit akarsz, de az én lábamat ugyan meg nem mosod soha! De amikor Jézus elmagyarázza a dolog valódi tartalmát, sőt kijelenti, hogy enélkül nem tartozol hozzám, akkor átesik a ló másik oldalára, és túlzásba esik a mosdatást illetően: „Akkor ne csak a lábamat!” Csúcs ez az ember! – mondhatnánk mai szóhasználattal. Engem mindenesetre lenyűgöz. Mint ahogy lenyűgöz az az eset is, amikor a feltámadás után a halászó Péter meglátja Jézust a parton, és beugrik a vízbe, hogy hozzá siessen. De előtte Jézus iránti tiszteletből még felveszi a köntösét, mert neki volt vetkőzve. A köntös miatt nehezen lépkedve, de mégis futva igyekszik Jézushoz a partra (Jn 21,7). Szeretném eltanulni Pétertől ezt a Jézus iránti tiszteletet és őszinte lelkesedést!

Még egy fontos gondolatot kiemelnék a szövegből, magam és mások számára: „Aki megfürdött, annak csak a lábát kell megmosnia, s akkor egészen tiszta lesz. Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” Figyelmeztetés ez, hogy igyekezzek a megfürdöttség állapotában lenni. Igyekezzek tisztának lenni, és annak is maradni. És akkor majd Jézus hozzáteszi azt, ami az üdvösségem szempontjából még szükséges. Akkor majd rólam is elmondhatja: „Tiszta vagy!” Ennél többre nem is vágyhatok!

Gyulai Zsolt, Budapest

Az ezredforduló környéki években, amikor még tényleg „fiatalok” voltunk, a Nagyhéten rendre összegyűltünk lelkigyakorlatozni Bulányi Gyurka bácsinál, Óbudaváron. A csodálatos Teri néni gondoskodott róla, hogy a szigorú böjt mellett ne haljunk éhen (mindenkinek aprólékosan, „gyomor-gyomor” alapon porciózta ki az étket), Gyurka bácsi pedig felhívta a figyelmünket arra, hogy a lelki fejlődéshez fizikai aktivitásra is szükség van, ezért Nagypéntek délelőttjén tavaszi munkálatok zajlottak az óbudavári kertben: volt metszés, kapálás, ágaprítás, ásás, és így tovább. „Kedvencünk” azonban a trágyázás volt, mert ennek nyersanyagát a pottyantós kerti budi éves termése adta: ezt talicskába lapátoltuk/csurgattuk, és fánglival adagoltuk a szőlőtőkék vagy más növényi célpontok gyökeréhez.

Könnyen kitalálható, *milyen ügynek* neveztük, ha a matéria valakinek a cipőjére, nadrágjára fröccsent. A Nagypéntek egyik fontos tanulságává vált, hogy a búzaszemhez hasonlóan (vö. Jn 12,24) időnként másnak is földbe kell hullnia, hogy később bőséges legyen a termés!

Délután a jéghideg templomban tartott nagypénteki csonka mise szertartásának egyik lelki csúcspontja mindig a János-passió felolvasása volt. Beosztottuk, hogy ki lesz a narrátor, ki lesz Jézus, Júdás, Péter, Pilátus, a katonák, el az utolsó szolgálóig. Az évek során olyan sokszor előadtuk, hogy máig is szinte kívülről tudom minden sorát. A szöveg sok súlyos, nehéz mondatából most csak egyet emelek ki, Pilátus kifakadását: „Mi az igazság?” (Jn 18,38) Legalább kétféleképpen lehet hangsúlyozni, és ennek megfelelően Pilátus kérdése lehet őszintén kíváncsi, vagy éppen cinikus-gunyoros. Alighanem az utóbbi az autentikus, de éppen ezért jó volna, ha a mi életünkben inkább az előbbi hangsúllyal kerülne elő ez a mondat – legyen szó bármilyen szöveg-összefüggésről. Az igazság keresését lehet relativizálni, lehet lesajnálni, vagy akár nevetségessé is tenni, de hiszem, hogy ezek egyike sem Jézus szándéka szerint való.

Este virrasztás keretében a közösbe tett kérdő mondatokat beszéltük meg, a legfiatalabbtól kezdve a hozzászólást, egészen Gyurka bácsiig. Egy alkalom volt csupán, amikor Gyurka bácsi kilenc óra tájban magunkra hagyott minket, hogy magunkban virrasszunk: 2001 Nagypéntekén élő tévéfelvételre szállították őt Óbudavárról Budapestre, ahol egy gyilkosságért egykor halálra ítélt férfival beszélgetett. Most visszaneztem ezt a réges-régi felvételt (akit érdekel, annak szívesen elküldöm), amelyen Gyurka bácsi a legfurcsább kérdésekre is tudott önazonos módon, máig is aktuális szavakkal szólni a Nagypéntek üzenetéről. A hatalmasok újra meg újra kiakolbólják az életből azt, aki Isten egyszerű üzenetét közvetíti: nem az a világnak rendje, hogy meggyilkoljuk egymást!

Mikor értjük meg végre, hogy nincs törvényes és törvénytelen emberölés? Egyetlen ember meggyilkolása sem lehet a Mennyei Atya akaratával egyező, még az Emberfia keresztre feszítése sem...

Bajnok Dániel, Budapest

2025. április 19., Nagyszombat

Lk 24,1-12

Jézus, hol vagy?

Nem tudjuk, keressük, a sír üres!

Hiányolom az érdeklődő tömeget. A tanítványok nincsenek ott – félnek, és mélyen csalódottak. Úgy tűnik, nem vált be az, amiben reménykedtek: Jézus, akiben hittek, akinek a tanítását nap mint nap hallgatták, akivel együtt ettek, együtt jártak, akivel hitték a közös jövőt, a maguk jövőjét, Izrael új, nagyszerű jövőjét, végül a törvény kezére került, és koholt vádakkal, politikai szándékból kivégezték. Jézus barátai, akik vele éltek az életüket, a jelenlétét, erejét minden nap tapasztalták, mégsem képesek most jelen lenni. Jobb ilyenkor meglapulni. Lapul a hit is.

Ma mindenkinek a zsebében ott van egy mobiltelefon, kamerákat küldünk a harcterekre és a hálószobákba is. Le lehet filmezni szülést és haldoklást. Az interneten minden pillanatok alatt szétterjed. Ma hihetetlennek tűnik, hogy ne bukkanjanak fel kíváncsiskodók, tudósítók, influenszerek, hogy fotót, szelfit készítsenek a sírról, és narratívájuknak megfelelően szomorkodjanak vagy kárörvendjenek. Lájkolják. Itt a legaktívabban még mindig azok jártak el, akik a követ hengergették a bejárat elé. Ők legalább vártak valamiféle hatást (*kívülről* vagy *belülről* jövőt), amit így akartak elfojtani. És mégis, Jézus életére, tanítására, halálára és feltámadására kétezer éve folyamatosan reflektál az emberiség.

A szombati kötelező pihenőnap után az asszonyok merészkednek oda. Ők az elsők, akik szembe tudnak nézni a saját veszteségükkel, és az életet a praktikus oldalról gördítik tovább: el kell látni a testet.

Sokszor ezek az apró, hétköznapi dolgok azok, amik mégis kimozdítanak minket a bénultságból, még akkor is, ha amit csinálunk, fölösleges és alapvetően hibás elképzelésen alapul, mint az asszonyok esetében is, hiszen a test nincs ott. Ebben én személy szerint, akárcsak a bibliai asszonyok, jó vagyok! Azt érzékelem, ami az orrom előtt van, és tolom a napokat anélkül, hogy elgondolkoznék az összefüggéseken, észrevenném, hogy hogyan találkozhatnék a mindig jelen lévő ember-arcú Istennel. Viszont reményem van, hogy ez mégis előrébb gördíthet, mint annak idején az asszonyokat!

Tudomásunk szerint az ember az egyetlen olyan lény e teremtett világban, aki az élet értelmét keresi. Én is ezt keresem. Régen és most élt átlagemberek, tanítványok, gondoskodó asszonyok, pap, katona, gazdag tanácsos, szülő, emberek az élet bármely területéről. Van, aki szerint nincs is értelme, van, aki részben megtalálta már azt. Ez a bibliai rész arra tanít, hogy nem a halottakat kell faggatni az élet értelméről. Nem a halott dolgokban kell életet találni. Akkor sem, ha berögzött szokásaink halott dolgokhoz vezetnek minket. Az üres sír a valós életben való jelenlétre tanít. A cselekvő, szolgáló, tanító, osztozást és békesség hirdető Jézust nem lehet halott dolgokkal helyettesíteni.

Atyám, kérlek, lendíts ki a komfortzónámból, a rutincselekvéseimből, gondolataim önmagába forduló zártságából. Add, hogy én is észrevegyem, hogy a sír üres, hogy valós és élő dolgok felé kell fordítanom a figyelmemet, nem tárgyak, nem értelmetlen szokások, nem felesleges, jóléti dolgok, felszínes lájkok felé.

És köszönöm, hogy amikor úgy gondolnánk, nincs tovább, ott is van folytatás!

Garay Zsófia, Budapest

2025. április 20., Húsvétvasárnap

Lk 24,13-35

Beszélgetünk-e Jézusról?

A történetnek két beszélgető tanítvány a szereplője. Beszélgetésük, sőt vitatkozásuk témája az elmúlt napok, sőt évek történései, amit talán így foglalhatnánk össze: Jézus személyében azt a vezetőt remélték, aki Izrael népét felszabadítja a római rabiga alól. A jelek is mintha erre utaltak volna, hiszen olyan karizmatikus dolgokat vitt végbe, amelyek alapján elvárható lenne tőle, hogy a zsidó nép élére állva, szembeszáll a megszálló hatalommal. Bár tanításában sok olyan elem volt, amely zavarta ezt az elképzelést: például mindenkit felebarátnak kell tekinteni; nem szabad szembeszállni az erőszakkal; mindenkinek adni és segíteni kell stb. És ami a leginkább zavaró lehetett, hogy ez a Jézus előrevetítette a végkifejletet, amikor is ő a gonoszok kezére kerül, és megölik. Mivel nemzetfelszabadító elképzeléseikbe ez nem fért bele, nem is vették komolyan. Így aztán súlyos megrázkódtatás érte őket, amikor mindez beteljesedett.

– Mit tanulhatunk meg a két tanítvány esete alapján? Mindenképpen beszélgetni kell a Jézus-eseményről. Véleményt kell formálni, ezt meg kell fogalmazni, esetleg ütköztetni a testvéreim elgondolásaival. Van helye a vitának. Persze nem olyan értelemben, ahogyan azt a világ fiai teszik, ti. hogy legyőzzék a más véleményen lévő ellenfelüket. Inkább figyelmesen és nyitott elmével hallgatva a testvérem szavait, és megfontolva azokat. Így aztán a vitapartnerek kölcsönösen gazdagíthatják egymást meglátásaikkal.

– Mit tanulhatunk még a tanítványoktól? Szóba kell állni az idegennel, és elmondani mindazt, amit tudunk Jézusról. Mi magunk is vehetjük a bátorságot, hogy megszólítsunk valakit, akiről feltételezhetjük, hogy szimpatizál a jézusi tanítással. Ezt hívják apostolkodásnak vagy másképpen Jézus missziós parancsa teljesítésének. Máté evangéliumában olvashatjuk: „Tegyetek tanítványommá minden népet!” Márknál pedig: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” A legtöbb keresztény ember ezt úgy értelmezi, hogy csak valakikre, püspökökre, papokra, lekipásztorokra vonatkozik Jézusnak ez a felszólító mondata.

Pedig Jézus egész tanításából és az idézett mondatból is egyértelmű, hogy mindenkire vonatkozik ez a missziós parancs. Ami persze nem olyan értelemben parancs, hogy azt egyet nem értő engedelmességel végre kell hajtani, hanem a lelkiismeretünkkel összhangban lévő felszólítás.

– Máris hallom az ellenvetéseket: Nem vagyok eléggé felkészült az apostolkodásra, nincs kellő tudásom, nincs teológiai végzettségem, talán az elkötelezettségem is bizonytalan, egyébként is mit szólnak hozzá az emberek, hogy polgári foglalkozást gyakorolva az Isten országáról beszélek, nem vagyok én Jehova-tanú – és még sorolhatnánk a kifogásokat. Ha úgy érzem, hogy nem vagyok eléggé felkészült, akkor intenzívebben kell foglalkoznom a Szentírással, Jézus tanításával, teológiával. Egy átlagos keresztény ember hetente kb. 1 órát foglalkozik a Szentírással, közösségi liturgiával, mégpedig a vasárnapi mise vagy igeliturgia keretében.

Gondoljuk csak el: Ha szeretnénk megtanulni egy szakmát, amely a kenyér-keresetünket szolgálná, és hetente csupán 1-2 órát foglalkoznánk vele, akkor hány év alatt sajátítanánk el. Egy szakközépiskolában tanítok, történetesen az asztalosságra oktatom a diákjaimat, heti 32 órában. Így is van olyan tanuló, akit úgy kell áttaszítani a vizsgán. Egy kis túlzással azt mondhatnánk: ha megközelítőleg annyira akarom ismerni Jézus tanítását, mint a szakmámat, akkor legalább 10-szer annyit kellene vele foglalkoznom. A jézusi tananyag nemcsak az evilági harmonikus életemet szolgálná, hanem az üdvösségemet is, sőt másokat is segíthetné ezen a területen (ezt hívjuk apostolkodásnak). Sőt még azt is hozzáfűzhetnénk, hogy anyagi jólétünket is szolgálná, jóllehet nem gazdasági program vagy üzleti terv. Ha összehasonlítjuk a kenyérkeresetre szánt időt (amivel kapcsolatban Jézus azt tanította, hogy nem ezen kell fáradoznunk, hanem az Isten országa és annak igazsága keresésén) és a szeretet országa megismerésére és annak építésére szánt időt, ez fogja megmutatni a törekvéseink irányát. Másképpen fogalmazva: az idő- és energiafelhasználásom megmutatja, hogy mi az, ami igazán fontos az életemben, az értékrendemben.

– Milyen eszközei lehetnek annak a keresztény embernek, aki szívesen és alaposabban foglalkozna Jézus tanításával, és nem ámítja magát azzal, hogy ő már mindent tud. Nagyon egyszerű a válasz: a templomi liturgiák (mise, szentségimádás, litánia, rózsafüzér-imádkozás) mellett a közösségi szentírás-olvasás és -elemzés, az elolvasott részekről való beszélgetés. Nőtincsen és Diósjenőn ezt Bibliakörnek hívjuk. Márk evangéliumát tanulmányozzuk, és kiegészítésként aktuális témákkal, egyházi események megismerésével is foglalkozunk.

Kicsit eltértünk a mai evangélium vizsgálatától, amikor is ott tartottunk, hogy mit tanulhatunk az Emmauszba igyekvő tanítványoktól. Már csak két rövid megállapításra szorítkozunk.

Ha valamilyen módon találkozom Jézussal, akkor *fel kell ismernem*. Ez a tanítványok esete alapján egy közvetett tanulás, mivel ők nem ismerték fel, csak nagy sokára. Valamennyien tudjuk, hol és mikor találkozhatunk Jézussal, csak tudatosítanunk kell magunkban: a szentmise keretében fizikailag is; a szentírást olvasva a logoszban; a felebaráti és testvérbaráti kapcsolatainkban; a szépirodalomban, a versekben.

Befejezésként még egy tanítványi megnyilvánulásra kell figyelni: a Jézussal való találkozás *lelkésítő élményt jelentett számukra, amiből tanúságtevés következett.*

Kívánom a kedves Olvasóknak, hogy szorgalmasan tanuljanak Jézustól, keressék a találkozási lehetőséget vele, és kísérje valamennyiük életét a tanúságtevő lelkesedés!

Miklovicz László, Nőtincs

2025. április 21., hétfő

Mt 28,8-15

A sírt üresen találják, és az asszonyok az örömhírral sietnek, futnak, hogy megoszthassák a tanítványokkal, barátaikkal. Az örök pedig talán hasonló vehemenciával tájékoztatták a fejleményekről a főpapokat.

Az evangéliumi részt olvasva azon gondolkodom, hogy hogyan kapunk és adunk tovább híreket, hogy mi kell ahhoz, hogy valamit igaznak, mást pedig hamisnak, félrevezetésnek ítéljek meg. Az asszonyok az üres sír láttán örültek, és semmi kétségük nem maradt a várt és hitt feltámadás bizonyosságában, amikor Jézus szembejött velük az úton. Az írás szerint megragadták a lábát, tehát kézben tartották, érintették Jézus *élő* testét!

A másik oldalról pedig, valaki olyantól hallani egy hírt, aki erős, aki a hatalmat képviseli, aki adott esetben megvéd egy esetleges rossz döntésem következményeitől – ez egyfajta kényelmes bizonyosságot jelenthetett a zsidóknak, különösen azoknak, akik nem tartoztak Jézus közvetlen körébe. A sztorinak így számukra is megnyugtató vége lett – hiszen a sírbolt ürességéről mindenki megbizonyosodhatott, de arra, hogy mi történhetett, már nem kellett saját választ keresniük.

Én mikor nyugszom meg egy-egy kérdésemet, kétségemet illetően? Kell, hogy én magam tapasztaljam, vagy elég, ha valaki olyan ad útmutatást, aki számomra hiteles?

Mai korunk egyik alapvetése, hogy az információ birtoklása fontos és értékes (sok információ birtoklása pedig még fontosabb és még értékesebb!). A legtöbb állítás valódisága és cáfolata mellé is szócikkek száza sorakoztathatók fel az interneten, és kedvünk szerint választhatunk a számunkra tetsző buborék kínálta magyarázatokból. Ami pedig nem tetszik, és úgy érezzük, hogy a világképünkbe *már nem fér bele*, azt az információt könnyű negligálni (például azzal, hogy „ezek a fiatalok”, vagy épp, hogy „ezek az idősek”!).

Istenem, köszönöm, hogy van kivel megvitatom a benyomásaimat, gondolataimat. Köszönöm, hogy adtál mellém családtagokat, közösségi testvéreket, és adsz mellém felebarátokat, mindenkit egy-egy különböző nézőponttal, egy-egy új perspektívával. Köszönöm, hogy van kivel együtt örülnöm az Örömhírnek!

Garay-Kiss Dorka, Budapest

2025. április 22., kedd

Jn 20,11-18

„Mária ott állt a sír előtt, és sírt.”

Nemrég elméleti fejtegetésbe kezdtünk néhányan egy közösségi találkozó végén arról, hogy mi számít pontosan sírásnak. Hol a határ a könnyezés, sírás és zokogás között? És a meghatódás, az örömkönnyek minek számítanak? Sírásnak számít-e a hagymapucolásakor csorgó könny? Ez utóbbi mondjuk inkább provokáció volt a részemről. Tapasztalatom, hogy nagyon mások vagyunk olyan szempontból, hogy milyen gyakran, és milyen intenzitással sírunk, s ez nemcsak ember és ember között különbözik, hanem az életkor is nagyban befolyásolja, és talán a legnagyobb szerepe a neveltetésnek van ezzel kapcsolatban. Különösen a kislányokba szokás korán beleégetni, hogy a sírás az ő esetükben szégyellnivaló viselkedés, a gyengeség jele.

Én azt gondolom, hogy – mint a legtöbb érzelmi reakciónkat – a sírást is fontos lehetőségeinkhez mérten a társadalom és a minket körülvevő közösség normái szerinti keretek között tartani. Viszont túl merevnek, elnyomónak sem érdemes lennünk magunkkal szemben, hiszen a sírás egy alapvetően rendkívül sikeres megküzdési stratégia nehéz, érzelmileg túltöltött helyzetekben. Biológiai értelemben a mély érzelmek által kiváltott síráson keresztül stresszhormonok ürülnek a szervezetünkől, valamint oxitocin és endorfin szabadul fel.

Ennek eredményeképpen a sírás segít megnyugodni, visszaállítani az érzelmi egyensúlyunkat, csillapítja a fájdalmat, és a közérzetünk is jobb lesz tőle. S bár sokszor a gyengeség jelének tartjuk, a megfelelő társ társaságában a sírás a legmélyebb intimitás szintjére is segíthet eljutni.

Amennyire az evangélium szövege alapján értelmezni tudom, Mária sírása a gyászból, valamint az elkerülhetetlen és megmásíthatatlan változás fájdalmából ered, amivel szerintem sokunknak könnyű azonosulni. Akár tetszik nekünk, akár nem, az élet kereke csak előrefelé forog, és a változás sokszor veszteséggel jár. Hogy ezzel hogyan küzdünk meg, az rajtunk múlik. Jó esetben felnőtt korára mindenki megismeri magát annyira, hogy rátalál a számára egészséges megküzdési stratégiákra. Az evangéliumból én az egyik legsikeresebb stratégiát olvasom ki – megengedem saját magam számára, hogy az érzelmeimet átéljem, majd elengedjem, s így később tisztább fejjel cselekedjek.

Bajnok Katalin, Budapest

2025. április 23., szerda

Lk 24,13-35

„Ketten közülük még aznap elindultak egy Emmausz nevű helységbe, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiumnyi távolságra feküdt.”

Az adott igehelyen Jézus mint valami potyautas szegődik a két tanítványa mellé, akik nem tudják hova tenni a feltámadása/eltűnése körüli hercehurcát. Valami elhomályosította a látásukat, nem ismerték fel a Mestert.

Milyen sokszor van velem is, hogy az élet hoz valami feladatot, megoldandó helyzetet, és csak a problémát látom benne, a rám váró fáradalmat, nehézséget, bosszankodást. Nem látok tovább az orromnál, a látásom „homályossá” válik, és bármit kitalálok, csak éppen az adott dologgal ne kelljen foglalkoznom. Leginkább lustaságból persze. Egy jó ideig persze lehet halogatni a feladatot, de végül az ember csak rászánja, elszánja magát.

Pár éve egy komoly „potyautast” kaptam a nyakamba egy betegség képében. Az elején esélyem sem volt nem foglalkozni vele, annyira ragaszkodó volt... Az évek során aztán megtanultam úgy-ahogy kezelni, együtt élni vele, de ez persze valamilyen szinten el is kényelmesített. Amikor a helyzet jobbra fordul, az ember hajlamos elfeledkezni a nehezebb időkről, esetleg nem figyel oda magára annyira, nem tesz meg mindent azért, hogy a lehető legjobb állapotba kerüljön. Aztán amikor a helyzet rosszabbra fordul, már csak bánhatja a korábbi könnyelműségét. Jelenleg épp egy nehezebb szakaszban vagyok, és a korábbi keserűségek emlékeztetnek, hogy nem lankadhatok, nem lehetek Pató Pál úr, aki még ráér arra, hogy a látása homályos legyen. A feladatom, regenerációm, fizikális kihívások kezelése és a fizikumom karbantartása mellett a mentális oldalt is gyakorlatoztatnom kell, mert a kapott feladatom minden téren próbára tesz és tesztel.

Mindent összevetve, ha pozitívan nézem a dolgot, jó öt évvel ezelőtt az én „feltámadásom”, már ha úgy nézzük, megtörtént, és ezért hatalmas hála van a szívemben a Jóisten felé. Igyekszem rászolgálni a jószágára nap mint nap.

Benyhe Marcell, Budapest

2025. április 24., csütörtök

Lk 24,35-48

„Békesség nektek!” – így szólítja meg Jézus a tanítványait, akik ehelyett rögtön megijednek, félnek, majd még a többszöri győzködés ellenére is kételkednek. Úgy tűnik, hogy gyakori szokásuk volt félni, ami a sok csoda fejében eleinte, azt hiszem, érthető. Mégis furcsa lehet, hogy a számos csodatétel után is még képesek voltak ugyanúgy félni.

Ezek után még neki kell megmagyaráznia azt is, hogy miért történt mindez. „Ezeket mondtam nektek”, hangzik el. Picikét olyan számomra, mintha szórakozottan a szemükre vetné, hogy „De hát én megmondtam, nem figyeltetek?”, de akár a félelmeikkel, akár az értetlenkedéssel szemben is mindig türelemmel van a tanítványai felé. Elsőre gondolhatom, hogy milyen otrombák, hiszen együtt éltek vele, és követték, mégsem értették meg, de ha ezt a vonalat követném, hamarosan elszégyellhetném magamat. Hiszen ők új tanításokkal szembesülő, átlagos emberek voltak. Én pedig már ezekben a tanokban nőttem fel, és bármennyi kisebb vagy nagyobb csodát megélhetek, mégis mindig marad bennem félelem mint a hitem árnyéka. Talán ez a hasonlóság is segít kapcsolódni a tanítványokhoz. Mennyivel könnyebb ez így, mintha ők megértenék, én meg nem érteném, hogy velem van-e a baj, hogy nem tudom mindig leszűrni a tanulságot. Biztosít abban, hogy Jézus átlagos emberként is követhető. Segít engem, hogy magaménak érezzem Jézus tanításait és a tanítványokhoz intézett utolsó szavait.

Mi segít abban, hogy a hitem felülkerekedjen a félelmeimen?

Milyen cselekedeteimmel tehetek tanúságot a Jóistenről?

Újvári Gergely, Budapest

2025. április 25., péntek

Jn 21,1-14

Ma péntek van, Nagypéntek után egy héttel vagyunk, a Feltámadás után pár nappal. A szentírási történet szerint kicsit többel mint most, de hogy pontosan mennyivel is és milyen napon, nem tudjuk. Azt viszont igen, hogy a feltámadt Jézus már megjelent az apostoloknak egyszer-kétszer, az elsónél jelenlevő apostolok már elújságoták Tamásnak a hírt, és már ő is találkozott Jézussal. Olyan azonban, mintha a tapasztalás is hihetetlen lenne, olyan, mintha nem érte volna el a szívüket, olyan, mintha ébren álmodnának. Folytatják tehát azt, amit előtte is tettek, halásznak, halra halásznak, hisz a családot el kell tartani, az adót be kell fizetni. Volt már ilyen az életükben, mármint volt már teljesen sikertelen éjszaka, nulla eredménnyel. (Az érzelmi átéléshez javasoljuk a *Chosen* c. film 1. évad 4. részének megtekintését.)

Teljesen kifáradtan, félkomás állapotban és még a parton is van valaki... zsidó, római, leprás, koldus, özvegy vagy csak egy szegénysorsú sorstárs...nem tudni. Nem látni, nem lényeg, Jézus biztosan nem, mert... Biztosan nem? Szerintük az a biztosabb, hogy nem. És akkor, mint az álmunkban lenni szokás, megismétlődik egy már átélt jelenet: a parton álló „nagyokos”, aki ennivalót kért, beszól, hogy vessétek ki a hálót. Nekik, akik nem kis tudással, tapasztalattal egész éjjel küzdöttek. És láss csodát, van kapás, és leesik a tantusz, ez csakis az Úr lehet. Jézus türelmes, sokadszor megismétli a tudnivalót; jóságos, nem szidja le őket, nem kérdezi, hogy „Hányszor mondjam még?”, hanem csak sorra veszi a közös, lényeges elemeket. Feleleveníti a szép emléké közös élményt, várja őket, még ha méltatlanok is, várja őket étellel, jelképes és emlékeztető étellel, tudja, hogy éhes gyomornak nemcsak lelki táplálék kell, és megtöri, elosztja köztük a kenyeret. Mert a megtört, elosztott, megosztott kenyér a közösségteremtő. Ez az, amit újra és újra, szüntelenül cselekednünk kell: a megosztás: a javaink, IDŐnk – még ha olyan minimális is, ha egynek is kevésnek tűnne – megosztása, a gondjaink megosztása, mert Barátainak nevezett bennünket. És a „Barátság annyit ér, mint a megosztott kenyér” (Molnár Gyuszi).

Hát erről ismerjenek meg bennünket, hogy szeretjük egymást, hogy Jézus Barátaihoz tartozunk, hogy a feltámadás Örömhírét továbbadni akaró, időnk nem sajnáló „ember-halászok” vonzó csapatához tartozunk.

Pálinkás Laci és Orsi, Budapest

2025. április 26., szombat

Mk 16,9-15

Jézus tanítványainak oktatása nagy hirtelenséggel ért véget. Az együtt töltött időnek, a példabeszédeknek, a példabeszédek magyarázatainak a húsvéti események egyszer csak véget vetettek.

Nem kerülhetett sor a Jézustól tanultak elmélyítésére, és még Jézus sem juthatott bizonyosságra, hogy tanításának lényegét megértették, sőt azt láthatta, hogy... tanítványai a kiváltságos helyek szétosztásáért lobbiztak, Júdás elárulta, Péter kardot rántott, mindenki szétszéledt... stb.

„Magyarázgatás”, új példabeszédek, új megvilágítása helyett Jézus útja az volt, hogy miután az utolsó vacsora alkalmával elbúcsúzott, nem szaladt el – pedig megethette volna – a fenyegető halálveszedelem elől. A tanítványok pedig ottmaradtak döbbenetben. Nagyon másképp alakult minden, mint ahogy várták. Ennyit kaptak útravalóul, amivel menniük kellett „az egész világba, minden teremtménynek hirdetni az örömhírt”.

Ahogy megismerhettük, a későbbiekben mentek is, és sokszor százszoros termést hozva hirdették és élték.

Mi is lépten-nyomon kerülhetünk olyan, kisebb-nagyobb horderejű helyzetbe, amihez kevesellhetjük a felkészítést, a felkészültségünket: baráti, házastársi, családi problémák, betegségek, dilemmák, a ránk bízottakért való gondban levés, égető anyagi gondok, ütközések, konfliktusok... stb.

Kívánom, hogy Jézusunkra figyelve, Istenünkbe vetett bizalommal tudjunk felnőni a feladatainkhoz: a tanultakból, tapasztalatainkból előhúzni, megtalálni azt, ami kell a továbblépéshez, segítséget adva és elfogadva. Hiszen nem mindent kell egyedül megoldanunk.

Papp Gábor és Mariann, Budapest

2025. április 27., vasárnap

Jn 20,19-31

„Békesség nektek!”

„Megállt középen.” Nem a sarokban, nem valaki mellett, nem a periférián, hanem ott, ahol mindenki látta, és egyenlő esélyekkel indulhatott feléje. Talán az életünkben is így kellene lennie: Jézus a középső helyet foglalja el! Ha döntenem kell, akkor csak Rá kell tekintenem, és nagy bizonyossággal tudni fogom, hogy merre kell lépnem, mit kell mondanom vagy mit nem. Fejlődnöm kell a tekintetben is, hogy egyre inkább a Názáreti Jézus legyen az életem középpontjában.

„Békesség nektek!” Ez az a Béke, amely belülről forrásokból, és nem az erőegyensúly ingatag békéje. Azt hiszem, a Béke szó (fogalom) a szent szavaink közé tartozik. Ha magunkénak tudnánk, és életünk és az Élet lényeges megnyilvánulása lenne, bizonyára sokan életben maradtak volna... Tőlünk keletre és délre. A jó szó, a simogató, segítő és barátságos nyújtott kéz teszi élhetővé és biztonságossá ezt a Földet. – Kimutatható-e életemben a békesség és békesség teremtés fejlődése?

„Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” Talán nemcsak arra gondolt Jézus, hogy úgy, mint „bárányokat a farkasok közé”, hanem ahogyan Szentgyörgyi Albert fogalmaz: szebbé tenni a teremtés rám eső kis zugát, és azt fényel, meleggel, jóakarattal megtölteni. Azt hiszem ez lenne a fő feladatunk. – Te fáradozol-e ezen?

„Akinek megbocsátjátok bűneit...” Van, akinek nem tudok megbocsátani...? Az én megbocsátásom rajtam áll, az ő bűnbánata pedig rajta!

„Hacsak nem látom a szegek nyomát...” Időnként bizonyíték nélkül is hinnem kell! Meg kell kockáztatnom! Ki kell következtetnem az igazságot! Meg kell szavaznom a bizalmat az Atyának, még akkor is, ha ez „lehetetlen küldetésnek” tűnik! – Van bátorságom kockáztatni?

„...a hit által életetek legyen az ő nevében...” János evangélista szerint így áll a dolog. Alighanem igaza is van. Tény, hogy az emberben a hitetlenség és a hit viaskodik egymással.

Remélhetőleg a hit (= igaznak tartás) fog győzedelmeskedni, és már itt a Földön teljes életet fogunk élni, reménykedve a transzcendens jövőben.

Kívánom a kedves Olvasónak is, magamnak is, hogy fejlődjön a hitünk, és egyre többet lássunk meg a teremtett valóságból, és felfedezzük a rajta keresztül ránk mosolygó Atyát!

Miklovicz László, Nőtincs

2025. április 28., hétfő

Jn 3,1-8

Mindig is szerettem a népdalok szép természeti képpel induló, de minden logikai kapcsolatot nélkülözően folytatódó felépítését. A „sárgán virágozik a repce, bárcsak mindig szombat lenne” relációanalízisben B, vagyis az állítás mindkét fele igaz (szerintem a második is), de nincs ok-okozati összefüggés. Néha Jézus válaszait olvasva is ez az érzésem. Mintha a népdal második sora lenne.

Nikodémus: „Tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy.” Jézus: „Aki nem születik újjá, nem láthatja meg az Isten országát.” Tessék? Nem maradt ki pár lépés? Jézus nehezen megérthető dolgokról tanít. Mindenkinek hajlandó válaszolni, türelmesen magyaráz, példabeszédekkel szemléltet, csodákkal alátámaszt. Egyszer-egyszer ad csak hangot annak, mennyire fárasztó tud lenni az emberek értetlensége. De azért néha nem könnyíti meg a dolgot. Váratlanul reagál. Sokszor hallok olyan igehirdetést, prédikációt, amelyben enyhe lenézéssel szólnak bizonyos bibliai karakterekről. Ne essünk hitetlen Tamás hibájába, aki szeretne volna megérinteni Jézus sebéjét, hogy bizonyosságot nyerjen; Zakariáséba, aki nem hitte el azonnal, hogy meddő feleséggel, vénemberként gyermeke lesz; Szent Józsefébe, akire folyton angyalt kellett küldeni, hogy tudja, mi a dolga; Péterébe, aki rendszeresen félreérti Jézus szavait! Pedig számomra ők a normálisak. Nem lehet mindenki Szűzanya, aki azonnal elfogadja a számára felfoghatatlant. Nagyon fontos megértenünk a tanítást (ahogy azt a homlokunkra rajzolt kereszttel jelezzük is), és ez nehéz, melós folyamat. Miért ne értetlenkedhetne Nikodémus az újjászületés kapcsán? Még azt is megértem, hogy sötétben ment faggatózni, félve Jézus ellenségeitől, vagy aggódva, hogy Izrael tanítójaként beég a kérdéseivel. Eleve díjazom, hogy cselekszik, és nem tétlenül tocsog a megértés utáni vágyban. Nemhogy lenézem... Nem ülök én magas lovon. Ja, hogy nemcsak Nikodémushoz kell viszonyulnom, hanem a jelenleg körülöttem élő embertársaimhoz is? Arról légszi beszéljünk máskor!

Uram, szenteld meg buzgó igazságkeresésünket, fogadd el időnkénti bugyutaságunkat vagy neki-keseredésünket, segíts elviselni határainkat, hitelveinkhez való ragaszkodásunkból fakadó merevségünket pedig lágyítsd mindenki irányába nyitott, elfogadó és alázatos szeretetted!

Kőszegi Júlia, Budapest

2025. április 29., kedd

Mt 11,25-30

„Áldalak Téged Atyám, menny és föld ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak előtt, és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek. Igen, Atyám, így tetszett ez neked!”

De mit is jelent „kicsinynek” lenni? Egyszerűséget, alázatot, elfogadást, azt, hogy nem okoskodom túl a dolgokat, nem ragaszkodom a saját ötleteimhez és szerintem működő megoldásaimhoz. Bizalmat jelent, bizalmat abban, Aki nagyobb nálam.

Merek-e „kicsiny” lenni? Hiszem-e, hogy Valaki jobban tudja, mi a jó nekem, és ha tényleg odafigyelek Rá, ha tényleg érdekel, hogy mi az Ő terve, akkor azt meg is mutatja? Hiszem-e, hogy ez mindenképpen csodálatosabb, mint amit én valaha is el tudtam volna képzelni, még akkor is, ha most nem értem, miért is vezet bizonyos nehézségeken keresztül? Meg merem-e nyitni előtte a szívemet, el tudom-e fogadni az Ő akaratát, akkor is, ha nem értem, hiszem-e, hogy így megkaphatom az Ő gyermekeinek szabadságát és örömét – ami soha nem a körülményeimtől függ, mert ez az Ő öröme.

Néha persze nagyon fájdalmas szembesülni azzal, valójában mennyire tehetetlen vagyok az életem bizonyos nehézségeivel kapcsolatban. De ha belátom, hogy én itt már tényleg nem tehetek semmit, ha elfogadom, hogy én ehhez „kicsiny” vagyok, és rá tudom bízni a dolgot az én Mennyei Atyámra, akkor elkezd működni az Ő ereje, akkor csodák történhetnek, bennem és körülöttem is. Ő soha nem hagy cserben minket, mert Isten hűséges az Ő ígéreteihez. A mai szentírási szakaszunk végén is az egyik ígéretét olvashatjuk: *„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, és én felüdítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat találtok lelketeknek.”*

Merek-e elég „kicsiny” lenni ahhoz, hogy megtaláljam ezt a nyugalmat?

Czibolya Edit, Budapest

2025. április 30., szerda

Jn 3,16-21

Hitem alapján a világ nemcsak magától, véletlenül született, hanem volt egy teremtő erő is. Volt a mi fogalmaink szerint „valaki”, aki tudatosan megteremtette. Aki hisz ebben, az ezt az erőt Istennek vagy Teremtőnek hívja.

De miért teremtette? Mi lehetett a célja? Látjuk, hogy a világunk tökéletlen. Az ember tökéletlen. Isten, aki mindenható, teremthetett volna tökéletes embert is, de ő valamiért direkt teremtett tökéletlen embereket, akik mintha nemcsak magukat és embertársaikat, de az egész földet is a pusztulás felé kormányoznák.

Isten szerette és szereti a világot. Ebben is hiszek. Küldte Jézust, hogy felnyissa a szemünket. Biztosan nem elítélni küldte Jézust a világba, hiszen nem jött a világvége Jézus kereszthalálával. Felnyitotta a szemünket? Sikeres volt a küldetése?

Világossá és sötétség, igazság és gonoszság. Direkt van mind a két lehetőség is. Ez nem Isten tökéletlensége, hisz ő tökéletes. Direkt van választási lehetőségünk is. Dönthetünk, szabadok vagyunk. Szabadok vagyunk, mert nem tudjuk, hogy van Isten. Rejtőzködő Isten - olvastam valahol. Mindenhol ott van, de sehol sem látjuk. Dönthetünk, hiszünk vagy sem. Ha hiszünk, akkor meg arról döntünk nap mint nap, hogy mennyi jót teszünk. Meg akarunk mindent tenni „a nagy célért”, és azon vagyunk, hogy Isten országa megvalósuljon – vagy más, fontosabb dolgunk van?

Kívánom magamnak és magunknak, hogy észrevegyük Istent a mindennapjaikban, a boltos mosolyában és egy veszteség fájdalmában, a napfelkeltében, a leszálló ködben, a hulló falevélben, a kiszáradt fában, a születésben és a halálban. Ne vegyük magától értetődőnek a sok jót, amit tapasztal(t)unk: a szüleink küzdelmeit értünk, egy barát odafigyelését, a szép emlékeinket, az ételeket a hűtőszekrényben, a forró vizet a kádban, a takaró melegét vagy a fájó testünket és elfáradt agyunkat egy nehéz nap után. Adjon ez erőt ahhoz, hogy az „igazsághoz szabjuk a tetteinket”, és sikerüljön rávenni magunkat arra, hogy újra és újra elinduljunk a lényeg felé...

Földiák Gergely, Budapest

2025. május 1., csütörtök

Jn 3,31-36

Ebben a bibliai szakaszban piedesztálra emelve láthatom Jézust, aki mögött ott a dörgedelmes Isten, aki lesújt mindazokra, akik nem ismerik el az Ő fiát. Mivel Jézus szem- és fültanúja volt a fenti világnak, onnan származik, így csak ő a hiteles, senki más. És az Atya mindent neki adott, szóval hatalma van mindenek felett.

Jó látni így Jézust?

A názáreti Jézust, aki két kezével munkálta a fát... aki egy istállóban született, aki társadalmának legutolsó emberével szóba elegyedett...

Úgy vélem, nem szerencsés Jézus személyét ilyen formán torzítani. Fentről jött, ezért tudta megtenni amit megtett... Nyakon öntöttük egy misztikus szósszal. Szépen el is határoljuk magunkat. Ő Isten fia volt, hát azért tudta megtenni, amit... Számomra szimpatikusabb az a megközelítés, hogy Te is Isten lánya, fia vagy. Benned is ott a lehetőség, hogy Istennek tetsző életet élhess!

Fontos elgondolkodnom azon is, hogy mi áll hozzám közelebb? A bazilika roppant csarnokai, vagy egy családi asztalon meggyújtott gyertya? Azaz a hagyomány alázatos elfogadása mindenestül, vagy a szeretet törvényének egyéni megélése.

Egy kedves barátom túlélte egy igen komoly betegséget. Meggyógyult. Ezt írta nekem: „Vajon miért kaptam időt az Istentől? Mi dolgom van? Mire hív?”

Életcélok...

Majdnem mindenki hatalmas dolgokra gondol e szavak hallatán. Felhúzni egy karitatív intézményt, könyvet írni...

Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket! Mi dolgom van? Mire hív? Azt gondolom, erre, s ez ám a feladat!!!

Drága Testvérbarátom, szólítsuk meg egymást, és nyissuk a szívünket egymás felé!

Horváthné Király Kata, Martonvásár

2025. május 2., péntek

Jn 6,1-5

„Nagy tömeg követte, mert látták a betegeken végbevitt csodajeleket.” Milyen szép ez! Milyen jó nézni, hogy Jézust követi a tömeg! Végre itt az igazság pillanata! Minden milyen szépen, simán működik! Éppen ahogy Isten akarta! Ó, de szép is, jó is lenne, ha így lenne! De hát a valódi Isten ennél egy „picit” magasabb szinten áll. Sajnos Ő nem éri be ennyivel. Vagy éppen szerencséire... Ki-ki eldöntheti. Merthogy Ő radikális. A radikális szó egy latin szóból, a „radix”-ből származik, amelynek jelentése: gyökér. Vagyis gyökeres átalakulást kíván tőlünk. Nem elég egyszer felmenni a hegyre, követve a népünnepelet. Sőt még az sem elég, ha a radikalitás nevében csak törünk-zúzunk magunk körül. Ő ennél sokkal-sokkal többre vágyik, nem éri be kevesebbel, mint az Egésszel. Nem elég a Rész belőlünk. A Minden pont jó lesz neki. A radikális szerintem azt jelenti, hogy szövetséget kötök az Úrral. Nemcsak az „Atyácskámnak” tekintem. (Bár néha fontos az is, és olykor megpihenhetek nála. Ez rendben van, de önmagában kevés.) Hanem mi ketten állunk a dolgokba. Nap mint nap. Nem csak egyszer, nagy felindulással. Hanem én teszem az én dolgomat (részemet), és meghagyom az Ő részét is, hogy tegye. Akkor egyszer csak észreveszem, hogy valami radikálisan megváltozott. Nem tudom megmondani, hogy pontosan mikor vagy hogyan; csak azt, hogy megtörtént. Azt gondolom, hogy valójában ezeket a „csodákat” kell keresnünk az életünkben. Nem azokat, amelyek kívül vannak és látványosak. Hanem amelyek belül vannak, és talán senki sem veszi észre. De te tudni fogod. És Ő is.

Vincze Katalin, Szár

2025. május 3., szombat

Jn 14,6-14

Nem várnak mindenkire olyan nagy tettek az életben, mint amelyeneket Jézus véghez vitt. Nem is lehetnénk mindannyian az emberiség történelmét, kultúráját hasonlóan alakító egyének, mert ha így lenne, akkor ez számítana hétköz- napinak.

Talán a tettek, amelyek végbevételét Jézus feladatként a követőire bízta, nem is a világ értelmezésében kell, hogy ugyanazok, sőt nagyobbak legyenek, mint amiket ő maga tett, hanem a lelkünk és a bennünk lakó jóakarát hívásán keresztül mindenkinek a maga egyéni életében.

Esendő az ember, és körbe vagyunk véve konfliktusokkal az embertársainkon keresztül, leggyakrabban éppen azokkal, akik legközelebb állnak hozzánk. Ha mélyen elmorfondírozunk rajta, tudunk találni olyan eseményt, eseményláncot az életünkben, amelynek a jóra fordításához – ha nem is kizárólagosan, de szükség van a legtisztább szeretetre. Hiszek benne, hogy ezt a szükségest lehetséges megcselekedni egy ránk szabott, nehéz feladatban, és lesz egy olyan tett, amiről a tanítás szól.

„Békére lelhet a világ, ha a szeretet hatalma felülkerekedik a hatalom szeretetén.”

Áts Gergő, Budapest

2025. május 4., vasárnap

Jn 21,1-19

Jézus vendéglátása

Húsvét után a tanítványok lelkiállapota zaklatott. Nem a Jézusról szóló bizonyágtétellel indulnak útnak, hanem visszamennek dolgozni, de nem emberhalásznak, ahogy a meghívásuk szólt, amire az Úr kiválasztotta őket, hanem újból a régi halászmesterséget veszik elő. Ők is megrekedtek a sötétség és a világosság között félúton.

A sikertelenül halászó tanítványok nem ismerték fel az őket megszólító Jézust.

Mindennapi életünkben ismerjük ezt a jelenséget. Elhomályosíthatja a látásunkat:

- a bánatot, a csalódást,
- a testi-lelki fájdalmat,
- a feszültséget, az indulatot, a haragot,
- a fáradtságot,
- a kiábrándultságot,
- a megállás nélküli rohanást,
- a feldolgozatlan eseményeket (a csend hiánya).

De a sikeres halfogással Jézus megnyitja a tanítványok szemét. Ezzel azt a jövőbeli reményt táplálja bennük, hogy emberhalászatuknak is lesz eredménye.

Amikor jelenlegi állomáshelyemre kerültem, egyik közösségi testvérünk azt mondta: a falusi körülmények között kell megmutatni, hogy Isten Országja mindenhol hatékony. Ezt tanúsíthatom, mert megtapasztaltam.

Jézus, tőle szokatlanul, vendégül látta fáradt és éhes tanítványait. Nem volt semmiféle ünnepélyes formáság; a közös étkezés fesztelen formájában, a közös étkezés hangulatával oldotta fel övéi félelmét, zaklatottságát. Természetesen telepedett közénk. – Jézus közelében a legegyszerűbb hely is szentély, a közönséges hétköznapi is ünnep.

Mit kapunk Jézus kezéből mindannyian? Nem fizikai kenyeret, hanem szavai és Igéi által az élet kenyerét.

- Nekünk adja tanítását,
- a mennyei Atyáról szóló tudását,
- Országának örömhírét,
- a hit magabiztosságát,
- a testvériség közösségteremtő erejét,
- a szeretet kulcsát.

A reggeli után Jézus Pétert kérdezi a szeretete felől. Nem használ semmiféle kényszerítő eszközt, csak az ő mérhetetlen, szelíd szeretetét.

Mindannyiunk számára döntő kérdés, hogy szeretjük-e Urunkat. Aki Jézus mélyreható tekintete előtt ugyanazt mondja, mint Péter, az ugyanolyan megbízást kap, mint ő: testvéreink gondját kell magunkra vennünk. Bármilyen esendők, erőtlenek, gyengék vagyunk is. Az Úr pótolja fogyatékosainkat.

Jézus jelszava: Kövess engem! Ez az út nem a felhőtlen, problémák, nehézségek nélküli útra vezet, hanem arra a szűk ösvényre, amely által az életre juthatunk.

Vincze József, Péter

2025. május 5., hétfő

Jn 6, 22-29

Oly sokszor fáradozunk „veszendő eledelért”, hajkurásszuk a „többet” és „jobbat”, és közben értetlenül állunk fizikai, szellemi, lelki hanyatlásunk előtt, kiüresedve, elmagányosodva és gyökértelenül. A hangsúlyok eltolódnak, az üzenet elhomályosul, és egyszer csak azon kapjuk magunkat, hogy valami (valaki!) mélységesen hiányzik az életünkből.

A nép várja a Messiást, és mit vár tőle? Hogy királyhoz illő módon adjon parancsokat, utasításokat ahhoz, hogyan kell Istennek tetsző módon cselekedni. Milyen roppant mód kényelmes volna számunkra, ha valaki megmondaná, hogy ha „ezt” meg „azt” teszed, be vagy biztosítva Istennél. De az Emberfia ennél többet vár tőlünk: a hitet.

Mit jelent számomra ez a hit? Egy olyan világot, amelyben osztozunk – mindenben és mindenben. Osztozunk a földi javakon, egymás örömeiben, bánatában, és terjesztjük, *szétoosztjuk* a belénk táplált szeretetet. És nem utolsó sorban *megosztjuk* egymással gondolatainkat, bízva abban, hogy a másik talál benne valami előremozdítót, valami *jézusit*. Például egy lélekvaró elmélkedéssel...

Bajnok Sára, Budapest

2025. május 6., kedd

Jn 6,30-35

„Aki hozzám jön, nem éhezik többé...” (35. vers) A szívünkben, lelkünkben mi is éhesek és szomjasak vagyunk. Vágyakozunk a lelki életre. Éhesek és szomjasak vagyunk a maradandó, az örök értékekre. A kérdés csak az, hogy mivel akarjuk vagy tudjuk csillapítani legmélyebb vágyainkat? Hol keressük, hol találjuk a forrásokat, a hiteles, a valódi lelki forrásokat?

Evilági vágyainkat; éhségünket, szomjúságunkat tudjuk csillapítani anyagi, testi étellel-itallal. Ahhoz, hogy felszínesen megelégedett legyünk és jóllakjunk, elég az evilági forrás, a fogyasztás. Természetesen ezek között is van és lehet sok jó, tiszta, szép öröm és érték, amit egyáltalán nem kell szégyellnünk. Egyetlen gond és baj van velük, hogy mindez törékeny és mulandó. Az evilági ételért-italért (táplálék) is keményen meg kell dolgoznunk. Sokat kell érte fáradoznunk, izzadnunk. Sokszor milyen nagy erőfeszítéssel, elánnal dolgozunk érte. Néha még bele is betegszünk a sok munkába. Túlhajszoljuk magunkat. Gondoljunk bele, ha ilyen nagy erőbedobás kell ahhoz, hogy evilági értékeket meg tudjunk venni és szerezni, akkor miért gondoljuk azt, hogy a lelki értékekért nem kell erőfeszítéseket tenni, hogy az magától az önkbe hull? Miért akarjuk elkerülni és megspórolni a lelki küzdelmeket? Beszédében Jézus az ő személyére irányítja a figyelmünket.

Ma Jézus Krisztus azt kéri tőlünk, hogy figyeljünk őreá. Kapcsolódjunk őhöz és kapcsolódjunk a Mennyei Atyához. Az elején kerestük az életforrást. Jézus önmagát ajánlja életforrásnak. Merjük befogadni azt az „életet”, amelyet nekünk hozott. Belőle merítsünk lelki erőt, hogy akarata szerint éljünk, és tettekre váltsuk tanítását.

Tóth Miklós plébános, Rábatamás

2025. május 7., szerda

Jn 6,35-40

Jézus a legegyszerűbb és a legmindennapibb jelkép alakjában helyezi magát elénk. Akinek az életében Jézus meghatározó szerepet tölt be, annak a mindennapi kenyér hasonlata nagyon kifejező kép. A kenyér az egyik *legszükségesebb* élelem a mindennapi táplálkozásban. Nagyon sok élelmiszercikk luxus. A hagyományos táplálkozás és a Jézus korában szokásos étkezési szokások szerint a kenyeret nem tudjuk nélkülözni. Vannak az asztalunkon más dolgok, amelyek nélkül jól megvagyunk, de a kenyérrel nem ez a helyzet.

Jézus életet tápláló személye és tanítása nélkül nincs lelki élet, de veszélybe kerül az ember fizikai léte is. Jézus az a személy, aki Isten világát emberi szavakkal tárta elénk, amelyekkel tudjuk táplálni lelkünket. Ez a lelki élet kihat a fizikai, viselkedésbeli, magatartásbeli életvezetésünkre is.

A kenyér a hagyományos étkezésben *napi* táplálék. Vannak élelmiszerek, amelyeket esetenként fogyasztunk, másokat meg szezonálisan. A kenyér olyasvalami, amelyre a hagyományos étkezési rend szerint életünk minden napján szükség van.

Ugyanez a helyzet lelkileg is. Jézus személyéből minden nap táplálkozni kell: rá kell néznünk, rá kell gondolnunk. Párbeszédet kell vele folytatnunk napi szinten. Engedni kell, hogy hasson a lelki világunkra. Ez csak úgy lehetséges, ha napok forгатagában Jézusra nézünk, és engedjük, hogy táplálja a lelkünket. Nyomot hagyjon a személyiségünkön.

Mi a *folyamata* a kenyér táplálékká válásának? A búza kikel, szárba szökken, kalászt érlel, majd a kalászból érett magot. Levágják, megrostálják, liszté őrlik. Végül átmegy a sütés tüzes folyamatán a kemencében. Ekkor válik alkalmassá az élet fenntartására. Ekkor válik táplálékká.

Jézusból táplálkozva mindnyájunknak kenyérré kell válnunk mások számára. Nem könnyű folyamat. Keresztül kell menni azokon a próbatételeken, amelyeket Jézus személyének követése és tanításának megtartása állít elénk. Ehhez szükséges a rendszeres rátekintés Jézusra, az állandó párbeszéd vele, és engedni, hogy áthassa a személyünket, lelkünket, egész egyéniségünket.

Gyűrű Ferenc plébános, Lövő

2025. május 8., csütörtök

Jn 6,44-51

„Senki sem jöhet hozzám, ha az Atya, aki küldött, nem vonzza.”

Minden ember életében vannak olyan megmagyarázhatatlan történések, amikor a Teremtő jelenlétét megérezhetjük, amikor a jelen pillanatában rácsodálkozhatunk a világra, s valami megváltozik bennünk. Belső indítást érzünk, hogy megismerjük önmagunkat, a Teremtőt, és hogy kik vagyunk valójában. Ha megéljük ezt a csodát, és engedjük, hogy formáljon bennünket, akkor gondolkodásunk, szemléletünk is megváltozik, és új emberré tudunk válni. A mi szemléletünk, tudatosságunk a kulcsa az, hogyan éljük életünket, miként éljük meg az egységet a Teremtővel – ahogyan Jézus is megfogalmazza: „én és az Atya egy vagyunk”.

Ha a legtöbb embert megkérdeznénk, ki ő valójában, sokan azt válaszolnák, hogy én én vagyok. És milyen kifejező a magyar nyelv, miközben én én vagyok, egy én vagyok, a társadalomban egyén vagyok, mindenki egy én, mindenki egyén és egyéni, egyéniség is egyben. Az egy szavunk nemcsak számot, mennyiséget jelöl, hanem Egy = Isten Egyén. Az azonosság és különbözőség egyidejű jelenlétét tartalmazza a magyar nyelv, mint csepp a tengerben.

Vajon ez a felismerés mennyire formálja át az életemet? Mennyire törekszem a mindennapokban időt szánni az Istennel való egység megélésére, elmélyítésére? Észreveszem embertársaimban, környezetemben Isten jelenlétét? Életem mindennapi rutinjait sikerül-e megtörnöm, és ahogyan gondolkodom, érzek és cselekszek, az összhangban van-e a bennem élő Istennel?

Budai Sándor, Mezőörs

„Jézus teste igazi étel és vére igazi ital”

János evangéliuma sokféle képet, hasonlatot, szimbólumot és metaforát alkalmaz, amelyet többnyire közvetlenül Jézusra vonatkoztatott. Ő az út, az igazság és élet (14,5), Ő a világ világossága (8,12), Ő a búzaszem, amely elhal, hogy sok termést hozzon (12,24). Jézus az életre vezető kapu (10,7), a jó pásztor, aki életét adja a juhokért (10,11), Ő az igazi forrás, amelyből víz fakad (4,14). Ő a szőlőtő, amelyből élet árad a vesszőkbe, hogy gyümölcsöt hozzanak (15,1). Ő az Isten küldötte, az Atya által küldött Fiú, aki nem csupán valamilyen ember vagy próféta, hanem olyan sajátos, bensőséges kapcsolat fűzi Istenhez, amelynek más nem részese.

A mai evangéliumba tökéletesen illeszkedik ez a kép is, amelyet János evangéliuma az eucharisztikus beszédben közöl: Jézus a mennyből alászállott kenyér (6,41), amellyel Isten táplálja a világot.

Jézus az élet kenyere. Ő olyan kenyér (valódi táplálék), amely örök életet, az Isten életét adja a világnak. Jézus azért jött, hogy az embereknek életük legyen és bőségben éljenek (10,10). Így mindaz, aki belőle táplálkozik, örökké él (6,50-51), mert e táplálék által örök élete van, és (ha meghal is) Jézus feltámasztja az utolsó napon (6,54). Jézust az Atya küldte, és általa él: ugyanígy, aki a Mennyei Kenyérrel táplálkozik, Jézussal a szívében, Jézusban, és Jézus által fog élni.

A Jézussal való táplálkozás. Az „aki engem eszik, élni fog általam” (6,57) képének jelentése, érthetővé válik, ha figyelembe vesszük János evangéliumában szereplő többi, azonos jelentésű kijelentést: aki hisz Jézusban, még ha meghal is, élni fog (11,25); aki hallgat Jézus szavára, annak Ő örök életet ad (10,28); aki követi Jézust, azé az élet világossága (8,12); aki szereti Jézust, és megtartja parancsait, azt az Atya is szereti, és Jézussal együtt lakást vesz benne (14,23); aki Jézusban él, abban Jézus él, és bő termést hoz (15,5).

Jézus a valódi, igazi táplálék – szemben a hamissal, látszólagossal –, ez a táplálék jelenti Jézus odaadott, odaáldozott életének elfogadását, követését. Aki az Élet táplálékát veszi magához, az Jézussal válik eggyé, osztozik létében és sorsában. Ez a táplálék azok életét táplálja, akik tagjai lesznek Isten országának, és teszik mindazt, amit Jézustól tanultak. Akik nem kerülnek közösségbe Istennel, azok önmagukat zárják el attól a lehetőségtől, hogy bennük igazi Élet legyen. Istennel közösségben lenni annyit jelent, mint Istennek tetsző életet élni.

Csak vágyamban élem meg, vagy tettekre is váltom az Istennek tetsző életet? Erőt tudok-e meríteni Krisztus testének vételéből?

Mit jelent számomra az Élet kenyere: az Eucharisztia?

- csak emlékezés valamire, valakire?
- csak üres szimbólum?
- lelki találkozás, amelyben Krisztus valóságos jelenlétével ajándékoz meg?
- bensőséges kapcsolat, amely az egész Jézus követésem forrása és csúcsa?

Besze Imre, Budapest

„Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van... az bennem marad, én meg benne.” Fordítva is megfogalmazta Jézus: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet bennetek.” Jézusnak a kafarnaumi zsinagógában elmondott komoly beszéde miatt méltatlankodtak és botránkoztak meg tanítványai. Az utolsó vacsorán Jézus apostolaira bízta magát az Oltáriszentségben, hogy megosszák a benne hívőkkel.

Gondom, hogy miért nem áldoznak az emberek? Második házasság miatt, vagy más felekezetbe tartoznak? Ha bűnük van, gyónják meg, ha nincs, áldozzanak. Az első keresztyéneknél mindenki áldozott. Ha valaki komoly bűnt követett el, egy időre volt eltiltva, míg bűnbánatot tartott.

Katona voltam. Fél évig nem engedtek ki. Éreztem, hogy valami nagyon hiányzik. Aztán Karácsony előtt kaptam kimenőt, meggyóntam, megkönnyebbültem, aztán áldozáskor döbbsentem rá, hogy ez hiányzott nekem: Jézus az Oltáriszentségben.

Thomas Mertonnak komoly hitkételyei voltak. Több lelki ember segítségét kérte. Végül egy trappista kolostorban nézte a barátokat, hogyan mennek áldozni, és hogyan térnek vissza. Láta, hogy megváltoztak. Köztük maradt.

Ökumenikus munkatársképzőn egyórás Szentségimádás volt. Csend, személyes ima, ének váltogatta egymást. Megváltozott a képző légköre. Jézust érzékeltük. Attól kezdve lelki gyakorlat lett. Egyik református testvér mondta: Hiszem, hogy Jézus ott van az Oltáriszentségben.

Legfrissebb élményem. A karácsonyi misén a templom elején volt egy család két gyermekükkel. A kisebbik fiú alig egyéves, többször felmászott a szentélybe, a tabernákulum előtt felállt és mosolygott. Miért ment pont oda? Mit érezhetett meg?

Butsy Lajos plébános, Levél

2025. május 11., vasárnap

Jn 10,27-30

Ha a Jó Pásztor vezet

A világ sorsa azon dől el, lesznek-e jó pásztorok, jó vezetők. Jézus korában a pásztoroknak fontos szerepük volt:

- őrizték a nyáját,
- védelmezték a veszélyektől,
- terelték a nyáját, utat mutattak neki,
- biztosították a jó legelőt és a friss vizet,
- gyógyították a beteg juhokat.

A mai kor pásztorainak, vezetőinek is ugyanez a dolguk. Sorolni lehet a tulajdonságaikat:

- lássanak tisztán, tudják az utat,
- ismerjék fel a tennivalókat, az idők jeleit,
- legyenek követhetők és szavahihetők,
- legyen bennük becsületesség,
- tudjanak vezetni, irányítani, tájékozódni,
- a vezetés tudományát a Legfőbb Pásztortól tanulják el,
- legyen bennük közösségi érzék,
- ne csak az evilági kategóriákban gondolkodjanak, hanem az örökkévalóságban,
- ismerjék fel a veszélyeket, és mutassák meg a kivezető utat.

Jézus azt állítja, hogy az Atya adja neki a követőit, juhait. A Jézust követő juhoknak, tanítványoknak is sok és fontos teendőjük van:

- ismerjék meg a Pásztort és annak a hangját,
- kapcsolódjanak Jézushoz elszakíthatatlan módon,
- naponta figyeljenek rá és útmutatásaira,
- a legmélyebb közösségben legyenek vele,
- ápolják és erősítsék ezt a különleges kapcsolatot,
- ne ragadhassa el őket senki és semmi ebből a bensőséges kapcsolatból.

Boldog, aki elmondhatja, hogy a szülei voltak azok a jó pásztorok, akik Jézushoz vezették. Velem ez történt.

De jó pásztorként emlékezem vissza gyermekkorom plébánosára is, aki elkötelezett és rendszeres imaéletével sokakat indított el a jézusi úton. Amikor 1980-ban felszenteltek, szülőfalumból én voltam a 12. általa elindított, élő pap.

Jó pásztorként tartom számon a Győri Bencés Gimnáziumi osztályfőnökömet, aki végtelen szerénységével, felkészült igényességével, végtelen szelídségével kiválóan irányította 36 kamasz fiú életét és mindennapjait.

Kiváló, jézusi pásztorokat ismertem meg a kisközösségekben, akik elkötelezett életükkel, világos látásukkal, mély lelkeségükkel, csodálatos közösségi érzékükkel el tudtak vezetni a hit mélységeibe és a személyes Isten-kapcsolat életet megváltoztató kapcsolatába.

Világunk, egyházunk, kisközösségeink léte az ilyen jó pásztorok működésétől függ.

Vincze József, Pér

2025. május 12., hétfő

Jn 10,1-10

Ennek az evangéliumi résznek három szereplője van. *Jézus*, a juhok pásztora, aki ismeri, néven szólítja őket. Vezeti őket, elöttük megy, dús legelőre, forráshoz vezeti őket. Mindegyikkel törődik. *Tolvaj*, aki nem jár rendes úton. Nem ismerik. Önző, másét elveszi akár erőszakkal. Nem törődik semmivel és senkivel, nyomában jár a pusztulás, a halál. *Juhok*, akik ismerik a pásztort, megismerik a hangját, mint Mária Magdolna Jézusét, hallgatnak rá, követik őt. Nem szenvednek hiányt semmiben. Szabadok, ki-be járásuk van az akolba a kapun keresztül.

Melyik szereplő tulajdonsága jellemző rám?

Mennyire ismerem közösségünk tagjait? Kezdeményező vagyok-e, vagy megvárom, míg más lép? Nem vagyok-e személyválogató? Nem vagyok törtető, érdekember? Nem gázolok át másokon? Békességteremtő vagyok-e? Nem vagyok erőszakos?

Élő-e a kapcsolatom Jézussal? Felismerem-e, ha szól hozzám? Elfogadom-e útmutatását? Kedvében járok-e?

Kiss Attiláné Erzs hitoktató, Levél

2025. május 13., kedd

Jn 10,22-30

„Mondtam már nektek, de nem hiszitek el.”

Nem is kellene ennél többet írnom mára. Ez az egy mondat, amit Jézus a hitetlenkedőknek mond, ma is él, és igaz a ma emberére is!

Tele van csodavárással az ember, földönkívüliek után kutatnak tudósok, az egyszerű face-felhasználó minden „hírre” ugrik, hogy elsőként értesüljön, és ossza meg ...

De a SZENTHÁROMSÁGBÓL hozzánk érkező FÖLDÖNKÍVÜLI-nek csak nem akar hinni az ember. Mert túl emberi: szeresd felebarátodat, mert túl egyszerű: adj, mert túl nehezen eladható: ne bánts más... mert nem valami „kézzelfogható” csoda, semmi isteni nem látszik benne, ami helyettem teszi meg azt, ami az én dolgom itt!

Ami igazából lehetetlen és megmagyarázhatatlan, arra vágyódik minden ember, hogy egy kicsit legalább beláthasson oda, a titokba, legalább egy kicsit részesülhessen a csodából, de legalábbis ő tudja meg előbb, mint a másik.

Nekem elég Ő! Jó, hogy HOZZÁ tartozhatok!

„Az én juhaim hallgatnak szavamra.”

Michl József, Tata

„Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot...”

János apostol közvetlenül az utolsó vacsora elé helyezi evangéliumában ezt a részt. Jézus utoljára beszél a néphez, akár az evangélium záró szakasza is lehetne, olyan fajsúlyos kijelentések hangzanak el benne. Összefoglalja Jézus küldetésének lényegét: Világosságul, megmentőként, nem pedig ítélőként jött a világ számára. Mindezzel tanúságot tett az Atyáról, annak szeretetéről, és arról, hogy a tanítása, az általa hirdetett „ige” és élete példája a szeretet megvalósításáról szól.

Végtelenül jó érzés, és hálára indíthat, hogy Jézus nem elítélni jött a világot, sőt az egyes embert sem! Mi hajlamosak vagyunk arra, hogy látva a világban, az emberiségben eluralkodó gonoszságot, az erőszak térnyerését, a mohó önzést, a környezet tönkretételét, lesújtó ítéletet fogalmazzunk meg, ami ráadásul le is béníthat bennünket. De ugyanez érvényes egyes embertársaink megítélésében is: nagyon hamar és sokszor, felszínes ismeretek alapján mondunk elmarasztaló véleményt felebarátainkról, ítéljük el őket. Jézus megtehetette, hogy ismerve az emberek gondolatait, szándékait, időnként a megátalkodott vagy képmutató emberekről ítéletet fogalmazott, de minket ettől is eltiltott. A mi hozzáállásunk csak a felebaráti feddés és a mindenekfelett való gyógyító szeretet maradhat. És a feddés is inkább csak ezt jelenti, hogy tisztán elmondjuk, képviseljük az adott helyzetben helyesnek tartott, Jézustól tanult „igét”: mit és hogyan kell tenni.

Az Ószövetség gondolkodásmódja szerint Isten a végső bíró, ez azonban nehezen egyeztethető össze Jézusnak, az irgalmas, végtelenül szerető Atyáról szóló tanításával. Jézus szerint maga az „ige” lesz a bíró, a Jézus által elmondott tanítás, a szeretetparancs hoz ítéletet: mennyit sikerült megvalósítani belőle. Mintegy annak tükrében láthatjuk majd magunkat, és láthatjuk az értékelést. Örömteli, hogy az „utolsó napig”, életem végéig lehetőségem van a javításra, megtérésre, újrakezdsre.

Mindenesetre Jézus tanítását jó lenne mindig azzal a tudattal olvasnunk, hallgatnunk, hogy azt teljes szívünkben, erőnkben meg akarjuk tartani, hiszen megmenthet vagy elítélhet majd bennünket. Bármennyire biztosak lehetünk is Isten végtelen irgalmában és jóságában, ezzel soha nem lenne szabad visszaélnünk. Inkább csak a még teljesebb odaadásra és szerető viszontválaszra indítson bennünket.

Csiky Lajos, Budapest

Az utolsó vacsorán Péter nagyon megbotránkozik azon, hogy Jézus meg akarja mosni mindannyiuk lábát. Nem érti, mit akar ezzel mutatni a Mester. Azt hiszi, itt a helyes válasz a szerénykedő elutasítás: „Juj, Mester, nem engedem, az enyémet neeeee!”... De Jézus tesz egy nagy kérdőjelet a mi jól bejáratott fogalmainkhoz: úr-szolga; alárendelt-följebbvaló; nagyság-kicsiség; befolyásos-jelentéktelen; gazdag-szegény... stb. Elemelkedik ezektől, és mutat egy teljesen új távlatot: folyamatos és élő szeretetközösségben lenni emberi mivoltunk ellenére vele, a Fiúval és az Atyával, befogadni a Fiút és az Atyát, elfogadni, hogy ehhez méltónak teremtett meg minket az Isten, és várja, akarja, hogy válaszoljunk a hívására.

Sőt, még ennél is többre hív minket, ha már képesek vagyunk felfogni, elfogadni, és megélni a szeretetre kiválasztottságunkat: vigyük ezt tovább más embereknek is, legyünk ennek az örömhírnek a küldöttei!

- Milyen istenképet közvetítek én a velem együtt élőknek? Mennyire vagyok jó megjelenítője a közösségre hívó szeretetnek?
- Jézusom, Te Júdással is együtt ültél az asztalnál. Hiszek-e még abban, hogy a keményszívűek lelkében is visszhangozhat egyszer majd a Tőled tanult, Tőled kapott szavam, tettem?

- Meglátom-e a lehetőséget a barátkozásra, megtalálom-e a megfelelő, a jó szót a másik emberhez?
- Van-e bátorságom egy nem várt jócselekedettel „kiakasztani”, megdöbbsenteni az arra „érdemtelen”, hátha egyszer elgondolkodik...?!

Magyar Ági, Székesfehérvár

2025. május 16., péntek

Jn 14,1-6

Ne nyugtalankodj, kérdezz, hallgasd meg!

Ne nyugtalankodjunk?! Ma, amikor körbenézünk a világban, akár a szűkebb környezetünkben, bőven van/lenne okunk a nyugtalanságra. Ott az utolsó vacsora termében is hasonló lehetett a tanítványok szívében. Jézus mégis azt mondja, hogy ne nyugtalankodjanak.

A tanítványok figyelmét a földi dolgok helyett a mennyeiek felé irányítja. Nem az aggodalmaskodásról szól. Máté a 6. fejezetében arról beszél, hogy a Mennyei Atya „eltart”, ezért se a testünk, az élelem, vagy a ruházat felől ne aggódjunk. Az aggodás nyugtalanság is. Most Jézus mélyebb dolgot tanít: az emberi szív nyugtalanságát annak kellene okoznia, hogy van-e helyem a mennyben! Amikor az ember magának akarja a nyugalmat megszerezni, az nem működik (pl. vagyont gyűjt)! A nyugalom forrása egyedül Isten, a Mennyei Atya lehet. A feltétele a hit, a bizalom. A nyugalom oka nem az, hogy majd halálunkkor Jézussal leszünk. Ő már megszólított, meghallottuk hívását, és válaszoltunk is. Nemcsak Vele leszünk, hanem vele is vagyunk. A földi életünk nyugalma ebből fakad. Vele vagyunk! És persze „helyet készített” egy végleges együttléthez!

Jézus szeretné erősíteni a tanítványokat, hogy amikor testiekben nem lesz már velük, akkor is tudják, hogy merre tartanak. Szeretné világossá tenni, hogy bármi történik is azon az úton, amelyen már elkezdtek járni, nem szabad visszafordulni, mert célhoz vezet, és „oda érkezik meg”. Szabad ugyan kérdezni, még értetlenkedni is, mint Tamás (három év intenzív tanfolyam után!). „Nem tudjuk hová is kell kilyukadni, hol van az a biztos cél?!” Feltehetjük a kérdést: tényleg van velem egy speciális, csak rám vonatkozó terv? Ha nem tennék fel, akkor csupán egy eszme lenne a jézusi tanítás. Szükségünk van az ő vezetésére, válaszára. Attól válik valaki az Istent keresőből Jézus-követővé, hogy a válaszokat, amiket Isten ad neki, elfogadja. Fontos üzenete a mai szakasznak, hogy az elhangzó kérdéseket Jézus mindenkor megválaszolja. Tárjuk eléje bizalommal a nyugtalanító kérdéseinket.

Tamás választ kapott: „Én vagyok az út, az igazság és élet.” Jézus nem magyarázgat arról, hogy miként kell járni a tanítványként az úton. Olyan útra hívta a tanítványokat, amit azonnal nem értettek. Hív bennünket is, bár lehet, hogy sokszor nem világos az út. Nem arra, hogy körülbelül kövessük, hanem úgy és oda lépünk, amit Ő mutat nekünk. Jézus az Őt kérdezőket tudja vezetni.

Nem az aggodás, nem a nyugtalanság oldja meg a problémáinkat, hanem ha merünk kérdezni, és türelemmel meghallgatjuk a választ!

Horváth Józsi, Tata-Táska

„Már oly régóta veletek vagyok, és nem ismeresz engem, Fülöp?”

Jézus kijelentései az emberi felfogóképesség, az emberi értelem határain túlra mutatnak. „...én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem.” Képzeljük el, hogy földi körülmények között, a tér és az idő négy dimenziójában gondolkozva, valaki azt mondja: aki Pistát látja, az ugyanakkor látja Jóskát is, mert ők egyek, és Pistában van Jóska, és Jóskában van Pista. Erre a legtöbben azt mondanánk: „Barátom, nagyon sajnálom! Amit állítasz, ellenemond a természet törvényeinek, a logika törvényeinek, mindennek. Elmeorvoshoz, pszichiáterhez kellene fordulnod. Jóska és Pista két különálló személy. Ők nem egyek, ők ketten vannak. Nagyon jó barátok, hasonló a világlátásuk, a hitük, és még sok mindenben egyeznek, de ők nem egy személy.” Látszik Jézus küszködése is, próbálja megértetni magát, de látja, mennyire nem sikerül. „Már oly régóta veletek vagyok és nem ismeresz engem, Fülöp? ... Ha másért nem, legalább a tetteimért higgyetek.”

Igen, a tettek. Ez súlyos, komoly érv. Lehet, hogy nem értem, nem tudom felfogni a Szentháromság titkát, de Jézus élete, tettei, példamutatása hitelesítik a szavait. Nagyon sok minden van a tapasztalható világban is, amit nem tudok, nem értek. Az atomszerkezettől a kozmikus világig a végtelen sok részletét. Elhiszem, hogy úgy van, ahogy a tudósok, szakemberek leírják, mert bízom bennük. Mennyivel inkább bízom Jézusban, az Isten fiában, aki résnyire megnyitotta a Mennyek kapuját, hogy fogalmunk legyen Istenről. Biztos úgy van, ahogy ő lefesti. Bízom benne. Már régen elnyerte a bizalmamat. Bízhatok Jézusban, az Atyában és a Szentlélekben, a három személyű egy Istenben, és Fülöppel együtt mondhatom:

„Igen, régóta velem vagy, és még mindig nem ismerlek eléggé, Uram! Segíts, hogy jobban megismerjelek, és jobban tudjalak követni!”

Balogh Laci, Debrecen

A szeretet parancsa

Ebben a szentírási részben mutatkozik meg, hogy mennyire más Jézus gondolkodásmódja, mint a kortársaié. Amikor Júdás elhagyja az utolsó vacsora termét, Jézus akkor beszél a megdicsőülésről. Számára a keresztség, az életáldozat nem elrettentő gyilkosság, hanem felemelkedés, megdicsőülés, felmagasztalás.

Megdicsőülés, mert maradéktalanul elvégezte a küldetését, elvállalta a sorsfeladatát, nem hátrált meg, és nem menekült el a nehézségek, a következmények elől.

Placid bencés atya elmondta, hogy a Gulág poklában értette meg igazán küldetésének a lényegét. Egy kivégzés előtt álló görög katolikus pap mondta az utolsó szó jogán: „Számomra ez nem tragédia, hanem dicsőség.”

Amikor Péter apostolt és társait a Nagytanács megvesszőztette, örömmel mondták, hogy méltónak bizonyultak arra, hogy Jézus Krisztusért gyalázatot szenvedjenek. Mindenki megdicsőül az Atya, aki megalkuvás, meghátrálás nélkül végigjárja életútját. Életének utolsó perceiben Jézus sem kesergett, hanem feladatot adott övéinek: arról ismerjék fel őket, hogy szeretik egymást.

A szeretet parancsa nem kérés, nem óhaj. Jézus nem azt mondta: Ha úgy gondoljátok, ha lesz rá erőtök, szeressétek egymást... Parancsként mondta el a legfőbb törvényt. A mértéket, a mintát is hozzátette: ahogy én szerettelek titeket.

Ki teljesíti a jézusi szeretetparancsát?

- Aki megértette a szeretet elsőbbségét.
- Aki Jézustól tanulta annak megvalósítását, hogyanját és miértjét.

- Aki észreveszi a gyengét, az elnyomottat, a kiszolgáltatottat, a bűnöst.
- Akiben van irgalmasság és részvét.
- Akiben a békekesség legyőzi a feszültséget és az agresszivitást.
- Aki nem ismer ellenséget, legyőzni, megsemmisíteni való embertársat.
- Aki nem használ erőszakot, fegyvert, kényszerítést.
- Aki a mindennapokban gyorsan meg tudja oldani feszültségeit, konfliktusait.
- Aki úgy teremti békét, hogy a sajátja is megmarad.
- Aki szavaiban bölcs, békés és okos.
- Akiben megvan a testi-lelki harmónia.
- Akinek lelki békéjét nem veheti el semmiféle külső konfliktus.
- Aki embertársi kapcsolataiban korrekt, megértő, segítőkész.
- Aki örömmel vállalja el a legnehezebb életfeladatokat.
- Akit nem rémiszt meg semmiféle erőszak, háború, gyűlölet.
- Aki soha nem szítja a kedélyeket, hanem inkább fékezi.

Jézusnak igaza van: tanítványainak ki kell tűnniük az evilág fiai közül, a gonosz és a sötétség követői közül. Ezt pedig úgy tudjuk megtenni, ha Jézus szeretetparancsát követjük úgy, ahogy ezt ő tette.

Vincze József, Pér

2025. május 19., hétfő

Jn 14,21-26

A szöveget olvasva ilyen kérdések merültek fel bennem:

- Kinek jó a parancsok megtartása?
- Mi van azzal, aki nem teljesíti a parancsokat?
- Csak azért kell teljesíteni a parancsokat, mert Jézus mondja?
- Ez a fixa ideája Jézusnak, hogy teljesítsék a parancsait? Ő egy kényúr?

Válaszkísérlet: Hát persze, hogy nem.

A jó szülő is ad szabályokat gyerekének, ismeri őt, és jobban tudja, mi a jó neki. A jó szabály (parancs) annak jó, aki kapja és megtartja. Belátni a szülő bölcsességét, és nem félelemből cselekedni, hanem szeretetből, jó mindkét félnek; a gyereknek is a szülőnek is.

„Jézus szeretetből fakadó engedelmességre hívja a tanítványait. A tanítás megtartása és a szeretet elválaszthatatlanok egymástól – egyszerre okai és következményei is egymásnak.”

A tanítványnak így jó az élete, és Jézus is ennek örül, mert szereti a tanítványt.

„Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem.” Ebben a mondatban az „ismeri” szót emelném ki; rendszeres, naponkénti ismerkedéssel lehet mélyrehatóan, megismerni, a parancsot, úgy, hogy az sajátommá váljon, hogy belőlem szóljon.

Te hogy állsz a parancsok ismeretével? Fontos neked, és törekszel a megtartásukra?

Jézus nem hagy magunkra parancsai teljesítésével. Ha nehézségeink, kétségeink lennének, küldi a Szentlelket. Nem a saját erőnkéből; a Szentlélek által, de a saját erőfeszítéseink révén tudunk a parancs szerint tenni, élni.

Add, Jézusom, nekem a Szentlelket segítségül, és magam is igyekezni fogok, hogy örömed teljen bennem.

Aczél Márti, Halásztelek

2025. május 20., kedd

Jn 14,27-31a

Háborús években minden jóra való ember a békére gondolva tekint az égre. Jézus az ő békéjét megkülönbözteti a világ békéjétől. A világe erőfölényre, erőegyensúlyra épül. Jézusé mire épül? Az Ő személyét és ügyét magáénak valló ember belső odaadottságára. Ő általa, ővele és őbenne élni akaró emberen áll vagy bukik ez a béke.

A probléma az, hogy az ember véges. A jóban való kitartásában is véges. Ha fáj az embernek valamije, akkor nem tud magasröptű gondolatokat sugározni környezetére felé. Ilyenkor az ember örül, ha nem gerjeszt békétlenséget, nem hagyja rezegni a levegőt maga körül. Erőforrást kell keresni ilyenkor. Olyant, amely megbízható, fix pont, konkrétan személyes. Jézus magát kínálja ilyen fix pontnak, ilyen személyes erőforrásnak. Ő is tette és teszi a dolgát, de biztat, hogy „veletek vagyok a világ végezetéig”, „elmegyek, de visszajövök hozzátok”, „gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok”, nálam „megtaláljátok lelketek nyugalmát”... Persze az ember megtalálja Istenét, Jézusát, amikor már bajban van, és átéli a maga tehetetlenségét, kiszolgáltatottságát. Kérések, könyörgések, vágyvezérelt sóhajok szállnak az ég felé. Ilyenkor bizony összezsugorodnak szeretetünk ígéretei...

Önostorozás helyett a határainkat elismerő, beismerő fejlehetőséget javaslom. A Jóistent mozgósítani akaró szemlélet helyett a „gyermekként” odabújó ragaszkodást javaslom. Az ember felnőtt és gyermek egyszerre. Felelős a döntéseiben, cselekedeteiben, ugyanakkor a mennyei Atyához tartozó nagy, szent családhoz is tartozik. Egy békét, szeretettel áramló boldog légkört jelentő családhoz. A feszült ember megbékél, amikor őt elfogadó, elviselő szerető kapcsolati rendszerben van. Lehet, hogy ilyesmi az örök élet? Ezt erősítheti égre sóhajtasunk: „Menjen a napom Veled, Uram Jézus, együtt Veled...”

Király Náczi, Érd

2025. május 21., szerda

Jn 15,1-8

Aki Jézusban marad, mint a szőlővessző a szőlőtőn, az sok gyümölcsöt terem.

Ebben a részben válik számomra igazán lényegessé, hogy a Lélek által nyerheti csak el értelmét Jézus minden példabeszéde. Nehéz feloldani a talányt, amit az jelent, hogy Jézus a szőlőtő és Atyja a szőlőműves. Ráadásul az Atya lemetszi Jézusról a gyümölcsöt nem termő vesszőket, vagyis tanítványait, hallgatóit, akik nem teszik, amit a Mester kér tőlük. Ez megzavar abban, hogy átéljem, Jézus és az Atya egymásban vannak. Inkább a Jézus-tanítvány viszonyra érvényes az egymásban levés, viszont az Atya munkája, a lemetszés inkább ijesztőnek tűnik. A beszéd második része koherens, ott nincs szó az Atyáról. Lehet, hogy a két rész valójában a szerkesztés jegyeit mutatja? Nem tudjuk, de érezzük a hasonlat szépségét, lényegét és azt a különleges felelősséget, amely azzal jelenik meg, hogy Jézus magával egylényegűnek tekinti azokat, akik gyümölcsöt hoznak benne. Jézus minden megnyilvánulásában arra kéri hallgatóságát, hogy teremjenek jó gyümölcsöt. Egy szavára elszárad a fügefafa, amely nem terem, és sokszor elítéli azokat, akik csak beszélnek, de nem cselekednek.

Uram, hiszem, hogy a Lélek vezet majd a teljes tudásra, de addig az a dolgunk, hogy tegyük, amit Jézus tanított, helyette ne csak értelmezzük azt, amire értelmünk még csak korlátozottan képes. Adj tiszta, megvilágosító gondolatokat, önátalakításra képes krisztusi ösztönzést! A szőlőtő magától nem képes ugyan teremni, de ha túlzottan átadja magát a körülményeknek, olyan karóra tekeredik, amely elhúzza az éltető Naptól, akkor nem azt teszi, amire született. Messze vezet a sok miért, a mi mai döntésünk azonban a jó termés záloga. Tudja ezt a tőke, de a szőlőműves is. Aszerint ítéld majd, vagyis a mi döntésünk érlel jó gyümölcsöt vagy valami mást.

Benyhe István, Budapest

2025. május 22., csütörtök

Jn 15,9-11

Maradjatok meg szeretetemben!

Jézus szeretete lesz a mintája annak, hogy milyen szeretettel forduljunk embertársaink felé. Nem elégedhetünk meg egy általunk kényelmesnek tartott szinttel, hanem önmagunk teljes odaadására kell törekednünk.

A szeretet önmagunk odaajándékozása a másik személynek. Isten szeretetből ajándékozta nekünk a Fiút, a Fiúisten szeretetből áldozta fel az életét, és nekünk is szeretetből kell életünket Isten szolgálatára szentelnünk.

Éljen bennünk az a meggyőződés, hogy amikor a felebarátunkat szeretjük, akkor Istent szeretjük, és ha megtagadjuk embertársainktól a szeretetet, akkor azzal Istent bántjuk meg.

Urunk Jézus Krisztus! Te a Szentlélek által minden korban kiárasztod szeretetedet az emberekre. Taníts engem a szeretet gyakorlására,

Kéthelyi Mária, Budapest

2025. május 23., péntek

Jn 15,12-17

„...szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!”

Ez a pár sor a jézusi tanítás egyik leglényegesebb elemét emeli ki. A Jézust követésnek és a normális emberi életnek is a legfőbb feladata az embertársak szeretése, és persze az Istent szeretés is. Bár ez utóbbi szinte kizárt az előző teljesítése nélkül. Az egymást szeretésnél Jézus magasra teszi a léceket: az az elvárt szint, ahogy ő szeret bennünket. Tehát azt szeretjük igazán, akiért az életünket is odaadjuk, odaadnánk. Hétköznapi fordításban ez annyit jelent, hogy az ő problémája fontosabb nekem, mint a sajátom, mindig van időm, energiám rá, még akkor is, ha már magamra sincs. Ez persze nem kis feladat, de az életét a kereszten értünk odaadó Jézustól nem várhatjuk el, hogy eláruljon nekünk egy kiskaput, ahogy könnyen, lazán elérhetjük az Atyát és az Országát. Jézus a barátjának tart bennünket, engem is, pedig igazán nem tettem sokat ezért. A barátságunkért igazán csak Jézus tett, mert mindent tudtul adott nekünk, és ebben a mi érdemünk szinte semmi. Esetleg méltóztatjuk elolvasni, meghallgatni, amit Ő tanított, és ezzel elnyertük a barátságát. Meg persze egy picit elgondolkozunk rajta, megpróbáljuk megérteni és a hétköznapijainkban megélni. Elgondolkoztató Jézus kijelentése, hogy nem mi választottuk Őt, hanem Ő bennünket. Persze ha belegondolok, hogy mennyit botladoztam a hozzá vezető úton, és hogy amikor nagyon elakadtam, akkor „valaki” mindig odaállított egy testvért, aki kedvesen továbbmozdított, akkor igazat kell adnom neki. Sokszor elbizonytalanít a gondolat, hogy vajon én termék-e gyümölcsöt, bár ha Jézus mondja, akkor úgy kell, hogy legyen. Persze azt nem ígérte, hogy én is látni fogom a gyümölcsöt. Ez a bármit kérés is megér pár szót. Mondhatom, hogy a kérésben én profi vagyok, többet, jobban senki sem tud kérni. De itt Jézus arról beszél, hogy a szeretetem megélésében, a testvéremnek kérhetek bármit. És megint csak nem biztos, hogy én meglátom, nem biztos, hogy azt és úgy adja, ahogyan én kértem. De az Atya jobban tudja, hogy végül mi hogyan lesz a legjobb.

Singer József, Székesfehérvár

2025. május 24., szombat

Jn 15,18-21

„Ha a világból volnátok, a világ, mint övéit, szeretne titeket. De mivel nem vagytok e világból valók – hiszen kiválasztottalak titeket a világból –, gyűlöl titeket a világ.”

A szeretet parancsát követően ebben a szakaszban megjelenik annak ellentéte, a gyűlölet. Az előbbit megtartani törekvő ember beleütközhet az utóbbiba. A keskeny úton igyekvő megláthatja a széles úton sokszor vele szemben haladókat.

Persze, a gyűlölet nem mindig nyilvánul meg direkt formában, lehet enyhébben kifejezett „lesajnálás” vagy egyszerűen csak a hitetlenkedő csodálkozás, de ami talán a legjellemzőbb a mai korra: a közöny.

A gyűlölet érzelemtől fűtött, nyílt ideológiai és gyakorlati szembenállás, amely a másik legyőzésére, akár elpusztítására, szellemi hagyatékának eltörlésére is törekszik. A „lesajnálás” inkább egy érték- vagy érdekkellentétet alapul, amely a másikat nem megsemmisíteni, hanem leminősíteni, negligálni akarja. A hitetlen csodálkozás is olyan eltérő gondolkodást jelez, amely a kellő nyitottság hiányában nem képes értelmezni a másik gondolatait, tetteit. A közöny pedig az érdeklődés teljes hiánya, ami leginkább az érték(té)vesztettek, a létbe belefásultak, a Mammon bűvöletében élők sajátja.

Ki-ki elgondolkodhat azon, hogy a fentiekről milyen saját tapasztalattal rendelkezik, én is ezt teszem:

Kifejezett – az Isten Országá építésén munkálkodás által kiváltott – gyűlöletre nem emlékszem (talán mert keveset munkálkodtam? ☺), vélelmezhetően azért sem, mert tőlem meglehetősen idegen ez az érzés és gondolkodás.

A lesajnálást megkaptam, amikor pályakezdő jogászként a szabályokat megkerülő, másokat károsító, de annál jövedelmezőbb üzletbe akartak bevonni. Nem vállaltam, és ezt az előbbiekkal erkölcsi szempontból megindokoltam. Meg is kaptam erre a magamét: „Maga élhetetlen és besz@ri alak, fogalma sincs a valóságról.”

Hitetlen csodálkozással is találkoztam, amikor néhány évvel ezelőtt ismerősi körben beszéltem a 80-as évek erdélyi útjairól, amelyek során segélycsomagokat vittünk ottani plébániákra, vagy rászoruló, illetve ilyen kapcsolatokkal rendelkező családokhoz. Jött is a megjegyzés: „Azért ez biztos nektek is megérte, mert tudtatok biznisszelni a cuccal!” Nem, egyáltalán nem is gondoltam ilyesmire – válaszoltam. „Nem, na ne már?!” – kaptam a huncut, hitetlen mosolyt.

Más, nem közösségi körben a közelgő ünnepekről esett szó. Sorolták a különleges ajándékötleteket, akciókat, ünnepek alatti wellness-lehetőségeket, panaszkodtak a rohanásra, a vásárlási lázban megtérbolyult tömegre, a sok tennivalóra. Amikor az ünnep lelki előkészületére, tartalmára, megélésére és következményeire utaltam, udvariasan meghallgattak, de mintha meg se hallották volna, rögtön visszaterelték a szót a tökéletes mézeskalács receptjére. (Ez utóbbit meg én felejtettem el. ☺)

Néha persze egyes eseményekre, körülményekre, emberekre én is az „e világ fiaként” reagálok, elharmarkodottan, negatív, esetleg ítélező módon.

Segítsen minket a szeretet Istene, hogy ne csak meghívottak legyünk, hanem már itt a földön asztalhoz üljünk, és másokat is oda invitáljunk az adás, szolgálat és békességteremtés asztalához, testvérbarátként, egymást erősítve, törekedve a gyűlöletet nem ismerő szeretetre! Ámen.

Pakodi Gábor, Székesfehérvár

2025. május 25., vasárnap

Jn 14,23-29

Küldöm a vigasztalót

Jézus olyat tanított övéinek, ami meglepte tanítványait: Nemcsak velünk lesz a világ végezetéig, hanem ha megtartjuk parancsait, lakóhelyet vesz bennünk, nálunk az Atyával. Nemcsak velünk, de bennünk is lakik az Isten. Kijelenti magát nekünk.

De mi történik, ha ilyen szoros kapcsolatba lépünk az örökkévalóval?

Franz Werfel *Bernadett* c. regényében, amely a lourdes-i látnok kislányról szól, található a következő rész: Az édesapa elment a helyi kocsmába. Ekkor már a családnak nagy híre volt a jelenések miatt. Az egyik – részben már ittás vendég – megkérdezte az apát: „Na, milyen az Isten rokonának lenni?” Az apa csak ennyit mondott: „Nagy szerencsétlenség.”

Szabó Dezső írónk nagyszerű novellája a *Kell a kereszt*. A hívők sokat imádkoznak az útszéli kereszt előtt, elmondják a kéréseiket. Jézus úgy dönt, leszáll a keresztről, és bemegy a falujukba, hogy együtt éljen velük, és teljesíthesse kéréseiket. Először nagy az örömmámor, de megtapasztalják, hogy Jézus mindent lát és észrevesz. Egyre kényelmetlenebb a jelenléte. Küldöttséget menesztenek hozzá, és elmondják neki: továbbra is kizárándokolnak a kereszthez, ott tudják igazán tisztelni. Jézus megérti a kérésüket, és szomorúan visszamegy a keresztre.

Pedig ha bennünk vesz lakást Jézus és az Atya, nagyszerű életünk lehet. Éljük úgy a mindennapjainkat, hogy tudatosítsuk: minden gondolatunk, vágyunk, szavunk az Örökkévaló kontrollja alatt van. Ez különben is így van, a szellemvilág előtt nem rejthetjük el önmagunkat, nem hazudhatunk, mert odaát mindenről tudnak.

Aki felkészült Jézus Krisztus fogadására, az nem hiába várja a jöttét.

Jézus földi élete nem volt elég arra, hogy mindenre megtanítsa tanítványait. A Szentlélek folytatta a művét. Elvezette a tanítványokat a teljes igazságra.

Bennünk is Isten Szentlelke teszi teljessé a jézusi igazságokat. Megérteti az összefüggéseket, bátorságot és erőt ad a holnaphoz.

Amikor a saját életemben ezt megtapasztaltam, megértettem az összefüggéseket, lendületet, erőt kaptam „felülről”, és többet nem környékezett meg a kishitűség, állandósult az elkötelezettség. A Lelket mindenki megkapja fogantatása pillanatában, hiszen az Atya a saját lelkéből adott nekünk.

Jézus a békéjét adja nekünk. Ez nem olyan, ami gyorsan összeomlik, megsemmisül, hanem elveszítetetlen. Felfoghatatlanul nagy ajándéka ez Jézusnak. Jöhet bármilyen élethelyzet, kialakulhat feszültség körülöttünk, nyugtalanító lehet a jövő, zaklatott lehet az élet, a Jézustól kapott békeség megmaradhat a szívünkben, az életünkben.

Aki az ő útján jár, ilyen nagy ajándékokat kap. Így már lehet értékes, boldog életet élni.

Vincze József, Péter

2025. május 26., hétfő

Jn 15,26-16,4a

Jézus szavai emlékeztetnek minket arra, hogy igyekezzünk tanítványként hitelesen képviselni őt a világban, még akkor is, ha ez kihívásokkal jár. Bár ma talán nem zárnak ki bennünket zsinagógákból, és életünket sem veszélyezteti közvetlenül hitünk megvallása itt Európában, a tanúságtétel ma is kihívást jelent a mindennapokban. A modern világ nem mindig fogadja szívesen az evangélium örömhírét, és sokszor közömbösség vagy szkepticizmus fogadja a hit megnyilvánulásait. De mit is jelent valójában tanúságot tenni?

Évekkel ezelőtt hallottam ezt a gondolatot, és nagyon megfogott: „Ne beszélj Istenről, csak ha kérdeznak, de élj úgy, hogy kérdezzenek!” Tanúságot tenni nem elsősorban szavakban, hanem tettekben, életformában kell. Az evangéliumot nemcsak hirdetni kell, hanem élni is. Egy hitelesen élő keresztény élete önmagában is meghívás a hitre. Az önzetlen szeretet, a megbocsátásra való készség – ezek a jelek, amelyek felismerhetővé teszik bennünk Krisztust.

Az evangéliumi tanítás gyakran szembe megy a 21. század értékrendjével. Az önérdek előtérbe helyezése, a siker mindenáron való hajszolása, vagy éppen a közömbösség kultúrája nem kedvez annak, hogy az evangélium szellemében éljünk. Tanúságot tenni Jézusról azt is jelenti, hogy olykor csendben vállaljuk a kritikát, az elutasítást vagy akár a gúnyt is, és mégis kitartunk szeretetünkben.

Jézus sosem erőltette magát senkire, hanem hívott és meghívott – a tanúságtétel nem kell, hogy kéretlen hittérítés legyen. A mi feladatunk sem az, hogy szavakkal győzzünk meg másokat, hanem hogy a példánk által juttassuk el másokhoz az evangélium örömhírét. Ha őszintén, hitelesen élünk, a világban óhatatlanul feltűnik „valami más” – a Lélek munkája bennünk.

Ez a tanúságtétel felelőssége: hogy életünkkel mutassuk meg, milyen öröm és béke fakad az Istennel való kapcsolatból. Nem azért élünk így, hogy másokat lenyűgözzünk vagy igazoljuk magunkat, hanem mert Jézus szeretete munkálkodik bennünk – és ez nekünk is öröm, könnyebbség a mindennapokban. Ha valóban így élünk, az emberek kérdezni fognak. Kérdezni fognak, mert látják, hogy van bennünk valami, amit érdemes megismerni. És akkor, amikor kérdeznek, készen állhatunk elmondani: ez az öröm és béke Krisztustól származik.

Tanúságtételünk tehát nem egyszerűen egyéni elhatározás vagy küldetés, hanem válasz a Szentlélek meghívására. Ez a Lélek ad erőt, hogy életünk egyre inkább tanúságtétel legyen az örömhírről. Mert a legnagyobb hirdetése az evangéliumnak nem a szó, hanem a cselekvő szeretet.

Miklós Laura, Székesfehérvár

2025. május 27., kedd

Jn 16,5-11

„...Jobb nektek ha én elmegyek, mert, ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok...”

Jobb, ha elmegy a Mester? De hát olyan jó volt velem. Annyi kérdésünk lett volna még hozzá. Olyan biztonságban éreztük magunkat mellette. Mindenre tudta a választ. Megnyugtató, biztatott, tanított, megerősített. Most meg azt mondja, hogy el kell mennie. És ráadásul ez a mi érdekünk. Na ne! Mi lesz most velünk? Ja, hogy fel kell nőnünk? Szabaddá kell válnunk a függőségeinktől? Meg kell találnunk önmagunkat, önazonosságunkat? Ezentúl felelősséggel tartozunk a döntéseinkért? Rajtunk múlik, hogy kivel, milyen kapcsolatba kerülünk?

Bizony rá kell döbbernünk, hogy felnőttként, a saját tapasztalatainkra építve kell meghozni döntéseinket. Ezek a tapasztalatok lehetnek külső és belső tapasztalások egyaránt, de már nem egy külső tekintély lesz az, aki megmondja, mi a helyes, mit kell tennünk. Fel kell nőnünk, és tudatos döntéseket kell hoznunk. Kénytelenek vagyunk a valósággal szembenézni, már nem bújhatunk más háta mögé. Felelősséggel tartozunk a beszédünkért, cselekedeteinkért. Sőt azt is észre kell vennünk, hogy hatással vagyunk a dolgokra, más emberekre, a világra.

Ha egy picit visszagondolunk a saját gyermekkorunkra, amikor még a szüleink biztonságában, az ő útmutatásuk szerint éltük az életünket, ezt éreztük életadónak, természetesnek. (Akárcsak a tanítványok a Jézus mellett eltöltött időt.) De saját gyermekeink növekedési folyamatában is átélhettük ezeket az időszakokat.

Sőt még tovább megyek. Felnőtt közösségi életünkben is valami hasonlóan mentünk keresztül. Egyszer meghívtak bennünket. Szeretettel körbevettek, példát adtak, tanítottak, de sem nekem, sem a közösségnek nem jó, ha ez az egyirányúság örökre így marad. Kereszténységünkben is, közösségi emberként is fel kell nőnünk, önállóvá kell válnunk!

Talán az az életünk velejárója, hogy egy szülőnek, tanítónak, lelkipavezetőnek vagy akár a Mesternek is el kell távolodnia, hogy a gyermekek, tanítványok fel tudjanak nőni?

Amíg a Tanító jelen van, nem tudunk teljesen a belső Hangra figyelni, mert olyan erős a külső személy hatása. De ha már nem csak ez a külső erő határoz meg, akkor van esélyem arra, hogy a csendben meghalljam a bennem megszólaló Lélek hangját.

És ha elég nyitott és őszinte vagyok, akkor ez a hang egyértelművé teszi számomra, hogy mi is az a szeretet országa, és hogyan kell az életemet ennek megfelelően alakítanom és élnem.

Magyar Laci, Székesfehérvár

2025. május 28., szerda

Jn 16,12-15

„...Ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra.”

Isten szívében élt egy szándék kezdetektől fogva: megismertetni magát. Teremtésben, természetben, történelemben, Szentírásban. Jézus nem mondott el mindent az apostoloknak, de ami az üdvösség eléréséhez szükséges, azt mind tudatta velük. Lelkileg még nem voltak készek, hogy befogadják a teljes igazságot. Az igazság lelke, a Szentlélek majd mindent tudtukra fog hozni.

János evangéliumában az igazság szó kulcskifejezés. Az igazság fogalma a Bibliában nem elvont tétel vagy elmélet, miként a filozófia tárgyalja. Jézus azt mondta: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet!” Olyan világban élünk, ahol azt próbálják elhíttetni velünk, hogy nincsenek abszolút értékek, így nincs abszolút Igazság sem. Olyan, mintha a világunkban az igazság felismerhetetlen lenne. Jézus mégis azt mondja:

„Arra születtem, s azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról.”

Minden embernek megvan a maga igazsága, és általában nagy az igazságérzetünk. De Isten igazsága nem emberi igazságosság. Nála a szeretet mindig felülírja az emberi igazságosságot! (lásd pl. a szőlőmunkások bére, a tékozló fiú stb.) Az embereknek a saját igazsághoz való makacs ragaszkodása negatívan befolyásolja életüket, életünket. A mi igazságunkon felülemelkedve a mindent legyőző szeretetre törekedjünk!

Az igazság az, amikor felismerem Istent, és a vele való relációban látom önmagammat és a világot. Az igazság a realitásba vezet be engem, vagyis oda, hogy Isten teremtménye vagyok, ami nagyon személyes és hűséges kapcsolat a Teremtőnkkel.

Csak az igazságban látom meg igazán, hogy ki vagyok, hová tart az életem, mi a helyes út, amin járnom kell. Tanúságot kell tennem erről az igazságról, felismerni Isten akaratát az életemben, és azt megvalósítani.

A Szentlélek adja meg az erőt, hogy a felismert igazságról tanúságot tegyek!

Ő ad életet, vitalitást az imaéletemnek, a szeretetkapcsolataimnak.

Adj, Istenem, nyitott szívet, vágyakozást a Te Igazságod után!

Bódai Feri és Kamilla, Székesfehérvár

2025. május 29., csütörtök

Jn 16,16-20

„...de szomorúságotok örömmé változik.”

Jézus előre megmondja tanítványainak az elkövetkező eseményeket, hogy a tanítványok csalódottságát, megbotránkozását elkerülje, vagy legalább mérsékelje. Ez követendő példa lehet nekem is. Téves felfogás, hogy kíméletből nem beszélünk az érkező nehézségről, de lehet, hogy csak egy kényelmetlen helyzet elől menekülünk így. Próbáljunk bátran – ahogy Jézus példája tanít – szembenézni a jövő nehézségeivel is. A tanítványok tanakodnak Jézus kijelentésén, ezzel nekünk is példát adva arra, hogy a közösség működésének fontos eleme a jézusi üzenet tárgyalása, értelmezése. És ezt nem helyettesíti, inkább csak kiegészíti a különböző témák: könyvek, filmek, események megbeszélése. Jézus – mint jó közösségvezető – figyel a tanítványaira, és még a ki nem mondott kérdéseikre is válaszol, foglalkozik velük, a problémáikkal. Jézus nagyon találóan állapítja meg, hogy az őt szerető tanítványai és a világ más szemmel nézi az ő tanítását, életét. Nekem is állást kell foglalnom – magam előtt mindenképpen –, hogy ki nekem Jézus, mit vagyok hajlandó bevállalni érte és az evangéliumért.

Az igazi kérdés azonban az, hogy én hogyan állok hozzá a Jézust elszomorító, sokszor magamnak, embertársamnak ártó szavaimhoz, cselekedeteimhez. Megvonom a vállam, vagy szitkozódok, vagy azt mondom: Kár? Esetleg sírok? Igazi könnyekkel?

Pedig a hibás, rossz szavaim, cselekedeteim mind magukban hordozzák a Jézust elvesztés veszélyét! Pedig ha tudnék bánkódni, szomorkodni a hibáim miatt, akkor rácsodálkozva Isten szeretetére, ebből öröm fakadhatna! Igazi, örökké tartó öröm!

Figyelek az idők jeleire, az érkező nehézségekre, hogy felkészülhessek, felkészülhessünk rá?
Figyelek-e a körülöttem élőkre, kérdéseikre, problémáikra reagálok-e, és ezt szeretettel teszem-e?
Tudok-e sírni, bánkódni bűneim miatt? És Isten szeretetét átélve örülni?

Singer József, Székesfehérvár

2025. május 30., péntek

Jn 16,20-23a

Jézus a feltámadásáról beszél. Amikor a világ örülni fog... Akár ma is lehetne. Mennyi hívő ember van! Mennyi keresztény! De ha kell az ember igazán, önmaga, teljesen, életben... Hát akkor nincs senki...

De mi, Bokor-tagok igen! Örülünk, mert feltámad Jézus! Csak annyi kell: hinni Jézusban, „ennyi”. S akkor „örül a szívetek”.

Bármit kérünk az Atyától megadja nekünk! Bármit! Persze a hívő ember nem vajas kenyeret, autót, házat, sőt egészséget kér! Az igazi hívő hitet kér, erőt a mindennapokhoz, Jézust, Örök életet.

Azt hiszem, ez nem semmi... Hát előre, testvérek!

Schindele Antal, Székesfehérvár

2025. május 31., szombat

Jn 16,23b-28

Jézus búcsúbeszédének a végét olvassuk. Tanítványait arra biztatja, hogy bármit kérjenek az Atyától az ő nevében, az Atya azt megadja nekik. És hozzáteszi, hogy így örömük teljes lesz.

Vajon mi adja ezt a teljes örömet? Természetesen örülünk, ha egy-egy kívánságunk, kérésünk teljesül, de a lélek számára valóban teljes örömet tud adni egy „kívánságműsor”?

Azért van itt egy kis csavar... Hiszen mi is az, amit valóban Jézus nevében kérhetünk? Olyat nyilván nem, amit ő maga sohasem kérne. Hiszen ő már a működése kezdetén, a pusztában, a megkísértésekor kinyilvánította, hogy nem kér a vagyonból, nem kér a hatalomból, nem kér abból, hogy Isten segítségét saját maga számára használja fel. Na de akkor mit kérjünk? Természetesen Jézus nevében olyat kérjünk, amit maga is kérni szokott az Atyától. Például hogy legyen erőnk teljesíteni az Atya akaratát.

És ez lehet az, amit Jézus „teljes örömnek” mond. Az, hogy az Atya teremtőtársául választott bennünket, és Vele együtt munkálkodhatunk az Ország építésében.

Aztán arról is beszél, hogy most még hasonlatokban szól a tanítványokhoz, de eljön az idő, amikor már nyíltan, közvetlenül tárja fel nekik az Atyát. És akkor nem lesz szükségünk Jézus közbenjárására az Atyánál, hanem az Atya önmagunkért is teljesíti a kéréseinket. Ez persze akkor működik, amikor Jézussal már annyira eggyé váltunk, hogy már automatikusan olyan dolgokat kérünk, amit ő maga is kérne.

Hol helyezem el magamat, és hol helyezem el Istent a teremtés rendjében? Istent az Aladdin-féle csodalámpás szellemének tekintem, aki hűen teljesíti bármilyen kívánságomat? Kérő imáimban az-e a célom, hogy sok rábeszéléssel Isten akaratát szívósan hajlítgassam a saját akaratom felé, hogy Ő is inkább azt akarja, amit én szeretnék? Vagy épp ellenkezőleg; imáimban és életemben abba az irányba törekszem szívós munkával, hogy az én akaratom hajlítgassam Isten akaratára felé?

Talán a fentiek meglehetősen kisarkított gondolkodásnak tűnnek. És lehet, hogy jogosan... Úgy gondolom, Isten és a mi kapcsolatunk szeretetkapcsolat. A szeretetkapcsolathoz pedig hozzátartozik az is, hogy a szeretettünktől valamilyen ügyünkben segítséget kérjünk – és ő segítséget is ad. A lényeg talán az arányokban van. Kérő imáimban milyen arányban van a saját problémáimra vonatkozó segítségkérés, és milyen arányban van az Isten akaratának megvalósítását célzó segítségkérés? Szerintem mi lenne a helyes arány?

Miklós Tibor, Székesfehérvár

2025. június 1., vasárnap

Lk 24,46-53

Magány vagy közösség?

Úgy van megírva, hogy Krisztusnak szenvednie kell...

A Krisztus-követőknek is szenvedniük kell? A szombat és a mennyei Jeruzsálem ígérete vajon ezt mondja-e? József Attila úgy fogalmaz, hogy az ember szorong a térben és időben, Kierkegaard könyvének címe *Félelem és reszketés*; egzisztálni pedig nem mást jelent, mint félni és reszketni. A Teremtővel való találkozás megsemmisítő élmény: *mysterium tremendum*: megrendülés és elemetáris félelem, talán valami mély respektusérzéssel párosulva. És ennek ellenére mégsem semmi vagyok, porszem, hanem a teljesség ígéletét hordozom. Saját, cselekvő hozzájárulásomnak különben mi értelme lenne? Nem, az emberi létezésnek rangja van (Hamvas Béla).

Úgy tűnik, hogy választás elé állítva két lehetőségünk van: vagy elhisszük, hogy konzumszeretet van, és a magány elől látszatkapcsolatokba menekülünk, vagy marad az „ellenállás melankóliája” (vö. Krasznahorkai László: *Az ellenállás melankóliája*).

Elviekben alkothatunk szigetet, de az egység, a közösség fogalma valahogy ellenáll, a szigetet a tenger elárasztással fenyegeti, törvényszerűen. Valahogy mégsem válogathatunk – ez kell, ez nem –, létbe vetettségünk a közösség óhajával terhes. A kivonulásról annyit, hogy csak keveseknek út, s maga a krisztusi ideál is az ember felé fordulást példázza. (Ő sem válogatott).

A világ állapota vagy a lét szerkezete olyan, hogy Krisztusnak szenvednie kell? Amíg nem ismerem fel a *te*-t, addig az *én* nem tételeződik, mondhatnánk, nem ébred öntudatra (Martin Buber). Felismerni a másokban azt a szentséget, amit én is hordozok, s látni annak korrumpált állapotát, végül részvéthez vezet, esetleg a sztoához vagy a Nietzsche lovához. Nem a szenvedés, hanem a kapcsolódás elkerülhetetlen, legyen az vertikális vagy horizontális. Egy nehéz időszakomban, fiatal felnőtt koromban mondta valaki nekem, egy kis papírra írva: Van úgy, hogy bimbóba zárva lenni nagyobb fájdalommal jár, mint megkockáztatni a kinyílást.

A bölcs számára az emberek szalmakutyák (Lao Ce), de Lao Ce is megírja a szalmakutyáknak az Út könyvét. Ő sem helyezkedik kívül, hanem szerepet vállal, a közösség szükséglete kötelez. Tetszik, nem tetszik, tanúi vagyunk mindannak, ami történik, s egymás életének. Ez kell, hogy legyen az ember méltósága, életének súlya, rangja. Nemcsak a magány rettenetes, félelmetes, hanem a közösségvállalás is. Kettős prés, s „az ember végül présbe kényszerül”.

Borbély András, „Boomerang” közösség, Sopron

2025. június 2., hétfő

Jn 16,29-33

Jézus és tanítványai együtt étkeznek, pontosabban vacsoráznak. A tanítványok között vannak, akik érzik és tudják, hogy ez az Utolsó? Azt gondolom, most inkább elvarázsolja őket Jézus kertelés nélküli, szimbólumokat mellőző, direkt fogalmazása. A vacsora nagy pillanata, amikor a tanítványok úgy érzik,

hogy végre mindent értenek és tudnak Jézusról, és ezért teljes elragadtatásban hisznek is benne. Nagyon közel érzik magukat a Mesterhez, és ezt ki is nyilatkoztatják, hogy „hisznek abban, hogy Jézus valóban az Atyától jött”.

Talán érhetetlen számukra Jézus reakciója: „Most hiszitek? Íme, eljön az óra, sőt már el is jött, amikor elszéledtek...”

Ébresztő, a világ hamarosan ítéletet hirdet, és megmutatja igazi arcát, és a félelem mindent elborít, mint a sár. A nagy rajongásból reszkető, menekülésre készítő kétségbeesés lesz.

Jézus, hogy oldja a feszültséget és a kialakuló szorongást, megszólal: „De bízatok: én legyőztem a világot!”

A világ legyőzetett, így, múlt időben.

Hogyan is van ez? Milyen értelemben, milyen módon?

A világ Isten országának nem az ellentéte, inkább a hiánya. Az Isten országa nem a világtól függetlenül létező valóság. Isten országát az Atya akaratának elkötelezett emberek alkotják, akik e világban élnek földi életüket. A szeretethiányos világ akkor kerül „legyőzésre”, amikor megjelenik benne a Szeretet, az újszerű gondolkodás, a láthatatlan Atya jól érzékelhető Törvénye, akár csak parányi mértékben, de visszavonhatatlanul. Jézus nem „megsemmisíti” a világot, hanem megváltoztatja a benne élő, őt értő embereket, hogy értsék és éljék a Szeretetet. Ezzel egy átalakulást indít el, amit nekünk, a világban élő embereknek kell folytatnunk.

Néhány kérdés:

- Miért, kiért rajongsz, mi a Te „vallásod”?
- Hogyan tudod túltenni magad a csalódásokon?
- Van-e fejlődés az életedben, ami közelebb vitt Jézus tanításához?
- Te mikor és miben érezted, hogy legyőzött a világ?
- Te mikor és miben érezted, hogy legyőzted a világot?
- Szoktál-e Jézus „munkatársa” lenni?

Kiss Gábor, Pilisborosjenő

2025. június 3., kedd

Jn 17,1-11a

Ez a rész az utolsó vacsora során elhangzott főpapi imát tartalmazza. Ez a leghosszabb, legteljesebb ima, amit Jézustól olvashatunk. Itt betekinthezünk az Atya és a Fiú bensőséges kapcsolatába. Őszinte és egyszerű, de mégis a teljességet hordozza. Jézus hangosan imádkozik, hogy tanítványai is hallják.

Az ima formája a dicsőítés, de előrevetíti Jézus szenvedését. Imádkozik az apostolokért, de nemcsak értük, hanem az összes tanítványáért, miértünk is. Követőinek örök életet ígér: ez azt jelenti, hogy ismerjük Istent és küldöttét, Jézus Krisztust. Ez az ima Jézus földi küldetésének összefoglalása, lezárása. Nyilvánvalóvá válik, hogy teljesítette küldetését, továbbadta a tanítást, amiért jött. A tanítványok elfogadták Jézus isteni küldetését. Jézus elfogadja a sorsát, a szenvedést, de azt kéri az Atyától, hogy tartsa meg tanítványait.

Figyelek-e arra, hogy közösségben legyek Istennel?

Hogy megismerjem Jézust, és másoknak is megmutassam őt?

Életemmel megmutatom, hogy jó Jézus tanítványának lenni?

Megmutatjuk, hogy egységben, közösségben létezni jó?

El tudom fogadni a nehéz élethelyzeteket, tudom-e akkor is dicsőíteni Istent?

Makai Ágnes, Pilisborosjenő

2025. június 4., szerda

Jn 17,11b-19

„Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Hiszen nem a világból valók, amint én sem vagyok a világból való.”

Beleszülettünk ebbe a világba, ahol keverten van jelen a jó és a rossz. Jézus nem azt kéri az Atyától, hogy vigye ki tanítványait innét egy kész mennyországba – nem is ezért jött –, hanem hogy segítsen nekik távol maradniuk evilág gonoszságától! Azért jött, hogy elmondja, hogyan csinálhatunk ebből a világból Isten Országát, itt a földön. Hogyan? Úgy, hogy gyökeresen változtatunk a gondolkodásunkon! Az állatvilágból magunkkal hozott, a másik legyőzésén alapuló kiválasztódás-túlélés helyett egy szeretet-alapú, együtt-boldogulós világot kell teremtenünk! Ez az Atya terve az emberrel, és ez az emberiség boldogulásának útja a történelemben. Ez a gondolat elsőre valóban nem (az állati) világból való. Erre legékeesebb példa, miként bánt el a világ Jézussal, és azóta számtalan követőjével. De az emberiség történelmének kezdete is azt bizonyítja, hogy nem feltétlenül a szemtől-szembe harcban legerősebb győz, hanem az, aki jobban össze tud dolgozni a társaival!

Atyánk! Segíts megértenünk és belátnunk, hogy túlélésünk az egymást szeretésünk erején múlik!

Bajnok László, Budapest

2025. június 5., csütörtök

Jn 17,20-26

„Én bennük és te bennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél engem, és hogy úgy szereted őket, ahogy engem szerettél.”

A mai evangéliumi rész Jézus összegző imájának leginkább nekünk szóló szakasza, leginkább értünk mondott fohásza. Jézus értünk, azaz az Őt követő nemzedékekért könyörög. Nem jólétünkért, nem boldogulásunkért, nem túlélésünkért foháskodik! Mindezeknél fontosabbnak tartja az *egységet*.

De vajon mit érthetett Jézus az egységen? „Aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére” – énekeltek az óvodában. És ugyanezt emlegettük – immár becsmérően – amikor éledeztünk a kommunizmus minden különbözőségeit lehetetlenné tenni akaró szorításából. És bizony manapság is érzem, nem szeretnék beleolvadni globalizálódó világunkba, eggyé válni korunk divatos eszméivel, erkölcsi és társadalmi elvárásaival.

De akkor milyen egységért foháskodik a halálból visszatért Jézus?

„Legyenek mindannyian eggyé annak erejében, ahogy te, Atyám, bennem vagy, és én tebenned!”

Jézus – számomra – megrendítő filozófiai képpel beszél istenképéről, az Atya – általa megismert – világról, a földi élet ebben betöltött átmeneti szerepéről.

Szavaiból az derül ki, Jézus az Atya legfontosabb tulajdonságának és elsődleges üzenetének a szeretetet tartja: *„... mert szerettél engem a világ teremtése előtt.”* Tehát ez a szeretet az, amely összeköthet bennünket azokkal, akiknek fülük van a Jézus által közvetített lényegre.

„Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok.”

Létünk tehát – Jézus tanúsága szerint – nem evilágon kezdődik, és nem is evilágon fejeződik be.

De, ha jöttünk Valahonnan, és tartunk Valahová, akkor kell, hogy legyen valami Teremtőnk által megálmodott értelme földi életünknek! Talán éppen ez: Ha természetes különbözőségünk ellenére képesek lennénk olykor-olykor, lehetőleg minél többször, megvallani és megvalósítani, kisebb és nagyobb közösségekben megélni azt a szeretetet, amit Jézus oly fontosnak gondolt lelkünkre kötni.

Bár lenne erőnk hozzá minél többször!

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

2025. június 6., péntek

Jn 21,15-19

A főhatalom átadása Péternek

Ez a címe ennek a fejezetnek, úgy is mondhatnánk, a szeretet hatalma. Miféle hatalmat ad át Jézus, hogyan adja át, mit is jelent ez a hatalom?

„Szeretsz-e engem, jobban szeretsz-e, mint ezeket?” Ezt a kérdést teszi fel Jézus, háromszor is. Ezen a vizsgán kell átmennie Péternek, hogy megkapja a főhatalmat. Péter nagyon kínosan érzi magát a sokadik kérdésnél, biztosan eszébe jut az az este, amikor megtagadta mesterét. Jézus kérdése azonban elsősorban nem az érzelmekről szól. Ez a szeretet a tettekről szól, az elkötelezettségről, a hűségről, az önfeláldozásról egészen az élet odaadásáig. „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint aki életét adja barátaiért.” Erre kérdez rá Jézus, amikor a közösség vezetését Péterre bízta, ami nem világi hatalom, hanem a szerető szolgálat. Meg is mondja, hogy mi vár rá, ha kitart a szeretet eszménye mellett: követni fogja mestere sorsát. Ez a jézusi hatalom, az élet odaadásának hatalma.

Ha hitünk, reményünk és bizalmunk van egy földi Isten Országának – legalább kis közösségekben való – megvalósíthatóságában, akkor csak ezt a szeretetet és ezt a hatalmat fogadhatjuk el, minden más hatalmat el kell utasítanunk.

Kosztolányi Mária, Vác

2025. június 7., szombat

Jn 21,20-25

„Ha azt akarom, hogy maradjon, amíg el nem jövök, mit törődöl velem? Te kövess engem!”

„Mi közöd hozzá!” – Nagyon keményen hangzik, mint a kánai menyegzőn: „Vajon, énám tartozik ez, vagy terád, asszony?” (Jn 2,4)

Mi az, ami csak Jézusra tartozik a testvéremmel kapcsolatban, ránk nem?

Az életemet alkalomadtán Istennek tetsző módon odaadhatom a felebarátomért, vagy figyelmeztethetem, ha vétkezik ellenem, de nincs közöm a sorsának alakulásához? Nincs közöm a házastársam, a gyermekem, a barátom, a munkatársam üdvösségéhez, az Isten-kapcsolatához, a jövőjéhez, a múltjához, a bűneihez, a jótetteihez? Van felelősségem a többiekkel kapcsolatban? Ha csak azzal foglalkozom, ami rám tartozik, nem vagyok nagyon önző? Mi tartozik rám?

Mikor ütöm olyasmibe az orromat, amibe nem kellene? Hiszen én csak jót akarok!! A másokkal való foglalkozás mikor Isten szándéka szerint való? Milyen szinten megfelelő kapcsolódnom a másik emberhez? Szólhatok neki, ha rossz úton jár?

Egyetlen dolog van, amiért itt vagyunk a földön, rátalálni Istenre és beépíteni Őt az életünkbe. Egyetlen ember üdvössége van csak ránk bízva, a saját magunké! „Te kövess engem!” A saját üdvösségem érdekében kell megtennem mindent a másik emberért, amire lehetőségem van.

Talán ez a törekvés néha olyan dolgokba is belevisz, amihez semmi közöm... Mint bort szerezni egy esküvőre... De bízom benne, hogy Uram ölelő, megbocsájtó szeretettel ezirányú tévelygéseinket is elnézi majd.

Bitterné Gyöngyi, Mór

„Élő vízzel” oltuk a szomjúságunkat!

„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék. Aki hisz énbenem, amint az Írás mondja, élő víz folyamai ömlenek annak belsejéből” (Jn 7,37-38).

A János-evangéliumnak ezen sorai mély szimbolikus tartalommal bírnak. Éppen ezért nem is töreksem a szöveget a formatörténeti kritika módszereivel elemezni, hanem gondolataimat ezen szimbolika mentén kívánom megfogalmazni. E gondolatok azonnal eszembe juttatják a 63. zsoltár néhány versét és a zsoltár szövegkörnyezetét. Júdea pusztáin élők számára mindennapos tapasztalat volt a szárazság, a víznélküliség. A föld kiszáradásának egyenes következménye az emberi lélek kiszáradása is. Már ebből a zsoltárból is egyértelmű, hogy a zsoltáros a Teremtő Istent tartja az élet urának, az igazi, testi és lelki értelemben is életet adó vízforrásnak. Isten, én Istenem, téged kereslek, utánad szomjazik a lelkem! „Érted sóvárog a testem, mint a száraz, tikkadt, kiaszott föld a víz után” (Zsolt 63,2).

Ez a Jézus szájára adott kijelentés az egyik legmélyebb, amely nemcsak vigasztalást kínál, hanem az élet forrásához, Istenhez irányítja is az ember figyelmét. Az élő vízforrás Isten, aki vízfolyamként mindenkire árasztja ingyenes (tehet nem érdemeink elismeréseként) ajándékát (kegyelmét). Figyeljük meg! Életünkben is ott rejlik a szomjúság. Szomjazunk a szeretetre, az elfogadásra, az igazságra, és legfőképpen arra, hogy az életünk értelmet nyerjen. Ez a szomjúság azonban nem csillapítható pusztán földi dolgokkal. Ahogy a Prédikátor könyve is írja: „Minden hiábavalóság!” (Prédikátor 1,2). Az emberi lélek mélyén ott van a vágy, hogy találkozzon Istennel, még ha nem is mindig tudatos ez a keresés. Jézus szavai emlékeztetnek minket arra, hogy ezt a szomjúságot csak Isten tudja betölteni. Az élő víz nem egy múló elégedettséget kínál, hanem az örökkévaló élet forrását nyitja meg.

Jézus nem pusztán azt mondja, hogy aki szomjazik, az találjon megoldást a saját erejéből. Ő hív, személyes kapcsolatot kínál: „Jöjj hozzám!” Jézus hiteles közvetítője Isten kegyelmének. Az élő víz Jézus jelenlétéből és az ő Lelkéből fakad. Az ital, amelyet Jézus kínál, az ő önfeláldozásának gyümölcse. Az utolsó vacsorán Jézus ezt mondja: „Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára” (Mt 26,28). Ti is ezt cselekedjétek! Igyatok velem a szenvedés kelyhéből, akkor majd életet nyertek, és pedig örök életet. Jézus ígérete nemcsak a szomjúság csillapításáról szól, hanem arról is, hogy akik hisznek Istenben, maguk is az élet forrásává válnak mások számára. Az élő víz folyamai azokban fakadnak, akik átadták az életüket neki, és az ő Lelke által új életet nyertek. Ez a belső forrás azokat az ajándékokat és gyümölcsöket hozza, amelyeket a Szentlélek munkál bennünk: szeretet, öröm, békesség, türelem, jóság, hűség, szelídség, önuralom (Gal 5,22). Az élő víz folyamai túlcsoordulnak, és másokat is megérintenek.

Jézus hívása ma is érvényes. A világ tele van fáradt, megterhelt emberekkel, akik lelki szomjúságukat próbálják különféle módon oltani: sikerekkel, anyagi javakkal vagy éppen elmenekülve a valóság elől. De az élő víz forrását csak Jézuson keresztül, Istenben találhatjuk meg. Az élő víz ígérete nemcsak egyéni megnyugvást, hanem közösségi küldetést is jelent. Aki Jézus gondolatai és mintája szerinti életet él, az életet hordozza és adja tovább. Jézus arra hív, hogy ne csak szomjunkt oltuk Istennél, hanem váljunk az ő szeretetének közvetítőivé is ebben a szomjazó világban. Merítsünk hát az élő vízből, és hagyjuk, hogy rajtunk keresztül mások is rátaláljanak erre az örök forrásra!

Kérdések:

- Valóban szomjazom-e az élő víz után, vagy próbálom mással betölteni lelkem vágyát? Mivel?
- Elfogadom-e Jézus hívását, és merítek-e Isten kegyelméből?
- Az életem vajon az élő víz forrásává vált mások számára, vagy csak magamért élek?

Csizovszki Robi, „Boomerang” közösség, Sopron

Elmélkedések
a Bokor Közösség tagjaitól
a húsvéti időszak minden napjára.

Az írások elérhetősége:
www.bokorportal.hu

A vasárnapi elmélkedések
az „Érted vagyok” folyóirat számára készültek:
www.ertedvagyok.hu